

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС УДАР ЗА МИЛИОНИ

Превод от английски: Стефан Бояджиев, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

I

Ралф Рико отвори вратата на канцеларията и погледна в слабо осветения ресторант. Дългото и тясно помещение беше още празно. Масите, украсени с цветя, очакваха първите клиенти за вечеря. Ослуша се внимателно и затвори вратата.

В тежък фотьойл от червена кожа се беше отпуснал едър рус мъж с груби черти на лицето. Дрехите му бяха измачкани и прашни. На шапката с увиснала периферия и скъсана лента точно отпред лъщеше мазно петно. Едрото му, изсечено като от гранит лице беше бледо, а очите — с цвят на сиво-синкав лед.

Рико го погледна притеснено. Винаги се чувстваше нервен и несигурен в компанията на Бърд.

Бърд измъкна от джоба си мръсна кърпа и изсипа на масата увитото в нея.

Рико напрегнато втренчи поглед в гривната, обсипана със смарагди и диаманти. Потръпна. Никога в живота си не беше виждал толкова красиво нещо. Но страхът бързо отпъди възхищението. Знаеше, че е много опасно да се продаде такава гривна.

Винаги съм ти говорил да оставиш това, тези неща са опасни — извика той разгневено. — Не са за мене. Такива скъпи камъни не струват пукната пара, ако се извадят от гривната.

— Не говори глупости! — сряза го Бърд.

Гласът му, тих и мелодичен, никак не се връзваше с огромната фигура:

— Тя струва толкова тухли, колкото и ако я раздробиш.

Рико завъртя глава. Не искаше да признае пред Бърд, че би могъл да продаде такава скъпа стока.

От първата си среща с Бърд Рико се мъчеше да си придаде тежест.

— Твърде опасно е — започна той.

Бърд го погледна изпитателно.

— Можеш да я вземеш, Рико — каза. — Забърках се в мръсна история. Жертвата би могла да умре.

Рико се стъписа. Сърцето му замря, а после запрепуска лудо.

— Какво искаш да кажеш?

Бърд протегна ръка и взе от цигарите на масата. На лицето му заигра усмивка. Страхът, изписан по лицето на Рико, очевидно го забавляваше.

— Тази глупачка започна да вика. На около десетина метра беше спряла патрулната кола. Бях принуден да я ударя.

Рико го погледна така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Хвана се трескаво за стола, лицето му побеля като платно.

— Какво? Ти си луд! — извика той уплашен. — Махай се! Нима не знаеш, че първо тук ще дойде полицията? Те знаят, че ти винаги идваш тук. Махай се и не се връщай повече!

Но Бърд знаеше, че Рико е като малко страхливо псе. Бе го избрал тъкмо защото му допаднаше неговият панически страх. Имаше много други препродавачи на крадени вещи в този град, при които би могъл да отиде, но единствено Рико можеше да свърши добре работата. У него имаше някакъв фатализъм и това го забавляваше. Убеден беше, че Рико няма да му откаже, защото му се възхищаваше. Бърд беше всичко онова, което Рико би желал да бъде: едър, силен, безмилостен, с една дума — недостижима фантазия от най-съкровениите сънища.

— Трябват ми пари! — каза Бърд. След това запали цигара и хвърли клечката на пода. — Дай ми петстотин долара!

Уплахата още държеше Рико. Бърд не би споменал, че жената може да умре, ако нямаше основание. Убийство! Така не бяха се разбирали, макар да бе казвал на Бърд, че ще приеме всичко, което донесе.

Рико хвърли гривната към Бърд.

— Не върви! Вземай я и се махай! Да не искаш да ме подведат като съучастник? Ти може да си луд, аз не съм.

Един мускул под дясното око на Бърд нервно заигра. Той разкопча самото си. Под мишницата му лъсна дръжката на „Колт-45“.

— Пет стотака, Рико! — отсече Бърд.

— Не! — рече гневно Рико. Капчици студена пот покриха бледото му лице. — Няма да направя това, Бърд! Винаги сме работили заедно, но сега...

— Петстотин! — каза твърдо Бърд. — И вземай. Искам да се чупя от града, преди да е станало твърде горещо.

Рико се наведе над масата с изкривено от страх лице.

— Махай се! — изкрещя той. — Махай се и си вземи гривната. Не искам дори да я докосна.

Ръката на Бърд излетя като мълния. Хвана Рико за ризата. Повдигна го от стола и го блъсна върху масата. Рико повлече телефона, по пода се разпиляха книжа и цигари. Надигна се и погледна уплашено. Бърд отново го запрати като кукла. Очите му останаха безизразни.

— Петстотин! — тихо просъска той.

Тежкият му юмрук се стовари в лицето на Рико. Подпря го с нов удар отдолу. Главата на Рико се отметна назад. Опря го в стената и започна да го блъска. Най-накрая го пусна. Рико се изправи като пиян.

— Грабвай това! — Бърд се отърси. — Или ще получиш още.

Рико се дотътри до стола и се отпусна отмалял. Опипа с ръка лицето си, посиняло от ударите. Извади от едно чекмедже пачка банкноти и отброи пет. С трепереща ръка ги хвърли на масата.

Бърд ги пхна в джоба и бутна гривната към него.

— Защо трябваше да стигаме дотам? — попита сухо. — Желая ли нещо, винаги го постигам. Би трябвало да знаеш това.

Рико не отговори. Опипа с пръсти подпухналото си лице. Вдигна гривната и я пусна в джоба си.

— Ще ти се обадя — продължи Бърд, сякаш нищо не се бе случило. — Ще се върна след седмица, ако обстановката позволява. Падне ли ти нещо подходящо за мен, запази го. Окей?

Рико облиза изсъхналите си устни.

— Окей — промърмори с тих глас, опипвайки лицето си.

— Тогава всичко е наред! Огледай навън. Не искам да ти навлека неприятности.

Рико се промъкна до вратата, надникна в ресторанта и се върна.

— Мини през кухнята.

Бърд излезе с ръце в джобовете, без да се обръща назад.

Рико се върна, подреди нещата и се отпусна тежко на стола. Очите му мътно гледаха посинялото лице в огледалото. Бавно се дотътри до бара в ъгъла на стаята. Наля си уиски със сода и извади гривната. Беше нещо изключително. Струваше не по-малко от пет-

шест хиляди долара. Но кой ще я купи? Рико се намръщи. Това бе най-скъпият предмет, който някога бе минавал през ръцете му. Най-скъпият и най-опасният.

Повдигна се от стола и се приближи до тайния сейф, зазидан в стената. Би трябвало да почака и да види дали жената ще умре. Ако не умре, не ще бъде трудно да намери купувач. Ако умре... Лицето му се сгърчи. Надигна чашата и отпи голяма глътка уиски.

Влезе в банята, която се намиреше до канцеларията, и залепи влажна кърпа върху лицето си.

Дявол да го вземе този Бърд! Никой друг не би посмял да удари Рико. Поправи вратовръзката си, среса леко пооредялата си коса и се върна в канцеларията.

На входа като че ледена ръка го стисна за гърлото.

В червения кожен фотьойл седеше скромен човек с мургаво лице и прави коси, златисти и светли като морски пясък. Той го погледна с хладните си зелени очи, премествайки угасналата цигара в ъгълчето на устата си. Беше облечен със сиво сако с протрити ревери и панталони, измачкани на коленете. Тъмното му бомбе беше килнато на тила.

— Здравсти, Рико! — поздрави, той. — Кой те подреди така?

Рико изкриви лицето си в гримаса, която въпреки старанието много малко напомняше усмивка.

— Как влязохте, лейтенант? — отвърна той на въпроса с въпрос, сядайки на стола. — Не съм ви виждал цяла седмица.

Лейтенант Джордж Олин от отдела за убийства скръсти ръце.

— Минавах отгук и реших да се отбия — каза той и погледна Рико. — Надявам се, че при теб всичко е наред, познах ли?

Рико отново се опита да се засмее.

— Аз винаги съм внимателен, при мен всичко е чисто. От много отдавна вече... Всъщност защо дойдохте, лейтенант?

— Ти казваш, че всичко е чисто — отвърна Олин. — А някой да те е посещавал преди около половин час?

Докато размишляваше трескаво, Рико си наля уиски. Може би някой е наблюдавал входа на клуба — някой полицейски агент. Не му се искаше да признае, че Върн Бърд преди малко си е отишъл. Но ако някой е наблюдавал клуба и го е видял да излиза? Страшно би било хванат ли го в лъжа. Но много по-лесно му беше да излъже, отколкото да каже истината, затова реши и сега да рискува.

— Никой не е идвал — започна предпазливо. — Отварям клуба точно в осем — погледна часовника си. Стрелките показваха седем и двайсет. — Аз работех. Естествено, някой би могъл да влезе в ресторанта, както и вие сега.

Олин кисело се усмихна. Той знаеше всичко за Рико. От месеци го наблюдаваше и чакаше да направи само един грешен ход.

— Все още си играеш с огъня, Рико. Скоро ще дойде денят, когато ще те кача на електрическия стол или ще те вкарам в газовата камера. Надявам се, че ще бъда наблизко, за да ти плюя в лицето, преди да се затвори вратата след теб.

Рико все още пресилено се усмихваше, а очите му неспокойно шареха. Макар често да говореше шеговито за смъртта, самата мисъл за нея беше в състояние да го хвърли в ужас.

— Какво ви мъчи, лейтенант? Нещо сте кисел тази вечер.

— Кой те разкраси така... Бърд? — сухо попита Олин. Рико очакваше подобен въпрос и въпреки че беше подготвен, трепна и не можа да отговори веднага.

— По дяволите! Откъде ви дойде наум, лейтенант — отвърна той, опитвайки се да прикрие вълнението.

— Идва ли той тази вечер?

— Не съм го виждал — поклати глава Рико. — Никого не съм виждал тази вечер, освен вас.

Олин запали цигара.

— Преди няколко часа — започна той, гледайки изпитателно Рико, — Джейн Брюс, актриса, напуска дома си с намерението да отиде на коктейл в галерията Мартино. По пътя между дома ѝ и галерията е била нападната и ограбена. Открадната е гривната ѝ от диаманти и смарагди на стойност пет хиляди долара. Бих се заклеял, че това е работа на Бърд. Познавам неговия почерк. Само на около десетина метра от мястото, където се е разиграла сцената, е стояла патрулната кола. Полицаяте нито са чули, нито са видели нещо, макар че се е случило посред бял ден. Такава смелост и риск са характерни само за Бърд. И понеже той вече няколко месеца се навърта около твоя клуб, реших, че би било добре да намина и да погледна дали двамата не сте си поделили вече плячката.

Рико отпи от чашата и с чиста носна кърпа избърса устните си, докато смутено гледаше Олин. Очите му неспокойно играеха. В този

момент му се искаше да прокълне деня, в който се запозна с Бърд.

— Нима жената не може да познае крадеца? — запита той. — Не ми харесва този ваш маниер, лейтенант, да ми говорите с недомлъвки. Не можете да разговаряте с мен по този начин.

Олин изтърси пепелта на цигарата си, а белите му зъби се оголиха в беззвучна усмивка.

— Нима? Така ли мислиш? И кой би ми забранил? А причината, поради която не би могла да идентифицира Бърд, е, че е мъртва. Крадецът е убил жертвата си.

Рико с мъка преглътна, а усмивката изчезна от лицето му. С ужас се сети за гривната, която беше в сейфа му.

— Убита, казвате? — извика той. — Откъде знаете, че е Бърд, че той е убил жената? Имате ли доказателства?

— Той е убиец! — тихо заключи Олин. — От доста време вече съм в този занаят и зная кой може да убие и кой не. Наблюдавам Бърд от момента, в който се появи в нашия град, знаех, че рано или късно ще се забърка в някоя каша като тази. Че ще убие някого. Той е опасен, Рико. Досега ти си играеше с дребни неща. Но Бърд не е дребен. Той е убиец. Послушай съвета ми и се дръж настрана от него. Онзи, който се опита да купи или да продаде тази гривна, автоматично си купува пропуск за газовата камера.

Рико усети ледени тръпки по гърба си. Бързо надигна чашата.

— Никога не съм имал неприятности — започна той, но мускулите на лицето му нервно потрепваха. — Вие нямате никакви доказателства против мен и никога не ще имате.

Олин с досада поклати глава.

— Не ставай глупак, Рико. Имаш си хубаво предприятие, което ти носи добри доходи. Дръж се по-далеч от хора като Бърд. Ако знаеш нещо за гривната, каквото и да е то, сега е моментът да изпееш всичко. Как мислиш, защо съм дошъл тук? Бих могъл да изпратя двама-трима от моите момчета да те доведат в полицията или в Главното управление и малко да си поиграем с теб. Слушай! Искам да се споразумеем. Ако от пресата разберат, че актрисата е убита, ще стане голям скандал. Искам бързо да се свърши с тази история. И така, ако знаеш нещо, разкажи ми го. Аз от своя страна ти обещавам, че ще останеш в сянка и никой нищо няма да научи. Разбери ме правилно, ти не ме интересува. Нужен ми е Бърд!

Рико усети как студената пот от лицето му започна да се стича на тънки вадички към шията. Знаеше, че може да вярва на Олин. Но ако Бърд научи, животът му няма да струва и пукнат цент.

Олин го наблюдаваше внимателно и се досещаше какви дяволи го разпъват.

— Ще го заловим за ден-два. А през това време, за да си спокоен, мога да ти осигуря малка и хубава килия, където ще бъдеш в пълна безопасност. Хайде, Рико, не бъди глупак. Кажи, нали беше Бърд?

Рико бързо завъртя глава. През последните години се занимаваше с дребни крадци и тази работа му носеше добри нари. Но срещна Бърд, а Бърд беше друго нещо. Само за месеци спечели няколко хиляди от бизнеса си с него. Освен това, ако издаде Бърд, и останалите, с които работеше, ще се разбягат. Рико не искаше да прекрати този бизнес сега, когато бе почнал да печели.

— Ако знаех нещо, бих ви казал, лейтенант — с мазен глас започна той. — Но не зная нищо за мис Брюс или нейната гривна... абсолютно нищо. Повярвайте!

Олин погледна Рико, а лицето му пламна от едва сдържана ярост.

— Сигурен ли си? — просъска той, надигайки се. — Да се надяваме. Би било добре за теб, ако си сигурен.

Рико потръпна и се облегна назад.

— Съжалявам, лейтенант — измънка той. — Но не мога да ви кажа нищо. Не съм виждал Бърд от няколко дни. Не зная нищо за тази гривна...

Олин стана.

— Аз ще заловя Бърд! — каза той твърдо. — И не си мисли, че той ще мълчи. В газовата камера Бърд няма да бъде сам. Ще му нравиш компания. Давам ти още един шанс и ще бъде добре, ако го използваш. У теб ли е гривната?

— Казах ви, че не зная нищо за това — отвърна Рико.

Олин се наведе през масата, протегна ръка, сграбчи го за ревера и го повдигна от стола. Разтърси го грубо.

— Бог да ти е на помощ, ако разбере, че си ме лъгал, въшливо мръсно псе — процеди през зъби Олин. След това го блъсна силно, столът се прекатури и Рико се простря на пода.

След като Олин си отиде, Рико дълго време седя, втренчил празен поглед в ръцете си, които трепереха.

II

Високият Ед Далас влезе в телефонната кабина на хотела.

— Международна детективска агенция, добър вечер! — каза мелодичен женски глас.

— Тук е Ед Далас. Дай ми шефа, малката.

— Момент, моля! — каза момичето и продължи да търси връзка.

— Какво има, Далас? — чу се плътният глас на Херман Първис, шеф на агенцията.

— Негова светлост има гости — заговори бързо Далас, а цигарата му подскачаше нагоре-надолу пред слушалката. — Мъж и жена. Мъжът е добре охранен тип и приближава петдесетте. Сякаш е направен от пари. Жената е елегантна млада блондинка с пищни форми, по които ми изтекоха очите. Негова светлост ги очакваше. Минаха пред портиера, без да спрат, и се качиха горе в апартамента. Какво да правя с тях?

— Не наричай един индийски раджа „Негова светлост“ — хладно отбеляза Първис. — Той е индус от най-висока класа. Макар че има друг цвят на кожата...

— Окей! Окей! — нетърпеливо го прекъсна Далас. — Не виждам разлика. Какво да правя с ония двамата? Искате ли да ги проследя?

— По-добре се помъчи да разбереш кои са — отвърна Първис. — Не можем и не трябва да рискуваме. Това са първите му гости, нали?

— Да, ако не смятаме онези двама простаци от посолството и доктора, който снощи го лекува от безсъние.

— Не, тях не ги слагаме в сметката.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Ще ви се обадя отново, ако се случи нещо интересно.

Далас пусна слушалката, отвори вратата и мина през фойайето на хотела. В ъгъла, потънал в едно от креслата, го чакаше Джек Бърнс. Той разсеяно четеше обявите за конни състезания, но с едното си око не изпускаше входа. Далас се наведе и му прошепна:

Старият иска да разберем кои са ония двамата. Остани тук и си отваряй очите. Ако нещо се случи или се появи някой, свържи се

веднага с шефа.

Бърнс се намръщи:

— Ще полудея, ако се наложи да остана още тук — изръмжа той.
— Повече бих желал да проследя блондинката. Опитай се да научиш телефонния ѝ номер, Ед.

— Гледай да не заспиш — отвърна Далас и се изправи. — Старият каза, че работата е много важна.

— Де да можех... — прозя се Бърнс.

Далас се промъкна през навалищата във фоайето и се спря до главния вход. Избра фотьойл, от който се виждаха и двата асансьора.

Чака дълго. Мина повече от час, преди да се появят отново гостите на индийския раджа. Дамата вървеше напред, елегантно облечена, русокоса, с големи светлосини очи, които чудесно завършваха тази хладна, но изтънчена красота... Бедрата ѝ грациозно събираха и разпиляваха възхитените мъжки погледи.

Мъжът, който я придружаваше, беше висок, мургав, възпълен, но стъпваше леко и енергично. Меката посребрена коса придаваше благородство на лицето му, скъпите дрехи и достойнството му направиха впечатление дори на Далас, а той не се учудваше лесно.

Преминаха покрай Далас и излязоха през главния вход. Той се надигна и тръгна след тях. Излезе точно навреме, за да види как двамата влизат в огромна лимузина. Зад кормилото седеше тъмнокож шофьор в ливрея. Колата се отлепи от тротоара и потегли с такава бързина, че Далас се отказа от мисълта да ги настигне и проследи. Той си повтори номера ѝ и махна на едно свободно такси.

— Главно полицейско управление — подхвърли на шофьора. — И си представете, че бързаме за място, където бушува пожар.

Три минути по-късно таксито спря пред огромното железобетонно здание на управлението. Докато плащаше на шофьора, Далас забеляза лейтенант Олин, който се измъкваше от една полицейска кола, и побърза да го настигне по каменните стъпала.

— Хей, Джордж, чакай, искам да те питам нещо. Имаш ли малко време за мен?

Олин го погледна намръщено.

— Потънал съм до гуша в работа, но, струва ми се, бих могъл да ти отделя една минутка. Хайде! — те тръгнаха заедно. — Чу ли за убийството на Джейн Брюс?

Далас зяпна срещу него. Олин бързо мина през входа, стигна до малката си канцелария, отвори вратата, влезе и се отпусна тежко зад писалището.

— Грабеж, и то пред очите на няколко от момчетата ми. Дявол ги взел глупаците! Слънчеви бани ли са правили, та не са го забелязали. Онзи е дигнал гривна с диаманти и смарагди, която струва най-малко пет хилядарки. Жената се развикала, а той я ударил с юмрук. Строшил ѝ челюстта, а при падането тя на свой ред си строшила главата.

— Дявол да го вземе! — възкликна Далас и подсвирна. — Мръсна история. Подозираш ли някого?

Олин кимна с глава.

— Да. А сега казвай какво искаш.

— Преследвам черна лимузина с регистрационен номер А-067. Искам да знам кой е собственикът.

Олин запали подадената му от Далас цигара.

— Работиш ли върху някакъв случай?

— Кражба отпреди петнайсет години — отвърна Далас. — Искаш ли да чуеш нещо около това? Историята е интересна.

Олин поклати глава.

— Кражбите не ме интересуват, не са в моята специалност. Освен това кой се интересува още от кражби, извършени преди петнайсет години?

— Застрахователната компания, защото това е плячка, която струва четири милиона — заяви Далас сериозно.

— Чакай, чакай! Четири милиона! По дяволите, сигурен ли си? — попита Олин.

— Да, застрахователната компания продължава да търси, но все още няма и следа от накитите.

— Аха, струва ми се, че се сецам за нещо — забеляза Олин, гасейки цигарата си. — Не беше ли колекцията на някакъв раджа?

— Точно така. Колекцията на махараджата от Читабад. Той я дал под наем на музея Пердрайт. Беше преди петнайсет години. В музея веднага уредиха изложба на най-известните колекции на бижута в света. Индиецът изпрати със самолет семейната сбирка в Ню Йорк. За съжаление, тя не стигна предназначението си и никой повече не я видя. Година по-късно при един препродавач в Амстердам пристига Пол Хейтър и предлага няколко бижута. Сецаш ли се за Хейтър? Беше най-

дяволският крадец на скъпоценности. Препродавачът издаде Хейтър и помогна на полицията да го залови, защото Хейтър не бил съгласен с предложената му цена. Въпреки че бе арестуван, той не призна къде е скрил колекцията. Бе осъден на двацет години и все още е в затвора, но след около година би трябвало да излезе. Моят старец Първис оглави детективската агенция преди време и оттогава всички търсим накитите. Единствената ни надежда е, щом Хейтър излезе от затвора, да се прилепим към него. Надявам се да ни отведе до съкровището. Ще спечелим четиристотин хилядарки, естествено, ако намерим плячката, а също и мангизите, които плаща агенцията за една година.

— Чакай, чакай! Хейтър сам ли извърши кражбата? — запита Олин.

— Никой не знае — повдигна рамене Далас. — Пилотът и екипажът на самолета и досега не са намерени, пък и самият самолет също. Вероятно са били цяла банда с Хейтър, но той не издаде никого. Почти съм сигурен, че Хейтър е единственият, който знае къде са скрити бижутата.

Олин се почеса енергично по брадата.

— Обещавам ти, че моите момчета ще накарат птичето да пропее — рече кисело той.

— Не се самозалъгвай. Бяха го подредили така, сякаш току-що е излязъл от кланица. Въпреки това не си отвори устата.

— Аха! Вървете по дяволите и ти, и твоята кражба за четири милиона — нетърпеливо извика Олин. — Имам и без друго достатъчно ядове с това убийство, което ми увесиха на врата. Защо, по дяволите, искаш да знаеш кой е собственикът на онази кола?

— Преди няколко години умря махараджата — заобяснява Далас. — И неговият син го наследи. Младежът има свои схващания за това как трябва да прекара живота си. Той разпилява бащините милиони като моряк в пристанище с червени фенери. И изведнъж се появи тук. В застрахователната компания мислят, че е пристигнал с намерението да се срещне с Хейтър. Може би разчита на някакво изгодно и за двамата споразумение.

— Какво споразумение? — запита Олин.

— Има версия, че Хейтър би се задоволил да продаде обратно на младия раджа колекцията за половината от стойността ѝ. Повярвай, Джордж, не е лишено от логика. Раджата би могъл да се отърве много

по-лесно от бижутата, отколкото самият Хейтър. Доколкото разбирам, младежът е достатъчно хитър да си върне и накитите, и парите от застраховката. На мен това ми се струва празна работа. Но накарай другите да повярват. Трудно. Наеха ни да следим раджата. Единствените, които досега са го посетили, са мъжът и жената от лимузината. Искам да знам кои са те.

— Окей! Сега ще поразпитам — Олин хвана слушалката на телефона.

След малко каза:

— Колата е собственост на някакъв тип Престън Кейл, има къща на булевард „Рузвелт“, което значи, че пари не му липсват. Това ще ти помогне ли?

— Не много. Би ли могъл да провериш дали във вашата картотека не се намира нещо за човека с това име — помоли Далас.

Олин въздъхна, набра номера по телефона и започна да говори. Докато чакаше, Далас се приближи до прозореца и се загледа в колоните автомобили, които свистяха по главната улица. Видя спрял товарен камион на „Хералд“, от който стоварваха връзки още топли вестници. Малките продавачи грабваха пакетите и пръскайки се по улиците, закрепяха с пълен глас.

— Струва ми се, че твоето убийство са го лепнали на първа страница — отбеляза Далас.

— Страшен гаф ще стане — лицето на Олин се стърчи. Добави още няколко думи по телефона, а после благодари. — Нищо нямаме за Кейл.

— Добре, благодаря ти — рече Далас. — Тая работа ще ме побърка. Довиждане, Джордж!

— Довиждане! — отвърна Олин и се намръщи. — Винаги идваш, когато съм затрупан с работа и не мога да ти отделя никакво време.

Далас махна с ръка, премина бързо през изхода и излезе на улицата. С такси отиде до редакцията на „Хералд“, промъкна се през навалищата до канцеларията на Хетли Фейвъл, почука и бутна вратата.

Фейвъл завеждаше онзи отдел на вестника, който просто наричаха „скандална хроника“. Работата му беше да знае всичко за всеки в този град, чиято банкова сметка се изписва с четирицифрено число.

Далас пристъпи неловко, виждайки малка червенокоса кукла в прегръдките на Фейвъл. Момичето скочи и засрамено се втурна през вратата.

Фейвъл, леко смутен, хладно поздрави Далас.

— Така ли се влиза в чужда къща? — запита той сърдито и се намести в креслото.

— Не предполагам — усмихна му се Далас. — Извиняван, следващия път ще стрелям с пистолет, преди да вляза.

— Не се занасяй! — отбеляза Фейвъл, изтривайки старателно червилото от лицето си. — Беше си направила окото.

— Ех! Да, да. Естествено. И на мен ми се е случвало по същия начин да помагам на някои момичета.

Далас се отпусна на края на стола и подавайки цигара на Фейвъл, започна:

— Дойдох за една информация.

Киселата усмивка от лицето на Фейвъл изчезна. Той мълчаливо запали цигара, облегна се назад и зачака.

— Знаеш ли нещо за човек на име Престън Кейл? — попита Далас.

Фейвъл го изглежда.

— Защо? Да не се е забъркал в някаква каша?

— Не... доколкото зная. Видях го с една руса кукла, а куклата ме интересува. Той често ли се забърква в разни истории?

— Не мога да си губя времето с теб, Далас. Трябва да редактирам материалите си — отвърна Фейвъл.

Фейвъл винаги страдаше от безпаричие. Далас знаеше това. Извади портфейла си, измъкна от него две десетачки и ги бутна към Фейвъл.

— Искам да купя пет минути от скъпоценното ти време. Каж ми всичко, което знаеш за Кейл.

Фейвъл прибра спокойно парите.

— Не е особено много. Всъщност — разсеяно добави той, — що се отнася до червенокосата, си затваряй устата. Мъжът ѝ е страшен ревнивец и ако само ме докопа...

— Остави тази червенокоса — прекъсна го нетърпеливо Далас. — По-добре ми разкажи нещо за Кейл.

— Пристигна преди няколко месеца от Сан Франциско. Купи си къща на булевард „Рузвелт“, но и досега не я е изплатил. Преди три години много добре играеше на борсата. Изглежда е натрупал парички и оттогава не се занимава с бизнес. Не зная с какво се занимава в момента, но пари май не му липсват, въпреки че ги пръска с широка ръка.

— А има ли често неприятности?

Фейвъл загаси цигарата и веднага запали втора.

— Как да ти кажа... По-скоро скандал, отколкото неприятност. Този човек сякаш никога няма да порасне и да поумнее. Девизът му е: вино, жени и ревниви мъже. Негов специалитет са омъжените жени. Досега са му стреляли няколко пъти. Един дори успя да го рани. Това малко го стресна, но, изглежда, урокът не беше достатъчен. Той попада в скандал така лесно, както ти се храниш. Пие много и като се напие, е непоносим. За годините си би трябвало да бъде по-внимателен, но явно не иска да знае за тези неща.

— А коя е русокосата, която мъкне със себе си?

— Ийв Джилис. Преди месец я изрови от „Фоли“ и я настани в апартамент на авеню „Роксбърг“. Но няма да трае дълго. Той е с принципи: консумираш — захвърляш. Тази обаче май ще измъкне от него и последния долар, преди да ѝ покаже вратата.

— Преди около час посетиха раджата от Читабад — каза Далас замислено. — А след наученото от теб ми се струва, че Кейл и Джилис не са от хората, които един раджа би поканил на гости.

— Хм! Напълно си прав — рече заинтересуван Фейвъл. — А сигурен ли си, че той ги е поканил?

— Естествено. Видях с очите си как излизаха от апартамента му. Раджата ги придружаваше.

— Ти все още ли работиш над онзи случай с накитите?

— Ами да. Оттук идват главните приходи на Първис.

Фейвъл се замисли за миг, като барабанеше с пръсти по бюрото.

— Знаеш ли, тук може би има нещо и за теб — рече той накрая. — Чувах, че Кейл поддържа връзки с гангстерите. Нищо конкретно, но нали знаеш — слухове. Досега не съм попадал на доказателства. Голяма част от времето си Кейл прекарва в клуба „Фру-Фру“. Собственик е един дребен лъжец на име Ралф Рико. Той полека се

издига и не бих се учудил, ако Кейл стои зад него. Добре би било да държите Рико под око.

— Полицията няма нищо против Кейл — намръщи се Далас.

— Знам. Искам да си наясно, че Кейл плува в пари от доста време. Неговият бизнес е малко съмнителен, но кой от големите бизнесмени няма по някое тъмно петно в миналото си? Ти знаеш, Далас, голямото богатство винаги се добива по нечестен начин. Кейл две години не работи нищо. Изглежда, има много пари, но мога да ти кажа също, че умее и да ги пръска. Добре ще е, ако подушиш около общата им работа с Рико. Може би нещо замислят.

— Окей! Това и ще направя — каза Далас и се надигна. — Научиш ли нещо, което би могло да ме заинтересува, позвъни!

— Не се сърди, ама много от това, което ти казах, може да не излезе вярно — рече Фейвъл и протегна ръка към купчината бели листа върху писалището си. — Около Кейл са само сплетни.

— Допускам. Почти половината от информацията, която получавам, е лъжлива — уморено отбеляза Далас. — Това е мръсното в цялата работа. Довиждане! Следващия път, когато си зает с очни операции, заключвай вратата.

Излезе и докосна за поздрав бомбето си. Малката червенокоса се мотаеше в коридора. Тя му се изплези, а Далас се засмя и тръгна навън.

III

Върн Бърд смачка вестника и го хвърли. Бледосините му очи, леко присвити, неспокойно опипваха лицата на хората в слабо осветената зала. Ресторантът му действаше успокоително. Никой не го гледаше и той спокойно запали цигара.

„Дявол да я вземе тази глупава гъска! — помисли той. — Глупачка! Да умре от един удар. Строшен врат! Невероятно!“

Трябваше да се махне от града за известно време. Олин сигурно ще го преследва. Глупак! Да пропусне цял скъпоценен час в този мръсен ресторант. Трябваше да се изпари веднага, още когато излезе от клуба на Рико. С всеки изминал час ставаше все по-горещо. Полицията сигурно го търси навсякъде. Бърд даде знак и чернокожият сервитьор се приближи.

— Още един скок — поръча той. — И бързо!

Докато черният отиваше към бара, Бърд запали нова цигара.

Нямаше никакви угризения за жената. Не му беше за пръв път. Ако някой му пречеше, го убиваше. Бърд не ценеше и своя живот. Знаеше, че все някога полицията ще го залови. Тогава ще дойде и неговият ред да умре. Но докато все още има сили, ще се бори. По дяволите тази глупачка! Смъртта ѝ объркваше плановете му. Не можеше свободно да скита по улиците, да стои в някой бар или да препуска със стария си ффорд по улиците. А поиска ли да напусне града и да избяга от тази човешка лудница, трябваше да се крие, да внимава на всяка крачка. Не може вече да влезе в някой бар, преди да разбере има ли втори изход, преди да огледа дали не го чака някое ченге. Всеки можеше да грабне телефонната слушалка още щом го забележи. А после... Стисна зъби, тънките му устни побеляха. Проклета глупачка! Какъв беше този врат!?

Видя, че негърът нещо шепне на бармана, докато оня наливаше уиски в чашите. Бърд мушна ръка под сакото си. Дръжката на колта му действа успокоително. Проследи чернокожия, който носеше поръчката през залата, и забеляза, че белите му очи се въртяха

неспокойно и възбудено. Черният стигна до неговата маса и сервирайки поръчаното, прошепна в ухото на Бърд:

— Няколко ченгета идват по улицата насам, мистър. Влизат във всеки бар.

Бърд изпразни на една глътка чашата.

— Имате ли втори изход? — попита, без да движи устни.

Негърът кимна с глава.

— През онази врата зад кухнята — отговори той и щастливо се усмихна, като видя смачканата петдоларова банкнота на масата.

— Задръж остатъка — Бърд се надигна леко и, без да бърза, премина през задимения локал до вратата, която му посочи негърът.

Бърд бутна вратата и през полутъмен коридор излезе на малка мръсна уличка.

Уличката хич не се хареса на Бърд: имаше само един изход, и то към главната. Другият ѝ край бе преграден от четириметрова стена, а зад нея забеляза контурите на висока мрачна сграда. Извади колта и сви покрай стената, затваряйки тихо вратата след себе си. Спря се, стоя известно време така, пресявайки шумовете откъм главната улица. След това опипа с пръсти най-ниските издатини и се изтегли нагоре. Притаи се, огледа мрачния двор, после леко се спусна и скочи на другата страна.

И тогава видя желязната противопожарна стълба. Бърд реши, че е много по-безопасно да се качи по нея до покрива, отколкото да излезе на главната улица.

Заизкачва се бързо и тихо, спирайки на всяка площадка, за да се увери, че няма никой зад мрачните прозорци откъм пустия двор. Стигна до покрива. Премина го наведен ниско. Скочи на друг, понисък, а след това пак по противопожарната стълба стигна до някакъв гараж и скочи на мрачна улица, успоредна на главната.

Спря се до една врата и се огледа, прекоси улицата и след стотина ярда през полутъмна пресечка стигна до мръсния евтин хотел, където държеше две стаи.

Спря се, оставайки в сянка. Горе в стаята имаше албум със стари снимки, куфар с дрехи и още един револвер. Беше готов да рискува и да се качи само заради албума. За друг снимките нямаха никаква стойност. Бяха любителски фотографии, които още като малък беше правил на майка си, брат си и сестра си с малкото кученце. Те бяха

последната нишка, която го свързваше с миналото. А то бе отдавна заличено дори в сънищата му. Майка му беше убита от заблуден куршум, изстрелян от револвера на известен джи-мен (агент от Федералното бюро за разследване) по време на една улична престрелка. В същия бой загина и баща му. Оттогава сестра му кръстосваше чикагските улици и в този момент вероятно бе в компанията на някой пияница в долнопробна хотелска стая.

Брат му излежаваше присъда от дванайсет години във Форт Ливънуорт след нападение на банка. Кучето избяга от къщата и никой повече не го видя.

Ако Олин го подозира, хотелът сигурно вече е под наблюдение. А Бърд не искаше да попадне в клопка въпреки албума със семейни снимки. Няколко минути оглежда улицата и преди да я пресече, извади колта от кобура. Но стъпвайки на метър от осветената част, забеляза човек, подпрял стената до една врата.

Бърд оголи зъби в жестока усмивка. Значи Олин е по петите му и за малко щеше да влезе в капана. Забави стъпките си и тръгна в обратна посока. На другия край на уличката имаше ниска и дълга сграда, а някой се бе погрижил да потроши с камъни уличните лампи. Сградата тънеше в мрак. Бърд я заобиколи и стигна до една дрогерия. Пред нея имаше цяла редица телефонни кабинки. В помещението беше пусто, само момичето от регистратурата четеше книга, обвита във вестник. Тя повдигна глава, незаинтересувано погледна Бърд и продължи да чете.

Бърд влезе в една от кабините и набра номера на Рико. Искаше да се увери дали наистина Олин е организирал хайката.

Рико се обади.

— Търсят ли ме? — прошепна Бърд с устни, плътно долепени до слушалката. Чу как Рико от страх преглъща слюнката си.

— Кой е, по дяволите? — трескаво запита Рико. — Кой говори?

— Идва ли Олин при теб? — спря въпроса му Бърд.

— Да — отвърна Рико. — Затваряй телефона, глупако. Навярно подслушват. Махай се! Търсят те! Олин знае, че ти си убил онази гъска. Не идвай насам, и в мен се съмняват...

Рико прекъсна връзката.

Бърд окачи слушалката. Обърна се и забеляза движение на входа. Бързо се преви ниско и извади колта. Вратата на кабината бе остъклена

наполовина и отвън не го виждаха. Бърд чу тежки стъпки да отекват по бетона.

— Полиция, госпожице. Идвал ли е някой през последните пет минути? — чу глас.

Открехна леко вратата на кабината. „Може да са ме забелязали, когато идвах насам“ — мина му през ума.

— Да. Някакъв висок човек. Преди три минути... — отвърна момичето. — Трябва да си е отишъл вече.

— В тъмни дрехи? — попита детективът. — Висок мъж, снажен, с широки рамене?

— Да, точно така! Влезе в една от кабините да телефонира.

— А знаете ли накъде тръгна след това?

— Не зная, не съм го виждала да излиза.

Настана мъртва тишина. Бърд знаеше, че детективът веднага ще провери дали е в кабината. Не чака. Отвори докрай вратата.

Веднага съгледа как niskият човек, който също го гледаше, посяга към джоба си. Видя и очите на девойката, разширени от ужас.

Преди детективът да извади револвера си, колтът на Бърд изгърмя. Оловото удари дебелака и го отхвърли към земята.

Бърд насочи колта към девойката, която диво крещеше. Опита се да се скрие зад дървената преграда на регистратурата, но Бърд натисна спусъка. Тялото ѝ се сгърчи, отхвърлено към стената от удара. Върху челото ѝ зейна огромна кървава дупка. После се смъкна по стената, протегнатата ѝ ръка бавно повлече наредените по полицата бутилки кока-кола. Подът се покри с кръв, мозък и парчета стъкло.

Настъпи гробна тишина. Бърд се ослуша, бързо излезе и пое дълбоко въздух. Недалеч от мястото, където се намираше, се чу полицейска сирена. Той прекоси слабо осветената улица и се прилепи плътно в сянката на отсрещната сграда. Намери бързо входната врата и я отвори. Отново се чу сирената, този път по-близо, почти пред сградата. Хукна нагоре по стълбите. Трябваше да излезе на покрива. На всяка цена, иначе е загубен! Стигайки до последния етаж, с облекчение отдъхна. Бутна вратата и излезе на покрива. Притича до края и предпазливо хвърли поглед надолу. Жълтите фарове на една полицейска кола осветиха входа на сградата. Веднага след нея се долепи втора. На покрива ѝ светеше сигнална лампа, а сирената грозно виеше. От двете коли се изсипаха дузина полицаи с автомати. От ъгъла

сви полицейски камион, на чийто покрив блеснаха рефлекторни прожектори. Бяла светлина се плъзна по сградите и стигна покривите. На улицата изгря ослепителен ден.

Бърд не чака. Вдигна колта и стреля. Чу се трясък на разбито стъкло и светлината изчезна. Мракът, който последва, беше така плътен, както и светлината преди него. Някой от улицата започна да стреля с автомат към покрива. Бърд прибяга ниско приведен и се спотаи до един от комините. Забеляза стълба, която водеше към високия покрив на съседната сграда. Успя да го стигне тъкмо в момента, когато отдолу се появи първият полицай.

Все още спокоен, господар на нервите си, Бърд прекоси покрива, а комините останаха между него и полицаите. Дочу ги да се съветват. Не смееха да предприемат нищо, не знаеха дали ги чака, или е избягал.

— Хайде, напред! Хей, вие там, горе! — закрещяха отдолу.

Бърд разпозна Олин, който стоеше насред улицата с автомат в ръка. Гледаше горе, където се бяха събрали неговите момчета.

Бърд потисна изкушението си да убие Олин, преценявайки, че бягството му зависеше от това, дали полицията ще разбере къде се намира. Пропълзя към другата страна на покрива и погледна надолу.

Още един покрив, петнайсет стъпки по-долу, се простираше пред него и завършваше с нисък зид. Тук нямаше изход. Погледна наляво и очите му се спряха на друг, по-висок покрив. Имаше и стълба.

Наведе се и бързо изтича. На средата на стълбата чу зад себе си стъпки и погледна. Видя полицейска шапка. Полицаят тичаше по долния покрив, без да забелязва Бърд на стълбата.

Бърд побърза нагоре. Но не предвиди, че на върха фигурата му ще се открои върху мрачното небе. Грешка. От покрива на отсрещната сграда и от другата страна на улицата се чуха изстрели. Бърд усети удара вдясно. Той се залюля и се подпря на коляно. Вдигна се бързо и като залитна, намери заслон зад няколко комина. Отново затрака автомат, куршумите свиреха край главата му.

— Той е на горния покрив — закрещя някой от съседната сграда, — раних го!

Бърд усети кръвта по крака си под панталона. Страшна болка го мъчеше, докато с несигурни движения се дотътри до другия край на покрива. Погледна: надолу имаше малко по-нисък покрив, с

цветарник. Прехвърли крак и тежко се строполи на долния покрив. Опипа с ръка мястото. Губеше много кръв и започна да отпада.

Бяха по следите му, а не можеше да продължава така от покрив на покрив. Ако не си направи превръзка, ще умре от загуба на кръв. Мина покрай цветята, наредени в огромни бетонни саксии, и отвори малко прозорче. Безшумно се спусна въпреки жестоката болка в слабо осветен коридор. Имаше сили само да затвори прозореца. Потта браздеше лицето му. Облегна се на стената, колът тежеше в отмалялата му ръка. С последни сили се бореше с връхлитащата го слабост, направи върховно усилие да не припадне. Стисна зъби и напрягайки се, започна да се влачи напред по коридора, съзнавайки, че оставя след себе си кървава диря. Усети горчив оловен вкус в устата си и в помътненото му съзнание остана мисълта, че това е краят. Дори да успее да се скрие някъде в тази сграда, пак ще го намерят. Знаеха, че е ранен, а кървавата следа щеше да ги доведе до мястото.

Бърд се приближи до някаква врата. Напипа дръжката и отвори. Присви очи, заслепен от ярката светлина в стаята. Подпря се на стената, краката му се подгъваха от слабост. Виеше му се свят. Гадеше му се. Почувства се страшно отмалял, ръката му се отпусна против волята, пръстите се разтвориха и колът падна. Кървавочервена завеса се спусна пред очите му и с последните проблясъци на замъгления си мозък Бърд усети как една ръка го подпря и му помогна да не се строполи върху пода...

IV

Сипвайки уиски в чашата си, Престън Кейл забеляза, че ръката му е несигурна и трепери. Той се намръщи, напоследък наистина твърде много пиеше. А какво друго да прави. Човек все нещо трябва да прави. И по-добре да пие, отколкото нищо.

Напоследък спеше зле. Чувстваше се отпаднал и това го дразнеше. Но най-много го дразнеше, че бездейства и непрекъснато се налива. Той изруга. Не се чувстваше вече млад. С годините започна да избягва риска. Мина времето, когато безразсъдно се хвърляше в разни авантюри. Хвърляше се, но пресмяташе риска. И печелеше. Ала преди две години, на борсата, шансът му изневери. Пропадна. Всичко отиде по дяволите. Сега рискът го плашеше. А и този бизнес с раджата. Не беше сигурна тази работа.

Кейл изпи наведнъж чашата си и я напълни отново. Леко помътнелите му очи се спряха върху огледалото на тоалетната масичка. Косата на слепоочията му сребрееше. Беше почнал и да пълнее. По дяволите, а нямаше още петдесет и шест. Нов този момент се усещаше наистина стар и слаб. И тази постоянна болка около сърцето. Страхуваше се да отиде на лекар. Успокояваше се, като се опитваше да не мисли за това. Посегна към цигарите, но след кратко колебание се отказа. Не сега. Пушеше твърде много. Ще почака, докато Ийв излезе от банята. Дявол да ги вземе тези жени, колко време прекарват в банята.

Кейл вървеше из стаята и събираше разхвърляните ѝ дрехи. Вдигна чифт копринени чорапи и започна да мисли за Ийв.

Познаваше я от два месеца. В началото мислеше, че тя само ще разсейва скуката му. Освободи се от онова тъмнокосо момиче, как ли му беше името, май Кора Хенеси.

След пет дни Ийв се засели в апартамента.

Беше радостен, че се освободи от Кора. Не беше лесно, костваше му много повече от всеки друг път, но успя. Тя си отиде, отмъквайки копчета от злато и диаманти, златен нож за рязане на пури и порцеланова статуетка на момче, която бе купил в Сан Франциско и на

която много държеше. Би искал тези неща да му се върнат, но това означаваше работа с полицията, а точно сега не му се щеше да привлича вниманието ѝ.

Стана му неприятно и той прехвърли мислите си към Ийв. Интересна жена! Каква погрешна представа имаше за нея. Мислеше я за малка празноглава кукла, но само в началото. После разбра, че тя му е създала усещането за лъжливо безгрижие, докато внимателно е проучила живота и работата му. Наивните ѝ на пръв поглед въпроси за миналото и настоящето му не бяха само празни приказки. Постепенно бе стигнала до същността. Знаеше всичко за финансовото му състояние. Но как се бе докопала до цялата информация, не знаеше.

Изненада го една нощ, когато го запита със спокоен и хладен тон:
— Какво става с теб, Престън? Защо си се оставил на случая? Би могъл да правиш пари, вместо да си губиш времето с мен. Нямах ли амбиция? Или има нещо друго...

Той не беше подготвен за такъв въпрос и отговори грубо, че няма нужда да работи.

— Имам пари, колкото ми трябва — рече. — Оттеглям се от бизнеса. Освен това не виждам какво те засяга, след като ти давам всичко, което поискаш.

Думите му не я смутиха ни най-малко.

„Защо ме лъжеш?“ — сякаш попитаха големите ѝ сини очи:

— Аз искам да ти помогна. Не се преструвай пред мен.

— Не зная за какво говориш — отвърна ѝ раздражен. — Никаква помощ не ми трябва.

— Ти си фалирал — спокойно рече Ийв. — Всички търговци го знаят. Дължиш хиляди. Колкото и пари да си имал, те са се стопили. Нима вече не е време да се захванеш с нещо?

Беше така шокиран, че зяпна. После се опита да се защити, макар да не му беше ясно защо трябва да го прави пред нея.

— Живях бурно и това ме довърши, Ийв. Напоследък се чувствам изморен, разочарован и без всякакви илюзии. Бих искал да си почина малко и ще започна отново.

Ийв му се усмихна — не му вярваше.

— Мисля, че мога да ти помогна — каза спокойно. — Научих за една работа...

Така се стигна до сделката с раджата.

В първия момент Кейл помисли, че тя се шегува:

— Слушай, моето момиче — рече той, притегляйки главата ѝ на рамото си. — Това е фантастично, но вероятно нищо не бих могъл да направя. А дори и да мога, струва ми се, трудно бих се забъркал в такава авантюра... Освен това и... този раджа, едва ли би желал да се намесвам в неговите работи.

— А защо не — каза Ийв замислена. — Бих могла да го попитам. В този момент Кейл не вярваше, че тя ще го направи, и забрави за разговора. Но се изненада, когато след няколко дни Ийв му каза, че раджата е готов да ги приеме в своя хотел и да разговаря с тях същата вечер.

Кейл отказа, но красноречието на Ийв го убеди.

Срещата премина значително по-леко, отколкото бе предполагал. Още от началото стана ясно, че Ийв беше подготвила добре почвата. Раджата заяви, че ще е доволен, ако му помогнат да си върне накитите. Успеят ли да ги намерят, готов е да им заплати половин милион долара плюс всички разноски. Единственото условие беше всичко да остане в пълна тайна.

Кейл разбра, че раджата иска да измами застрахователната компания, но това не го засягаше. Ако той беше в същата ситуация, не би постъпил по-различно. Не беше честен бизнес, но паднат ли петстотин хиляди... С такава сума би могъл да започне отново, да влезе пак в играта.

Ийв бе успяла да внуши на раджата, че Кейл е единственият човек, който може да му върне накитите. Как бе успяла да направи това, Кейл не знаеше, но по всичко личеше, че раджата беше впечатлен от личността на Кейл още преди да го е видял.

— Мисля, че пет хиляди долара ще са достатъчни в началото — каза раджата. — Още утре ще бъдат преведени по вашата сметка.

Кейл се стресна като човек, стъпил неочаквано на ръба на пропаст. Ако приемеше парите, означаваше, че сериозно се обвързва. Колебаеше се. Но Ийв му помогна да приеме.

По-късно, вече в апартамента на Ийв, Кейл рече:

— Накитите са изчезнали преди петнайсет години. Липсват следи. Едва ли не всеки детектив ги е търсил, а и доколкото знам, търсенето продължава. Какви шансове имаме?

— Това е нещо, което трябва да обмислим — отвърна Ийв. — Отивам в банята. В топлата вана мисля най-добре. Седни, Престън, и мисли. Петстотин хиляди не са малко пари.

Изпи втората чаша, вече наливаше трета, когато Ийв се появи на вратата на банята. Приблужи се до тоалетната масичка и седна пред голямото огледало.

— Коя е тази, трета или четвърта? — попита тя, сресвайки косата си.

Кейл побесня. Какво право има тя да му говори така?

— Престани! — изкрещя. — По дяволите всичко! Ще пия толкова, колкото ми харесва.

Ийв продължи да се занимава с косата си. Лицето ѝ беше замислено, очите гледаха решително.

— Довечера ще разговаряме с Рико. Не искам да си пиан, Престън — каза хладно тя.

Кейл остави чашата и хвана Ийв за ръката. Разтърси я. Очите му яростно блестяха върху зачервеното лице.

— Няма да разговаряш така с мен — изкрещя. — Не забравяй, че аз съм господарят тук! Не желая да виждам тази вечер Рико! А ако искам да се напия, ще го направя!

— Причиняваш ми болка, Престън — спокойният ѝ тон му подеждаше като душ. Душът беше студен.

Той я пусна, отиде до прозореца и заби гневно ръце в джобовете си.

— Не бъди глупав, Престън — започна Ийв. — Искам само да ти помогна. И двамата добре знаем, че провалът ти е близо, ако не се овладееш и не събереш сили. Това е твоят шанс. Петстотин хиляди! Помисли само какво би могъл да направиш с толкова много пари.

Той се обърна.

— Каква полза от приказки! — кресна ѝ отново. — Невъзможно е да се намерят тези накити. Смешно е да се мисли за това. Как смяташ, защо той предложи толкова пари? Защото много добре знае, че никога не ще се наложи да ги изплати.

— Зная, че няма да е лесно, но не е невъзможно! — докато говореше, Ийв стана от тоалетната масичка и се приближи до леглото. Седна на края и се зае с чорапите си. Движенията ѝ бяха предизвикателни. — Имам идея. Трябва да се видим тази вечер с Рико.

Трябва да намерим някого, който ще свърши опасната работа, а той може би познава подходящ човек.

Кейл пристъпи към нея и се отпусна в краката ѝ. От всички жени, които бе имал досега, Ийв бе най-красивата.

— Работата е опасна! — намръщи се той и посегна.

— Остави, скъпи! Нека се облека, по пътя ще ти разкажа за моята идея... Хайде, Престън. Късно е вече, трябва да разговаряме с Рико.

V

Наближаваше десет и половина, но стъклената врата на Бюрото на Международната детективска агенция бе осветена. Херман Първис работеше.

Ед Далас отвори и надникна в просторния кабинет.

Първис бе висок като стълб. Седеше зад бюрото, а пред него бе натрупана огромна купчина книга и документи. Между зъбите му стърчеше химикалка. Той вдигна поглед, кимна, извади химикалката от устата си.

— Влез — покани Ед и му посочи стола пред бюрото. — Знаех, че ще дойдеш. Очаквах те.

— Имам нещо за онези двамата — рече Далас, сядайки. — Мъжът е Престъпн Кейл. Чувал ли сте някога за него?

Първис се замисли за миг, а после кимна с глава.

— Търгуваше в Сан Франциско. Играеше и на борсата — после замислен събра пръстите на двете си ръце и погледна към тавана. — Преди около две години направи някаква мръсотия. Група посредници го прикриха, за да не стане скандал. Принудиха го да се откаже от бизнеса, да напусне града. И той дойде при нас...

— Зная, зная — прекъсна го Далас. — Всичко това ми е известно. Надявах се сам да ви го разкажа. Информацията ми даде Фейвъл.

Далас винаги се учудваше на осведомеността на Първис. Нямаше личност в града, която по някакъв начин да е замесена в мръсен бизнес или престъпление, а Първис да не знае в детайли подробностите.

Той изравяше информацията си с бързината на компютър. Понякога и по-бързо.

— Надявам се, че нищо не си платил на Фейвъл — отбеляза със страх Първис. — Тоя вампир ще ми изсмуче и последната печалба.

— Е! Трябваше все пак да му дам нещичко. Откъде можех да зная, че вече имате тази информация? — рече Далас. — Една двайсетачка няма да ни опропасти.

Първис простена.

— Колко пъти съм ти казвал... — започна той, но Далас го прекъсна.

— Зная, зная. И майка ми на времето все същото ми говореше. Искате ли да чуете нещо за момичето, Ийв Джилис?

— Знам и за нея — хладно отбеляза Първис. — Преди няколко години спечели конкурс за красота и награда от пет хиляди долара. Бе уговорила ръководството на „Фоли“ да ѝ даде шанс, след година изплува на върха и остана там. Има брат близък, ако добре си спомням, който прекара последните години в Индия. Вярвам, че вече се е върнал. Момичето преди няколко месеца изненадващо напусна „Фоли“ и стана любовница на Кейл. Защо го направи никой не знае. Кейл не е от хората, които биха могли да се грижат за нея. Според мен тя сгреши. Би могла да поразпита и да научи за него, преди да напусне „Фоли“. Там наистина добре ѝ плащаха.

Далас се намръщи:

— Защо сте ме наел, след като и сам знаете всичко? — а после изпъшка. — Подбиха ми се краката...

Първис се окашля. Самодоволно. Като дете се радваше на феноменалната си памет.

— Не ти плащам, за да откриваш факти от миналото, а да ги връзваш с настоящето. И после — не всички могат да складират толкова неща в главата си. Аз случайно имам дарба за това... И така, онези двамата значи са разговаряли с раджата.

— Да. Почти цял час.

Първис се отпусна назад и забарабани с пръсти по бюрото. Този навик изкарваше Далас от равновесие. А за Първис бе върхът на концентрацията.

— Може ли поне за миг да престанете? — запита Далас, дишайки тежко. — Или искате да стана и да марширувам?

Първис отново събра пръстите на двете си ръце и погледна през тях към Далас. Очите му гледаха разсеяно. Нямаше нищо привлекателно в Първис, но създаваше впечатление за човек, който си поръчва дрехите, без да държи сметка за цената.

Той въздъхна намръщен:

— Трябва да бъдем внимателни на всяка крачка. Може би тези скъпоценни накити са наблизко. Винаги съм си мислил, че раджата ще

се опита да си ги върне. Учудвам се, че не го е направил досега.

— А откъде знаете, че той ги търси? — нетърпеливо рече Далас. — Това, че застрахователната компания се съмнява в него, не е причина и ние да мислим така... или има нещо друго?

— Те се съмняват само защото аз ги наведох на това — спокойно отговори Първис. — Когато някой знае факти за един човек и за неговото безразсъдно пилеене на пари, така, както аз знам, на този някой трябва да му е ясно, че раджата ще си потърси накитите, щом парите му привършат... И друго: не забравяй, че сега накитите са на застрахователната компания. Тя отдавна изплати застраховката, но стойността им расте. Обзалагам се, че раджата няма да ги задържи, в случай че се намерят. Би могъл да ги продаде в Индия, без никой да разбере. Сега са му необходими пари, май е стигнал до последния милион.

— Ах, нима! — саркастично отбеляза Далас. — Бедничкият, ще му се наложи да гладува!

Първис се нацупи. Подобни забележки смяташе за проява на лош вкус. За него парите бяха всичко.

— Сега това не е важно — каза той. — Ако си свършим добре работата, ще спечелим четиристотин хиляди. Обзалагам се, че раджата ще ни отведе до накитите, но трябва да сме търпеливи. Мак Адам и Ейнсуърт го следят нощем. Бърнс го дебне през деня. Що се отнася до теб, искам да следиш Кейл. Ходи по петите му, но без да те усети. Раджата няма сам да си търси накитите. Ще намери някой да свърши това. А този някой спокойно може да бъде и Кейл. Не го изпускай от поглед. Ако до края на седмицата не покаже, че влиза в играта, остави го. Ще чакаме да се появи друг.

През цялото време Далас слушаше внимателно.

— Може да сте на погрешен път — проговори накрая. — Най-просто би било да изчакат Хейтър да излезе от затвора. Единствен той може да ни отведе до накитите.

— Но той ще излезе чак след две години! — възрази Първис. — Не мога да си позволя да чакам толкова. Трябва нещо да се направи дотогава.

— А защо да избързваме? — запита, прозявайки се, Далас. — Върху този случай работим вече петнайсет години. Защо да не се концентрираме върху нещо друго и да дочакаме Хейтър да излезе?

— Нима не схващаш колко бихме могли да спечелим...

— Да, казахте ми, но съм дяволски сигурен, че лично аз едва ли бих докоснал и долар от всичките тези четиристотин хиляди.

— Това ще видим — бързо рече Първис. — Все още ги нямаме. Застрахователната компания ни даде твърде много аванс през последните години, а ние направихме много малко, за да ги заслужим. Не можем да си позволим да чакаме, докато Хейтър излезе на свобода. Сега трябва да се действа.

Далас го погледна подозрително:

— Да не би да ви е присвила язвата?

— Още по-зле! Прекратяват ми авансите. Едва успях да изкопча пари за още три месеца. Трябва да се завърти машинката, иначе на някой от нас ще му се наложи да си търси работа другаде.

Далас измъкна дългата си фигура от фотьойла и нахлузи шапка.

— Не мислете, че ще ме изплашите — рече той на шефа си. — Бих могъл да си намеря и по-добра служба, но ще ми липсват тези задушежни срещи с вас. Окей! Ще следя Кейл. Може и да ни заведе при накитите, но се съмнявам. Само Хейтър знае къде са. Докато той е в затвора, всичко ще остане в тайна.

— Не можем да чакаме още две години — повтори Първис. — Имаме само три месеца да решим случая. Дръж се плътно за Кейл и момичето. Тя може да знае нещо.

Лицето на Далас се разведри.

— Няма да е трудно да се следи момичето, даже ще ми е приятно — ухили се той от вратата.

Забеляза опасни пламъчета в очите на Първис и побърза да я затвори след себе си.

VI

Наближаваше десет и половина, когато Рико заключи канцеларията си, мина през ресторанта и влезе в бара.

В интимно осветеното помещение седяха дузина гости.

Рико си поръча двойно уиски. Докато отпиваше, огледа внимателно залата. Забеляза със задоволство, че всички, с изключение на двама, бяха във вечерно облекло. Преди година, когато отвори клуба „Фру-Фру“, такова нещо не можеше да се види. Тогава дори и самият Рико не носеше вечерно облекло. Но сега... Беше успял, макар да рискува. Беше вдигнал цените и постепенно се освободи от всички онези типове, които подбиваха реномето на заведението. И вечерното облекло стана задължително, а не изключение.

Рико огледа изключението, представлявано от двамата. Единият седеше на бара, а другият — на една от ъгловите маси с вестник в ръце. Сам.

Този на бара Рико бе виждал и преди. Беше висок, добре сложен, рус, с чувствено и много красиво лице. Имаше тъмни сенки под сините очи, които му придаваха вид на уморен богат безделник.

Рико завистливо помисли: „Как ли лудеят жените по този тип?“

От няколко месеца го срещаше и в клуба, и по други заведения. Казваше се Адам Джилис и не беше от клиентите, които пилеят много пари, но често водеше по някое момиче да плаща шампанското.

Откъде ли ги намира всичките тези момичета? До една бяха млади, богати и глупави. Рико ги засичаше да подават скришом от бармана парите на Джилис за шампанското, което те поръчваша. Тази вечер Джилис не пиеше. Седеше на високото столче и разсеяно зяпаше отражението си в огледалото. Някогашният чар липсваше, пропилените години бяха белязали лицето му. Имаше вид на човек, който дяволски се нуждае от едно питие. Рико отсече: вероятно чака някого. Може би отново някоя млада глупачка, която да му плати пиенето.

Рико сви презрително рамене и запретегля другия, който четеше вестник. Не беше го виждал преди. Загадката не беше от нощните

птици. Беше висок, строен и мургав. Светлите му очи излъчваха здраве. Късо подстриганата му коса напомняше за тенисиста Бадж Пати. „Този тип — си рече Рико — има вид на човек, който прекарва много време на слънце и чист въздух. Може да е търговски пътник, който минава през града и търси малко развлечения.“

Рико допи чашата си и се запъти към фоайето. Искаше да надникне в регистъра на портиера, който стриктно записваше всички посетители.

— Смит — обърна се Рико към него, — кой е онзи тип с късата коса на ъгловата маса? Не съм го виждал преди.

— Казва се Далас — отвърна Смит. Беше огромен мъж с весело червендалесто лице, а портиерската униформа му стоеше като на генерал.

— Доведе го мистър Райнхард — добави той. — И аз го пуснах.

Рико кимна с глава.

— Всичко е наред. Искрах само да попитам. За пръв път е тук, нали?

— Да, господине. Много симпатичен млад мъж, но не вярвам да има пари.

— Симпатичните хора ги нямат никога — пошегува се Рико и повдигна рамене. — Окей, Смит. Обади ми се, когато дойде господин Кейл. Бих искал да говоря с него тази вечер.

Върна се към бара, спря на вратата и хвърли още един поглед вътре. Далас разговаряше с червенокосо момиче в зелена рокля. Беше Зоя Нортън — едно от момичетата на Рико. Рико доволен се засмя, като видя на масата полупразната бутилка шампанско. Работата беше наред. Хубаво момиче беше Зоя.

Адам Джилис наблюдаваше в огледалото Рико. Чудеше се къде ли е наранил лицето си. Съжаляваше, че не знае нещо повече за него. Бързо се издигаше — това беше извън всякакво съмнение. Докъде ли ще стигне?

Когато Рико се отдалечи, Джилис погледна ръчния си часовник и се намръщи. Къде ли още се бавеше Ийв? Беше казала, че ще дойде с Кейл в десет часа, а вече приближаваше единайсет. Как добре би му дошло едно питие. Бутилките, наредени по хромираните полици зад бара, блестяха. Нямаше дори и пет долара. Крадешком погледна бармана — ще му даде ли нещо на кредит. Изкушаваше се да опита, но

не искаше да привлече вниманието върху себе си. Барманът вероятно щеше да се консултира с Рико.

Извади кутия цигари, отвори я и видя, че е празна. По дяволите тази Ийв! Защо не идва?

Джилис стана от столчето и се запъти към фоайето. Приблужи портiera и попита нехайно:

— Господин Кейл пристигна ли вече?... Бях в бара и не разбрах.

— Не е пристигнал, господине — хладно отвърна Смит. — Имаше голям опит с жените и мъжете, които идваха в клуба, и беше горд със своя нюх и предвидливост. За Джилис нямаше добро мнение — типичен авантюрист.

Джилис влезе в мъжката тоалетна. Изми ръцете си под неодобрителния поглед на черния прислужник: негрът знаеше, че няма да получи бакшиш. Докато решише светлата си коса, влезе Далас.

Застана близо до Джилис и започна да си мие ръцете. Погледите им се срещнаха в огледалото. Далас се ухили.

— Оная, червенокосата от моята маса иска да ходим в игралната зала — започна разговора той. — Как мислите, няма ли да си загубя и времето, и парите? Дали ще ме оплячкосат?

Джилис беше приятно изненадан. Засмя се и лицето му се измени: заприлича по-скоро на момче. Умореният му и отпаднал вид се стопи.

— Всичко е наред — отвърна той на Далас. — Зоя малко надценява клиентите, но никога не изневерява на ангажимента. Щом ви кани, вървете спокойно.

Далас извади цигарите си и го почерпи:

— Значи няма да съжалявам? Благодаря ви. За пръв път съм тук и не бих искал да сгреша. От няколко седмици имам бизнес тук и ми се струва, че това е мястото, което ми бе нужно.

— Прав сте — Джилис запали цигарата. — Ако сте търсили развлечения и приятни момичета, няма нищо по-добро от това място.

Стояха известно време така, после Далас рече:

— Е, може пак да се видим. Аз съм Ед Далас.

— Името ми е Адам Джилис. Ще ви потърся, но сега не искам Зоя дълго да ви чака. Тя е добро момиче и стига да иска, знае как да се хареса — каза Джилис. — Аз идвам тук три-четири пъти седмично. Бихме могли някой ден да изпием по нещо заедно.

— Много се радвам — отговори Далас, сега вече напълно сигурен, че този рус красавец е братът на Ийв Джилис. Приликата беше очевидна. Същите сини очи, същото лице.

— Точно си мислех дали бих могъл да ви помоля нещо, преди да тръгнете — Джилис пусна най-любезната си усмивка. — Глупаво се получи, но съм забравил портфейла си у дома и докато не дойдат приятелите ми, съм съвсем без пари. Бихте ли могли да ми заемете десет долара за час, час и нещо?

— Защо не? — отвърна Далас, скривайки изненадата си. — Ще ми бъде много приятно — подаде на Джилис две банкноти по пет долара. — И не бързайте. Ще ми ги върнете следващия път, когато се видим.

Джилис бързо прибра парите.

— Нямам думи да ви благодаря. Щом дойдат приятелите ми, веднага ще ви ги върна. Още веднъж благодаря. Беше много любезно от ваша страна.

— О, не го споменавайте повече — отвърна Далас. — И на мен ми се е случвало.

Тръгнаха към бара.

— Няма да ви задържа повече — каза Джилис, щом влязоха. — Ще си поръчам нещо, докато чакам приятелите си.

В този момент Далас забеляза Кейл и Ийв Джилис, които стояха пред бара. Тя бе облечена в дълбоко изрязана вечерна рокля с цвят на море и носеше наметка от канадска лисица.

— Ей на това се вика момиче — тихо отбеляза той и бодна с лакът Джилис. — Тази рокля едва прикрива хубостта ѝ.

Джилис фиксира Ийв, тя едвам отвърна на погледа му и бързо извърна глава.

— Клубът е известен с това, че го посещават красиви жени — отбеляза нехайно Джилис. — Но трябва да знаете: в тъмното всички жени са еднакви — приятелски тупна Далас по рамото, отиде до бара и седна през два стола от Ийв и Кейл.

Далас се върна на своята маса, където го чакаше Зоя.

— Извинете ме, че ви накарах да чакате — каза той. — Но се забавих с онзи хубавец. Симпатичен е, нали? Дребното лице на Зоя се изостри.

— Този измамник ли? — удиви се тя. — Цялото му богатство е в красивото лице, но и то няма да е задълго, като съдя по начина му на живот. Не се ли опита да ви отхапе ухото?

— Не, но направи нещо повече, успя да ми отмъкне десет долара. Сега си купува двойно уиски за моя сметка. Как ви се струва това?

Зоя го погледна учудено.

— Нямате вид на наивник! — после добави: — Но, за бога, защо сте му ги дали?

— Съжалих го. Видях, че страшно му се пие, нямах сърце да му откажа — отвърна Далас, повдигайки рамене. — Освен това той каза няколко хубави думи за вас.

— Нима? — попита заядливо Зоя. — Веднъж ми задигна петдесет долара тоя кучи син.

Далас погледна към Ийв, която още стоеше край бара.

— Хубава рокля има онова момиче, може би сте я забелязали?

Зоя измери с критичен поглед Ийв.

— Хубава е — рече завистливо тя, — умее да се облича. В случай че не знаете, ще ви кажа: тя е сестра на хубавия мръсник и съм сигурна, че е от неговата зодия. Беше във „Фоли“, после изведнъж реши, че може да се живее и без да се работи.

— Негова сестра ли? — рече Далас, като се престара в учудването си. — Не се държат като брат и сестра.

— Може би тя не иска да го представи на Кейл — отбеляза Зоя нехайно. — Тя е метреса на Кейл и така й е добре. Какво ще кажете за още една бутилка шампанско? Жадна съм като камила.

— Разбира се — отговори Далас, мислейки за реакцията на Първис, когато в края на седмицата му представи сметката с разходите. — Всичко, което имам, е ваше, скъпа!

Зоя го изгледа.

— Звучи така, сякаш нямате кой знае колко — рече тя и даде знак на бармана. — Защо не ми поръчате вечеря, щом сте толкова щедър?

— О, казах го на шега — бързо се поправи Далас. — Може би утре ще ви заведе на вечеря, но сега с радост бих ви купил сандвич, ако сте толкова гладна.

Зоя въздъхна примирена.

— Ще се задоволя и със сандвич — погледна го и се засмя. — Решихте ли дали ще си опитате късмета с мен тази вечер?

Изкушението беше голямо, но Далас реши да се въздържи и да не харчи повече от парите на Първис. Той поклати отрицателно глава и каза:

— Ще се радвам, ако го отложим за някоя друга вечер. Първо трябва да разбия касичката на малката ми сестричка и тогава да си опитам късмета с вас.

Зоя се засмя.

— Знаете ли? Допадате ми — каза и притисна под масата коляното си до неговото. — Оставете на мира касичката на сестричката си. Няма да ви трябва.

Далас я слушаше само с половин ухо. Той видя как Рико влезе в бара, приближи се до масата на Ийв и Кейл и тихо им каза нещо.

Лицето на Кейл беше силно зачервено, както у повечето мъже, които пият без мярка. Обърна се и прошепна нещо в ухото на Ийв, а тя му кимна в знак на съгласие. След това Кейл излезе от бара, Ийв остана сама.

Далас забеляза как Адам Джилис повдигна въпросително вежди и с глава посочи на Ийв вратата.

— Трябва да вървя — бързо рече Далас.

Извади банкнота от двайсет долара и я подхвърли към Зоя. — Сетих се за една важна среща. Ще се видим утре вечер. Окей?

— Оставете ме така? — изненада се Зоя.

— Налага се — отвърна ѝ Далас. — Чака ме работа. Ще те сънувам цяла нощ, кукло. А сега — довиждане.

Точно когато Ийв допиваше чашата си, той излезе бързо от бара и се скри в мъжката тоалетна.

След малко Ийв се появи във фойето, взе нещата си от гардероба и излезе на улицата пред клуба. Далас тръгна след нея. Видя я как влиза в блестящата лимузина, паркирана на широкия паркинг. Далас приближи и зачака, скрит зад близките коли. Минаха около пет минути. Ийв извади цигара. Запалката за миг освети лицето ѝ и Далас реши, че никога в живота си не е виждал по-красиво момиче.

Тогава на паркинга се появи Адам Джилис. Огледа се наляво и надясно, с бързи крачки се приближи до лимузината, отвори вратата и седна до Ийв.

Далас напусна скривалището си и тихо тръгна към тях.

VII

За пръв път от две години насам Престън Кейл гледаше малко по-уверено в близкото бъдеще. Ийв беше го убедила, че планът да намерят накитите на раджата е изпълним. Не беше трудно да го убеди, още повече че това беше единствен възможен изход за него. Беше смел план и той усещаше тръпка, защото знаеше, че ако направи и една погрешна стъпка, го очаква провал.

Съгласи се с Ийв да потърси съвета на Рико. Той сигурно знае някого, който да свърши опасната част от работата. Рико можеше да бъде полезен и при самата организация, нещо твърде сложно за сам човек като Кейл. Няма да е лесно да го привлече за съучастник, а в същото време да скрие размера на печалбата. На Рико ще трябва също добре да се плати. Ще се наложи раджата да се бръкне по-дълбоко. Кейл не желаше наградата за Рико да се откъсне от неговия половин милион. Нямахше намерение да дели с никого нито цент. Искаше всичко за себе си.

Наблюдаваше Рико, докато той сипваше в две чаши уиски. Щом дойде на масата и постави пред Кейл едната чаша, отбеляза:

— Имате лоша синина на лицето. Как я получихте?

— Нещастен случай — отговори Рико. — Всъщност изглежда по-зле, отколкото е в действителност... Очаквах ви, господин Кейл. Имам нещо, което ми се иска да видите. За жалост, в момента е горещо като в пещ, но след година-две ще струва три до четири хиляди, а може и повече.

— Не вярвам да ме заинтересува — събра устни Кейл, — но ще го видя.

Рико заключи вратата. След това се приближи до вградения в стената сейф, отвори го, извади гривната и я остави пред Кейл.

Кейл огледа гривната, но без да я мина.

— Колко е гореща?

— Ръката, от която е свалена, е ледена — прошепна Рико.

— Джейн Брюс?

Рико само кимна с глава.

— Учудвам се, че сте я взели — отбеляза Кейл. — Как се сдобихте с нея?

— Чиста случайност — лъжеше гладко Рико. — Едва тази вечер от последните издания разбрах, че е била нейна.

— Мислите ли, че полицията ще ви повярва?

— Предупредих ви, че е гореща — рече Рико. — Не бих искал да останете с лошо впечатление, господин Кейл. Мислех си, че от гривната може да се заинтересува някой от вашите богати приятели. Разбира се, може да се преработи, но стоката е чудесна.

Кейл вдигна гривната срещу светлината.

— Да... хубава е. Колко искате за нея?

— Двайсет и пет стотачки — без да се замисля, обяви Рико. — Струва най-малко шест хилядарки.

— Струва пет — спокойно заяви Кейл, но в момента не чини и половин лула тютюн. Би трябвало да я скрия за известно време, дори може би за година. Опасно е да се държи такова нещо вкъщи. Мога да ви дам една хилядарка за нея, нито цент повече.

— Кажете две и ще бъде ваша — трепна, пълен с надежда, гласът на Рико, но когато Кейл блъсна гривната през масата, той побърза да добави: Окей! На загуба съм, но искам да се освободя от нея. Съгласен съм за хилядарка.

— Ще трябва да почакате за парите. Рико — рече Кейл. — Ще ги имате след седмица или две.

— Съгласен съм — прие Рико и седна. Имам ви доверие, господин Кейл, ще ви изчакам.

Кейл прибра гривната във вътрешния си джоб.

— Има нещо, за което искам да разговарям с вас, Рико — започна той и докато отпиваше голяма глътка от чашата си, наблюдаваше Рико: колко да го открехне в цялата работа. Накрая реши да му каже колкото се може по-малко. — В близко бъдеще се отваря добър бизнес. Ако завърши успешно, вие бихте могли да заработите петнайсет хиляди. Опитвам се да намеря двама-трима души, добри момчета. Това интересува ли ви?

Петнайсет хиляди! Очите на Рико засияха.

— Да — той се наведе напред през масата. — Вие знаете, че искам да работя с вас, господин Кейл. Какво трябва да направя?

— Това още не зная — отвърна Кейл. — Още не съм започнал, а доста неща трябва да се свършат. Искях само да съм сигурен, че мога да разчитам на вас.

На Рико му стана неприятно. Беше твърде предпазлив, за да се впуска, в каквата и да е неизвестност.

— А не можете ли поне малко да ми подскажите, господин Кейл? Опасно ли е това?

— Може и да стане — спокойно рече Кейл. А в същото време си знаеше със сигурност. — Може да си изкарате десет до петнайсет години затвор, ако работата се провали.

Зъбите на Рико се оголиха в кисела усмивка. Десет до петнайсет години в пандиза! Не, той няма да скочи с двата крака в тая работа, без да знае накъде отива.

— Какви са шансовете? — попита Рико. — Не искам напразно да рискувам. Не казвам, че наградата не е добра, но съгласете се, десет-петнайсет години зад решетките...

— За рисковете ще говорим по-късно — отвърна му Кейл. — Те ще зависят главно от човека, на когото ще възложи основната работа. Трябва да го подберете добре. Ако има здрави нерви и добре си изиграе козовете, няма да има никакви рискове. Но ако омекне и нервите му не издържат, тогава и господ не ще ни помогне.

Рико кимна с глава.

— Кой е този човек, господин Кейл, познавам ли го?

— Все още не съм го намерил — отвърна Кейл и извади кутия с пури. Поднесе я на Рико, но той отказа. — Мислех, че може би вие познавате някого. Трябва да е човек с много здрави нерви. Работата никак не е лесна, Рико. На пръв поглед изглежда невъзможно, но подходящият човек би могъл да я свърши успешно. Трябва да е смел, съобразителен и да може да убива — Рико се стъписа при последната забележка и Кейл изпита съчувствие към него. — Не искам да ме разберете криво — продължи той. — И за мен убийството е нещо отвратително, но трябва да се съобразяваме с обстоятелствата. Ако искаме този човек да ни бъде полезен, той трябва да има качествата на един хладнокръвен убиец. Разбира се, това не означава, че трябва да убива, но ако се наложи...

Рико облекчено въздъхна.

— Знам такъв човек — каза той. — Името му с Върн Бърд. Едва от няколко месеца е в града. Вършили сме заедно по нещичко. Съобразителен е и притежава всички качества, за които споменахте. — После сниши глас и добави:

— Обзалагам се, че е негова работа убийството на актрисата Брюс. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че е така.

Кейл почеса месестата си брада.

— Може би това е подходящият човек, Рико. Предупредих ви вече. Ако този тип не отговаря на изискванията, и вие, и аз отиваме в пандиза.

— Предпочитам него пред всеки друг — заяви Рико. — Какво ще трябва да направи?

— За това ще говорим по-късно. Искам първо да видя този Бърд. Можете ли да ни срещнете тук утре вечер?

Рико заклати отрицателно глава.

— Полицията го търси. Мисля, че е напуснал града.

— Имате ли някаква представа къде може да бъде?

— Нямам, но той ще ми се обади след някой и друг ден. Поне така се разбрахме. Щом се свържа, веднага ще ви уредя среща. Става ли?

— Може би така е най-добре — отвърна Кейл намръщен. Изправи се. — Сигурен ли сте, че той е подходящият човек?

— Напълно — отвърна уверено Рико.

— Добре, аз ще поема своята част от работата. Доста трябва да се свърши. Но знайте, колкото по-рано се срещна с Бърд, толкова по-добре.

— Това оставете на мен, ще го уредя — живна Рико. После се поколеба и добави:

— Той, разбира се, ще иска да знае колко ще получи за своето участие. Мога ли да му кажа нещо приблизително?

— Ако добре си свърши работата — обясни Кейл и изтръска пурата си в пепелника, — това ще му докара десет хилядарки. Ако не успее, ще получи само пет.

— Десет хиляди! — възкликна Рико. — Трябва да е наистина нещо голямо, господин Кейл.

— Да! — кратко отвърна Кейл.

VIII

Адам Джилис влезе побеснял в лимузината.

— Остави ме цял час да чакам. Беше казала в десет часа. Защо, по дяволите, не можеш да бъдеш точна?

— Съжалявам, миличък — отвърна Ийв и постави ръка върху неговата. — Нямаше начин. Беше много пиян. Не вярвах, че ще мога да го накарам да дойде. Ох, Адам, всичко ми е дошло до гуша. Колко още трябва да издържа? Нямах представа какво значи да живееш с този стар негодник — цялото й тяло се разтрепери. — Съжалявам, че се съгласих да ти помогна.

Джилис я погледна стреснато.

— Хайде, за бога, овладей се — рече й успокояващо. — И без твоите проблеми си имам достатъчно грижи. Зная, че не ти е лесно, но разбери, трябва да имаме Кейл на наша страна в тази работа. Сами не бихме могли да се справим.

— Но цялата тази работа е толкова опасна и налудничавя — каза тя, обръщайки се към него. — Трябва да съм обезумяла, когато се оставих да ме уговориш... Никога няма да успеем.

Брат й я гледаше замислен, а очите му святкаха зло.

— Окей! Ако наистина мислиш така, няма смисъл да продължаваме. Има други момичета, които с радост биха ми помогнали... И дори биха свършили всичко много по-добре от теб. Ще променя плана. Кажи на Кейл, че искаш да се върнеш във „Фоли“.

Ийв усети неприятни студени тръпки по гърба си.

— Не се ядосвай, мили! — каза бързо.

— Аз не се ядосвам — отговори й той. — Но разбери, ако не можеш да продължиш, по-добре се откажи навреме, преди да си объркала нещо.

— Ако се върна във „Фоли“ — говореше бавно тя, — ще дойдеш ли отново да живееш при мен?

— Върнеш ли се във „Фоли“, никога повече няма да ме видиш! Ще си намеря момиче, което да ми помогне. Щом ти нямаш кураж за тази работа, дяволите да ме вземат, ако някога пожелаеш да те видя.

Усети страх в очите ѝ. Сцената бе позната, влиянието над Ийв — голямо. Не му трябваше друго. Достатъчно бе само да я заплаши, че никога повече няма да го види, и тя омекваше. Веригата бе изкована още в майчината утроба.

— Моля те, Адам, не говори така — тя се вкопчи в ръката му. — Разбира се, че няма да те оставя. Забрави какво съм казала. Тази вечер съм депресирана малко и объркана.

Вече можеха да се помирят: беше спечелил.

— Разбирам те, Ийв — рече. — Обещавам, че няма да трае дълго. Издържиш ли още месец, след това никога повече няма да виждаш Кейл!

— Надявам се — въздъхна тя примирено.

Той я прегърна и я притегли към себе си.

— Не мисли за това — говореше ѝ успокояващо. — Всичко ще е наред. Само мисли за онези неща, които ще ти купя, доберем ли се до парите.

Неговият благ тон не можеше да я заблуди. Знаеше колко е непочтен, безскрупулен и безхарактерен. Но не можеше нищо да направи. Беше безпомощна да се откъсне от веригата, която ги свързваше. Той продължи:

— Говори ли с Кейл тази вечер? Разказа ли му всичко?

— Да, разказах му.

— Как реагира?

— Ох... беше направо въодушевен. — Тя усети под ръката си износената тъкан на костюма му. Беше конфекция и кой знае колко пъти бе чистен и гладен. Но само той можеше да го носи така, че да прилича на нещо. На друг човек тази дреха би изглеждала като парцал. — Не си ли купи нов костюм, скъпи? Надявах се да те видя с него тази вечер.

— О, разбира се, купих си — излъга той спокойно. — Ако знаех, че толкова ще закъснееш, щях да изтичам вкъщи да се преоблека.

Тя знаеше, че я лъже и че нищо не е купил. Познаваше го: пропил е парите.

— Остави сега костюма — продължи той. — Кейл съгласен ли е да се срещне с Рико?

— Съгласи се, разбира се. Обясних му, че трябва да се консултира с Рико. А ти това искаше, нали?

— Рико познава оня тип Бърд. Ако някой може да свърши нещо, то несъмнено е Бърд. Наблюдавам го от седмици. Страшен е! Нищо не е в състояние да го спре, реши ли нещо. Жалко, че не мога да кажа същото и за Рико. Той, разбира се, може и да е съвсем коректен, но бих желал да съм сигурен в него. Кейл ще му каже ли подробностите?

— Не, той иска само да знае дали Рико ще участва в тази работа, но няма да го запознава с подробностите.

— А с Кейл говорихте ли нещо за осребряване на идеята? — продължи да разпитва той.

Ийв се засмя тъжно.

— Не, разбира се. Такова нещо и наум не му идва. Той е сигурен, че аз ще бъда с него и заедно ще харчим парите.

— Аха... Ще бъде неприятно изненадан — нехайно отвърна Джилис и погледна часовника си. — Вече е време да се връщам. Засега не му споменавай нищо за мен. Ще намина утре вечер. Да речем след полунощ. Спусни завесите, ако той е при теб.

— Няма да го има. Ще ходи на някаква вечеря. Не можеш ли да дойдеш по-рано, Адам? Ще бъда сама от осем часа.

Той се усмихна лукаво.

— Не знам дали ще мога. Ще опитам. Може би към девет. Да, мисля, че така ще е най-добре.

Тя знаеше, че Адам пак лъже, но не се издаде. Глупаво и опасно би било да му го показва. Останеше ли нехаен, тя щеше да хваща лъжите му. Не трябваше да го кара да влага старание в тях.

— Добре, скъпи — каза, като се стараше гласът ѝ да звучи весело. — С една дума: не дойдеш ли в девет, ще те чакам след полунощ.

— Не, ще дойда в девет — отвърна той, но за себе си знаеше, че и дванайсет и половина е твърде рано. Не му се искаше да прекара с нея цялата вечер: често беше досадна до изнемогване. Сигурно ще е много сериозна и ще се карат през цялото време.

Тя отвори вратата.

— О, Ийв...

Измъкна се наполовина и бързо го погледна. Знаеше какво ще последна. Всяка тяхна среща имаше един и същ финал.

— Колко ти трябват? — попита меко.

— О, ще те опропастьят ли петдесет? — жалостно изхленчи той.

Отвори чантата си и преброи парите, с които разполагаше.

— Имам само четиридесет.

— Добре, стигат. Ще дойда утре вечер. Не можеш ли да изкрънкаш нещо по-значително от Кейл? Писна ми от тая просия. Три-четири стотачки биха ме оправили до края на месеца. Би трябвало да е по-добър с теб, щом и ти си добра към него.

— Мислиш ли, че трябва да ме съветваш как да се държа с него?
— попита тя спокойно.

— Виж какво, не ти давам съвети — гласът му изведнъж стана студен. — Но можеш да му обясниш, че разноските ти...

— А не можеш ли да разбереш, че той въобще няма пари? — сега и в нейния глас прозвуча досада. — Ти беше този, който твърдеше, че притежава хиляди.

— Човек като Кейл винаги може да намери пари. Хората му вярват. Затова избрах него. Нима не завладя и раджата? С подобна външност и с подобен глас лесно се намират пари.

Тя му подаде четири десетачки.

— Трябва да се задоволиш с това — рече му по-спокойно. — Не мога да искам от него повече. Дори аз самата не зная как ще се оправям накрая. Вече съм без пукнат грош.

Джилис кимна, после нежно докосна златната гривна на ръката на сестра си.

— Бих могъл да заложа това, за теб бих го направил — рече ѝ, очевидно доволен от идеята. — Сигурно имаш цял куп такива играчки. Мога да направя всичко много бързо. Познавам най-добрите места за това — гласът му звучеше уверено. Беше горд от себе си, че познава най-добрите места за залагане. — Ще си върнем всичко, когато се докопаме до парите.

— Ще размисля — тъгата в гласа ѝ го накара да се вгледа в очите ѝ. — Нима си забравил, че беше на мама? — рече тя и пръстите ѝ с любов се плъзнаха по гривната.

— Тя не би се сърдила — подхвърли нехайно Адам Джилис. — Дори веднъж сама я беше заложила. Ако не се лъжа, старият беше отказал да ми купи...

— Лека нощ, Адам.

— Бих искал да не си толкова тъжна — отбеляза той, докато излизаше от колата. — Ще се видим утре вечер. Защо не поразровиш

из гардероба си? Тази кожа, която Кейл ти е подарил... не ти е чак толкова необходима...

— Лека нощ, Адам — повтори тя.

Замълчаха. Тя беше доволна, че Адам не вижда очите ѝ. Наведе се напред и го целуна по бузата.

— Опитай се да дойдеш рано — помоли тя. — Искам да говоря с теб, скъпи.

— Около девет — отвърна ѝ равнодушно.

Мислите му вече летяха другаде. Имаше четиридесет долара в джоба. Можеше да иде някъде с Лоис. Можеше да я накара пак да му направи онзи нейния, специален номер. Последния път му беше поискала петдесет долара за това, смешна работа. Би могла да го направи и за двайсет, ако успее да я убеди, че няма да получи повече. Да, ще я потърси веднага. Точно сега имаше нужда от нейните ласки.

Наблюдаваше Ийв, докато тя се връщаше в клуба. Колко беше странна. Често с недоумение мислеше за нея. Тя не се отнася с него като с брат. Понякога му се струваше, че дори е влюбена в него. Той приглади с ръка тънките си руси мустаци. Странно!

Джилис напусна паркинга и Далас се измъкна от скривалището си. После дълго гледа след него.

IX

Херман Първис имаше малка къща на Източния булевард. Скромна триетажна постройка и малка градина, пълна с рози. Една от приземните стаи беше осветена и през отворения прозорец се чуваше Шопен.

Далас излезе от колата, отвори входната врата и тръгна по пътеката. Под краката му скърцаше пясък. Нощта беше топла, а ароматът на розите го упоиваше.

Вратата му отвори сам Първис. Беше по риза и домашни пантофи.

— Закъсняваш — забеляза той, гледайки остро Далас.

— Възнамерявах да си лягам.

— Щастлив сте, че имате легло и време за леглото — отвърна Далас и влезе след него в стаята. Беше стилно обзаведена, с много книги на лавици по стените и дискретно осветление от няколко настолни лампи. Първис не беше женен, но знаеше как да си създаде удобства. Имаше един малък филипинец, който се грижеше за домакинството, а самият Първис, останеше ли свободен, се занимаваше с градината си.

— Аз изобщо нямам време за моето легло — продължи Далас и се намести в един от удобните фотьойли.

Първис не обърна внимание на забележката му, бе се заслушал в последните пасажии на етюда.

— Трябва да слушаш това — каза той наставнически, облегна се назад в своя фотьойл и забарабани с пръсти в такта на музиката. — Този е най-трудният от Шопеновите етюди, дори и Падаревски понякога е грешал, когато го е свирил.

— Оставете Падаревски на мира... той е мъртъв — каза му Далас, притискайки с пръсти уморените си очи.

— За бога! Извийте й врата на тази свирка! Дошъл съм по работа.

Първис се протегна и спря грамофона, след което седна срещу Далас.

— Добре ще ти се отразява, ако слушаш понякога класика — докато говореше, той събра върховете на пръстите на двете си ръце и погледна към Далас отвисоко. — Иначе съвсем ще изгубим чувството си за култура.

— Никога не съм го имал. И не ми предлагайте уиски, ще го приема.

— У дома изобщо нямам — заяви със задоволство Първис. — Не се докосвам до него. Преди всичко е много скъпо, имам предвид хубавото, после — приспива вниманието, и накрая — вреди на черния дроб.

Далас въздъхна:

— Значи, аз страдам от всичко това. Може би ще е по-добре, ако премина на джин.

Далас си палеше цигарата, а Първис го наблюдаваше неодобрително.

— Бил ли си тази вечер в клуба „Фру-Фру“? — запита той.

— Да — отговори Далас — и искам да се обзаложа, че Кейл възнамерява да плякоса колекцията на Читабад.

— Кое те кара да мислиш така? — трепна любопитно Първис.

— Тази вечер се срещна с Рико, но по-добре е да започна всичко отначало — и той разказа на Първис какво беше чул и видял в клуба, а и за подслушания разговор между Адам Джилис и сестра му Ийв в колата.

Първис беше възхитен. Седеше спокойно, наострил уши, и попиваше всяка дума, без да го прекъсва. Когато Далас свърши, той скочи от фотьойла и започна да крачи напред-назад.

— Това е откритие! Просто невероятно! Работим върху тоя проклет случай вече петнайсет години и мислех, че никога няма да успеем, а сега изведнъж всичко ни се поднесе като на тепсия.

Далас се хилеше доволен, протегнал дългите си крака.

— Ясно е, че тия типове търсят колекцията — каза Първис и се спря пред Далас. — Днес Кейл и малката Джилис се срещнаха с раджата. Тази вечер братчето вече говори за половин милион. Връзката е очевидна. Всичко се свежда до едно. Раджата е предложил на Кейл половин милион, в случай че той му намери и върне накитите, а Джилис се готви да го измами и да му вземе парите.

— По всичко изглежда, че това е идея на Джилис — съгласи се Далас. — Използват Кейл като параван. Но по кой начин Кейл ще намери накитите? Мислите ли, че той знае къде са?

— Не зная — рече, сядайки, Първис. — Може би има някаква идея за това, иначе не би се срещнал с раджата.

— Кой е този тип Бърд, за когото Джилис толкова държеше?

— Ако това е Върн Бърд, тогава е заподозреният номер едно в убийството на Джейн Брюс.

— Сигурен ли сте? — изненада се Далас. — Това ли е човекът, когото Олин търси?

Първис кимна.

— По думите на Олин той е много опасен тип. Срещнах Олин тази вечер, докато се прибирах вкъщи. Той ми се оплака, че си имал главоболия със същия този Бърд. Олин дебнел със своите момчета сградата, в която живеел Бърд, и го проследил. Набарал го в една дрогерия, но се оказало, че Бърд работи много бързо с револвера. Ченгето и момичето от дрогерията са убити, а убиецът избягал по покривите. Олин довел още хора. Един от тях успял да го рани. Но и ранен, Бърд им се изплъзнал. Блокирали целия квартал и претърсват всеки апартамент. Олин се кълне, че и пиле не може да прехвъркне през кордона. Тъй че ако имат малко късмет, може и да го заловят.

— А дали това е бил Бърд?

— Олин мисли така, но досега никой не го е разпознал. Полицаят, който го е ранил, казва, че това е Бърд, но не се кълне в думите си. На Олин никак не му е приятно, че в града се подвизава такъв нехранимайко, който стреля срещу полицаите, без много да му мисли. А освен това момичето в дрогерията е мъртво и сега няма кой да го идентифицира. Мисля, че Олин е съвсем прав: всеки ден човек не попада на такъв негодник.

— Правилно, но ако това наистина е Бърд, тогава планът на Джилис ще се провали, щом го заловят.

Първис не отговори нищо. Беше покрил с длани лицето си и размишляваше дълбоко. След доста дълга пауза свали ръцете си и каза:

— За този случай ще взема всички хора, с които разполагаме, Ед. Мисля, че засега не е необходимо да се грижим много за раджата. Хората, които са важни за нас, са Кейл, Ийв Джилис, Рико, Бърд и Адам Джилис. Ако някой може да ни отведе до накитите, това са само

те. Джилис очевидно е най-важният в целия бизнес. Дръж го здраво, Ед. Не го изпускай от очи. Сприятели се с него и гледай да спечелиш доверието му. Ако можеш.

— Този младеж е лигав като змия — рече Далас. — И е първокласен подлец и негодник. Щях да повърна, докато разговаряше със сестра си.

— На кого да поверя Рико? — повтаряше си Първис, събрал замислено вежди. — Бърнс трябва да следи Кейл, Ейнсуърт ще наблюдава Бърд, ако, разбира се, полицията не го залови, а с Рико кой да се заеме?

— Има едно момиче в клуба, казва се Зоя Нортън — отвърна Далас. — Не знам по какви причини, но, изглежда, й допаднах. Мисля, че ще мога да я убедя да работи за нас. За нея ще е много по-лесно да следи Рико от всеки друг. Направо лукс е да имаме някого в самия клуб, който да работи за нас.

— Съвсем точно — кимна Първис. — Но как смяташ, да я убедиш?

— Ще изсипя в полите й всичкия си чар и портфейла, пълен с банкноти — ухили се Далас. — Ще ви коства три-четири стотачки!

— Това не говори добре за твоя чар — отбеляза кисело Първис. — Не бих й платил повече от една стотачка. Мислиш ли, че имам излишни пари?

— Няма да се съгласи за толкова — намръщи се Далас. — Ще трябва да се простите поне с триста. Не си мислете, че ви кандърдисвам да си хвърляте парите на вятъра. И без друго не бих могъл...

Първис се замисли. Знаеше, че ще получи много полезна информация за тези пари, а и сега не беше времето да се стиска, колкото и да не му харесваше това.

— Добре, поговори с нея — въздъхна накрая. — Опитай да я купиш колкото може по-евтино и в никакъв случай не давай от триста долара нагоре.

Далас обеща да не жали силите си.

— Дай сега да подредим нещата — продължи Първис. — Всеки от нас трябва да бъде много внимателен. На теб ти се пада най-опасната работа, Ед. И трябва да внимаваш, все едно че работиш с динамит. Не трябва да забележат, че ги следим. Нашата работа е да

намерим накитите. Ние не работим за полицията. Искам да разбереш това правилно. Каквото и да научим, трябва да си го пазим за нас. Ако някой от вас открие Бърд, и дума да не става да се обажда на ченгетата. Бърд ще ни отведе до накитите, а той не може да направи това, ако е зад решетките.

— Но разберат ли ченгетата, ставаме съучастници. Тогава?...

— Чакай сега, ако всичко свърши добре, ще получим четиристотин хиляди. Един процент от тях ще поделя между вас. Прави по хилядарка на всеки. Това помага ли ти да забравиш за някакво съучастничество?

— Хилядарка не е много — едва повярва на ушите си Далас, после продължи хитро. — Тъй като имам най-опасната работа, защо да не получа две части, а останалите — по една?

Първис поклати глава.

— Не, няма да е честно спрямо другите момчета. Но слушай какво ще направя. Ще дам чек за пет хиляди долара на първия, който влезе в кабинета ми и каже, че знае къде са накитите.

— Така направете — съгласи се Далас. — И дайте самостоятелност на хората си.

* * *

Приближаващата се полицейска сирена сякаш прониза мозъка на Бърд.

Той с мъка отвори очи и се загледа в мрака. Беше му студено и се усещаше ужасно слаб. Отдясно го мъчеше жестока болка.

Обърна глава. Вляво имаше отворен прозорец. Виждаше се мрачното небе, в квадратчето трептяха звезди. Слабият отблясък от уличното осветление хвърляше петна по стените на сградата и очертаваше рамката на прозореца.

Долу някъде на улицата изскърцаха спирачки. Спря кола. Сирената затихваше бавно и жалостно като протяжен вой. Вратата на колата се отвори, чу се тропот на много крака по цялата улица.

Бърд изведнъж забеляза някаква жена, която стоеше край стената и предпазливо наблюдаваше през прозореца какво става долу.

Беше твърде тъмно, за да може да я огледа по-добре, но беше дребна жена с дълги до раменете коси. Стоеше неподвижна и напрегната с притиснати към тялото ръце.

В далечината се чу вой от още няколко сирени. Някаква кола потегли с рязък старт. Залая куче.

Бърд вдигна глава и посегна към кобура под мишницата си, но той не беше там. Чувстваше се много отпаднал, а главата му сякаш беше празна. Напрегна сили да се задържи седнал. Жената погледна към него.

— Не се движете — достигна до Бърд тихият ѝ изплашен шепот. — Долу са, може би са около стотина.

Бърд успя да стъпи с единия крак на пода. Леглото, на което лежеше, заскърца под тежестта му. Повдигна се на лакът. Болката тръгна по цялото му тяло и ситни капчици пот избиха на челото му. Бореше се срещу слабостта си, но падна назад, побеснял от своята безпомощност.

Сети се за последния път, когато пак бе ранен от куршум, но онова беше нищо в сравнение със сега. Сега беше много зле. Сигурно е кървял като заклано прасе. Силният му организъм се беше предал. Не би имал сили да откъсне дори крилата на муха.

Дочу неприятния звук на скърцащи гуми. Още няколко автомобила спряха долу на улицата.

— Какво става? — попита той. Гласът му беше толкова слаб, че сам не можеше да го познае. Сякаш някой друг говореше.

— Претърсват сградите — отвърна тя, без да се мръдне от прозореца. — Разделят се на групи по пет души и всяка група влиза в една от сградите.

Бърд изръмжа.

— Къде ми е колтът? Къде сте го оставили?

— На леглото до вас — отвърна тя. Продължаваше да стои до прозореца, вперила поглед в онова, което ставаше на улицата.

Бърд трескаво затършува по измачканата покривка на леглото и пръстите му стигнаха дръжката на колта. Успя да го вдигне, но се задъха от направеното усилие.

— По-добре изчезвайте оттук — проговори той. — Махайте се, идете и им кажете къде съм. Все едно, няма да ме пипнат жив.

— Може и да не дойдат тук — отвърна жената. — А дори и да дойдат, мога да кажа, че не съм ви виждала. Те няма да влязат насила, нали?

За миг той си помисли, че не чува добре.

— Разбира се, че ще влязат насила. Кой ще ви повярва? Пък и сигурно съм оставил кървави следи в коридора. Веднага ще ги забележат.

— Измила съм следите — рече просто тя. — Не ми отне много време.

Отново си помисли, че всичко това е сън.

— Вие сте ги измили? — в гласа му имаше и съмнение, и изненада. — Защо? Какво сте намислили? Нима не знаете, че се забърквате в големи неприятности?

— Да, зная — отговори тя. — Но ми дожаля за вас.

Той захапа устната си силно, до кръв. Никой досега не беше му говорил така. Дожаляло й за него. Не, това не му харесваше. Нито пък имаше нужда от нейното проклето съжаление.

— Хайде, махайте се навън! — кресна злобно той. — Тук след малко ще се стреля!

Тя отново се обърна към прозореца.

— Може и да не дойдат.

Бърд внимателно опипа мястото, където беше ранен. Искаше да знае дали още кърви. Пръстите му докоснаха дебел тампон, превързан с бинт върху раната. Беше му ясно, че за да направи това, тя е трябвало да свали сакото и ризата му. Беше толкова изненадан, че отново докосна с недоверие превръзката.

— Вие ли ме превързахте?

— Да. Най-добре ще е да не говорите. Може някой да ви чуе. Стените са много тънки.

— Много ли е гадна раната? — попита вече шепнешком. — Или на мен така ми се струва?

— Доста. Но кървенето спря. Не се движете много. Може отново да прокърви.

— Какво правят сега? — попита той след дълга пауза.

— Мотаят се наоколо — отговори жената. — Един от тях гледа нагоре, като че ли чака нещо. Имат и автомати.

Бърд се озъби в мрака. Сети се за Чък Фулър, когото ченгетата бяха заобиколили в една къща. Тогава и Бърд беше в тълпата, която само наблюдаваше какво става. Гледаше как ченгетата стреляха по къщата със своите томпсъни. Дъждът от олово бе изпотрошил стъклата, полонил прозорците и дори изкъртил мазилката на къщата. Беше истински ад. Ченгетата хвърляха бомби със сълзлив газ и стреляха като побъркани. После се оказа, че Чък е бил мъртъв много преди последното нападение на полицията.

— По-добре се махнете отгук — той говореше вече по-меко. — Знаем какво ще последва. Ще направят тази стая на решето.

— Нямам къде да отида — започна тя, после застина.

— Какво има? — попита, макар да знаеше какво става.

— Мисля, че идват — едва отрони тя.

Той отново се опита да стане и успя да се подпре на лакът. Този път му се удаде да свали крака си от леглото.

— Помогнете ми да се вдигна — простена Бърд. — На леглото наистина нямам никакви шансове.

— Трябва да си останете там — обърна се тя към него. — Трябва! Иначе раната пак ще започне да кърви.

— Помогнете ми! — озъби се той. — По дяволите! Искате да ви застрелям ли?

Тя се приближи до него.

— Ще ви чуят — напомни му отново. — Говорете по-тихо.

Хвана се за рамото на жената. Под пръстите си усети колко е мършава. Беше само кожа и кости. Изправи се и когато се облегна на нея, почувства как тя се огъва под тежестта на тялото му. Та тя беше дребна като дете, главата ѝ беше точно под мишницата му.

— Подпрете ме на стената, ей там, зад вратата — шепнеше той. — А след това бягайте навън.

Силните удари по входната врата сякаш разтърсиха сградата. Някой крещеше с цяло гърло.

— Отворете!

Бърд усети потта по лицето си. Пет минути, не повече. Беше на крака. Ще ги чака.

Тя му помогна да мине през стаята. Огромният колт висеше в ръката му. Беше твърде тежък, за да го вдигне. Опря се на стената. Всяко вдигване му причиняваше ужасна болка.

— Навън! — рече и леко я блъсна. — Кажете им, че съм тук. Хайде, излизайте!

Тя отиде до вратата, отключи, сетне я отвори. Широк сноп светлина блисна в коридорчето и той за пръв път я видя ясно.

Имаше продълговато лице, големи тъмни очи и твърди устни. Изглеждаше добре, без да е хубава. Беше млада жена на около двајсет и три-четири години, чието лице издаваше тежък живот, беднотия и грижи.

Раздърпаната домашна рокля висеше на мършавата, но добре сложена фигура, а краката ѝ бяха обути в стари износени чехли.

Гледаше я как излиза в коридора през оставената широко отворена врата. От мястото, на което стоеше, той виждаше всичко, без да бъде видян.

Гласовете прииждаха от по-долните етажи. Сетне прииждането секна след истеричния писък на жена. Чу се блъскане по вратите и някой извика:

— Добре! Разбивайте! Хей, вие! Върнете се по стаите и останете там. Не създавайте безредици... Виждали ли сте млад мъж с тъмни дрехи? Тежко ранен и опасен... Хайде, отваряйте!... Не разбирате ли, този непознат е убиец.

На Бърд дяволски му се искаше отново да е в леглото. Болките от раната страшно го мъчеха, а краката му се огъваха. Събра всички сили и се притисна здраво до стената. Бледото му лице се изкриви в болезнена гримаса. Гледаше как жената се навежда през парапета на стълбището.

— Тони! Тони! — викаше тя надолу. — Какво става?

Бърд се вкамени. Какво прави тя, по дяволите! Защо не слезе долу? Полицията не ще я опази, ако се стигне до престрелка.

— Някакъв убиец е избягал — дочу се отдолу мъжки глас. — Ченгетата мислят, че може да се е скрил в тази сграда. Да не си го скрила под леглото си, Анита? — засмя се мъжът доволен, сякаш беше измислил най-добрата шега в живота си.

— Можеш да се обзаложиш — засмя се и жената. — Точно при мен е! Искаш ли да дойдеш да го видиш, Тони?

— Разбира се, но ще дойда да видя теб, момиче.

— Заедно с ченгетата?

— Ченгетата няма да ме спрат — отвърна ѝ мъжът. — Нито дори автоматите им.

— Ти го казваш — подхвана пак жената и изпука нервно пръсти. — Само си приказваш, Тони.

— Този път няма да има само приказки, идвам.

— По дяволите, недей! Ще те откарат с полицейската кола.

Бърд дочу бързи и тежки стъпки по стълбището. Видя едър дебел младеж, небръснат и с оредяла коса. Беше облечен с фланелка и черни панталони, а едрото му лице блестеше от пот.

Смеейки се, той посегна към младата жена, но тя му се изплъзна. Сборичкаха се на площадката. Тя беше много бърза, но нямаше място за маневриране и накрая той я притисна в един ъгъл.

— Не, Тони! Само се пошегувах — тя се опитваше да го отблъсне. Той държеше ръцете ѝ с глупаво изражение. — Не сега, Тони! Спри! Друг път. Ето ги, идват нагоре.

— Вечно това „друг път“ — говореше той и се хилеше. — Да вървят по дяволите! — прихвана я през кръста и я вдигна от земята.

— Пусни ме, Тони! — говореше му тихо.

Бореше се да се освободи, но не толкова силно, че той да не може да се справи с нея.

— Нито едно ченге с автомат няма да може да ме спре този път — рече сподавено и промяната в гласа му накара Бърд да застине.

— Не! Стига! Спри се, глупчо!

Мъжът пресече с нея площадката и я отнесе в мрачната стая. С крак затръшна вратата след себе си.

Бърд, невидим в мрака, повдигна револвера. Стоеше неподвижен, затаил дъх, нервите му бяха изпънати като струни.

— Дявол! — чу се запъхтияният глас на жената.

— Никакъв тип с автомат не може вече да ме спре — сподавено говореше мъжът. — Този път си го търсеше, кукло... и ще си го получиш.

Бърд вече искаше да се намеси, но замръзна на мястото си, бърз тропот идваше по стъпалата. Миг по-късно дочу нечий глас:

— Отворете!

Вратата с трясък се отвори широко и покри Бърд. Бяло петно от джобно фенерче освети стаята. Мъжът обърна глава побеснял и замига злобно в светлината.

— Не може ли човек в личния си живот да има спокойствие? — озъби се той. — Махайте се навън!

Двамата полицаи, единият с „Томпсън“ в ръката, а другият с огромен револвер, се стъписаха изненадани на входа.

— Я го виж това пиленце как се е развикало — ухили се единият нагло.

— Махайте се! — крещеше Тони побеснял. — Оставете ни на мира!

Двамата се обърнаха, смеейки се, и тежките им стъпки заглъхнаха по стъпалата.

— Видя ли? — говореше Тони. — Две въоръжени ченгета, и пак не могат да ме спрат.

— Пусни ме! — задъхана рече жената. — Излизай!

— Как така? — отвърна заядливо той. — Ще си ида по-късно.

Бърд стоеше неподвижно. Пот се стичаше по лицето му, докато слушаше отново започналата борба. Дочу как жената дълбоко пое въздух и простена. Той стисна здраво дръжката на колта и се опита да направи крачка, но в този миг краката му се подкосиха и се свлече по стената. Докато се мъчеше да се изправи, се чу болезненият вик на Тони.

— Проклетата глупачка! Ще ме ослепиш!

— Махай се! — просъска жената тихо. — Остави ме на мира.

— Ще ми платиш за това! — закани се Тони злобно, опипвайки издраното си лице. После излезе и затръшна вратата след себе си.

— Добре ли сте? — прошепна Бърд, когато Тони излезе.

— Добре съм — отвърна жената.

Бърд се довлече до леглото и с върховно усилие се просна на него, дишайки като помпа.

— Не трябваше да рискувате толкова заради мен.

Жената не отвърна нищо, търсеше пипнешком нещо в мрака. След известно време светна лампата.

Облече износено старо палто и го загледа сериозно. Стояха така известно време.

— Ще прегледам раната ви — рече накрая тя и пристъпи към леглото. — Боли ли?

— Малко — отвърна той, без да отделя погледа си от нея. — Не вярвам да кърви.

Тя се наведе над него и двамата заедно огледаха превръзката. Никъде нямаше следи от кръв.

— Не, засега всичко е наред — каза тя.

Той я хвана за ръката, тя остана неподвижна, загледана в него.

— Знаете ли какво вършите? — попита я той. — За това могат да ви вкарат в пандиза.

— Не обичам ченгетата — отвърна тя и устата ѝ застина в твърд израз на упорство. После спокойно свали ръката му от своята. — Сега вече няма да ви хванат.

— Ако не бяхте вие, досега да съм мъртъв — заяви Бърд. — Как се казвате?

— Анита Джексън — отвърна тя. — По-добре ще е, ако поспите малко.

— Аз съм Върн Бърд — каза той, без да обръща внимание на забележката ѝ. — Тия гадняри си мислят, че съм убил един от техните.

Тя го изгледа, без да каже нещо.

— По-добре ще е да поспите — повтори след дълга пауза.

— Вие сте приятна — рече ѝ Бърд и затвори очи. — Какво са ви направили ченгетата, че толкова ги мразите?

— Това не е ваша работа — кратко го сряза тя.

— Имате право. Дайте ми един час време и след това ще се махна. — Докосна раненото място и изръмжа през зъби. — Твърде съм ви задължен.

— Можете да останете тук, докато се почувствате по-добре — каза тя и се настани в единствения фотьойл. — И без друго няма да стигнете далеч с тази рана.

— А вие? — той отвори очи и се загледа в нея. — Много рискувате. Ако оня дебелак се върне?

Тя заклати глава.

— Не, няма. Аз го познавам. Той никога повече няма да дойде. И без това по цял ден ме няма, само нощем се прибирам. Хич не ми пука.

— Трябва да си легнете в леглото — рече Бърд, изненадан, че повече мисли за нея, отколкото за себе си. — Аз ще легна на пода.

— О, престанете! — скастри го тя. — Заспивайте! — тя притегли една табуретка, на която качи краката си. — На мен така ми е съвсем добре — рече, а след това угаси светлината.

Бърд лежеше в мрака, вперил очи в нощното небе през отворения прозорец. Долу на улицата ченгетата още го търсеха.

Гласовете, топуркането и блъскането на врати заглъхваха.

Усети приятна възбуда, като си помисли за жената. Тя го бе спасила! Но защо? Това беше като в приказките. Благодарността беше съвсем ново чувство за него. Досега никой не беше направил нещо за него. Опита се да прогони от съзнанието си това ново чувство, но не успя. Знаеше, че рано или късно трябва да ѝ се отблагодари. Напипа в джоба си онези пет стотачки, които му беше дал Рико. Винаги би могъл да ѝ остави пари, мислеше си той. Съдейки по всичко, биха ѝ дошли добре. Да, така ще направи. Но някакво вътрешно чувство му подсказваше, че с парите няма да може да ѝ се реваншира.

Равномерното ѝ спокойно дишане му подсказа, че тя е заспала.

ВТОРА ЧАСТ

I

Рико остави писалката и се отпусна с въздишка на стола. Петстотин и дваайсет долара в повече от сметките за миналия месец. Преди половин година би се зарадвал. Но сега — не. Не беше доволен.

Цял месец работа за петстотин и дваайсет въшливи долара. Отмести стола, стана и започна да се разхожда напред-назад. Стандартът му постепенно се бе изменил и сега живееше на широка нога. Често парите едва му стигаха за това ниво. Отскоро се бе преместил от тристаен апартамент в луксозно шестстайно жилище. А то му струваше четири пъти по-скъпо. Отдавна вече не носеше конфекция. Сметките от шивача го караха все по-често да бърка дълбоко в джоба си. Беше си купил и един роудмастер буик на изплащане. Цената на момичетата, които внимателно подбираше за клуба, беше висока и трябваше да се плаща в брой.

След убийството на актрисата Джейн Брюс се налагаше да спре с търговията на бижутата. Знаеше, че Олин го дебне и докато не се разсее мъглата, беше глупаво да предизвиква съдбата.

Три седмици бяха минали от тайнственото предложение на Кейл. Три седмици вече Рико търсеше Бърд под дърво и камък, но той сякаш бе изчезнал от лицето на земята. Никой не беше го виждал.

Кейл бързо губеше търпение. Отново бе дошъл миналата вечер и открито му заяви, че му дава само три дена още. Ако дотогава не намери Бърд, излизаше от играта.

Петнайсет бона! Рико бавно отпиваше, вперил мрачен поглед в скъпите си обувки. Къде, но дяволите, е този Бърд? Защо не му се обажда, както беше обещал? Дали не гонеха Бърд по покривите онази нощ, когато стреляха и бяха убити ченгето и момичето от дрогерията? Колко време мина оттогава? Рико започна да прелиства настолния календар. Двайсет и три дена!

След като пресуши и второто уиски, реши да се разтъпче из ресторанта. Наближаваше полунощ и беше време да се появи. Приблужи се до една ваза с цветя, избра си красив карамфил, закачи го

отляво на ревера и се огледа в огледалото. Намести още веднъж копирената кърпичка в джобчето и се обърна.

Застина, неповалявал на очите си, но бързо се овладя и с протегнати ръце тръгна напред.

— Бърд! По дяволите! Точно си мислех за теб. Къде беше, дявол да те вземе?

— Извън града.

— Олин все още те търси — каза Рико и изведнъж се сети, че вече има обява за залавянето на Бърд. — Може би не трябваше да идваш тук.

— Недей да трепериш — махна с ръка Бърд. — Видях се с Олин. Рико изстина.

— Искаш да кажеш, че си говорил с него? Кога?

— Първо ми дай едно питие — озъби се Бърд. — Целия проклет следобед съм прекарал в Главното управление.

Рико наля уиски в една чаша и я остави на масата.

— Какво стана?

Бърд преполови наведнъж чашата, остави я и пое дълбоко въздух. Протегна ръка и си взе цигара от кутията на Рико. Запали я и изпъна дългите си крака.

— Имам си желязно алиби — отвърна. — Олин нямаше какво друго да прави и ме пусна.

— Значи нямат нищо против тебе? — живо попита Рико.

— Никога не са имали — отвърна Бърд и устните му се разтегнаха в доволна усмивка. — Никой не ме е видял. Опитаха се да ми пробутат убийството на онази актриса, но нямаха никакви доказателства. Успях да отида в Ню Йорк и си създадох добро и сигурно алиби. Имам си там мои хора. Шестима приятели се заклеха, че съм бил с тях през цялата вечер, когато е била убита. Аз и моят адвокат отнесохме на Олин клетвените декларации. Нищо не можа да направи.

Рико въздъхна облекчено.

— Това е чудесно — рече, потривайки ръце. — Страхотен си! Значи отново си свободен, готов за действие?

— Естествено — съгласи се Бърд равнодушно. — Продаде ли оная гривна?

Рико кимна с глава.

— Не спечелих много от нея, но съм доволен, че изобщо намерих купувач.

— Не плямпай глупости — грубо го засече Бърд. — Ако стоката е добра, винаги се намира купувач.

— А с теб какво стана? Чува се слухове, че си бил ранен?

— Да, бях. Изкарах две седмици на легло.

— Как успя да им се измъкнеш? — очите на Рико едва не изхвъркнаха от орбитите.

— Скрих се при една жена — отвърна Бърд и закри лицето си с длани. — Тя ме спаси — намръщи се и се загледа надолу. — Дяволска работа. Досега не беше ми се случвало такова нещо.

— Кое е мацето? — любопитства Рико. — Виж ти какъв късмет. А хубава ли е?

Бърд така го изгледа, че Рико го побиха тръпки.

— Затваряй си шибаната уста — озъби се той. — Не те интересува коя е. Тя има повече смелост в малкото си пръстче, отколкото в торбата, която се нарича Ралф Рико.

— Е, разбира се — усмихна се Рико накриво. — Не се интересувам. Не искам да се сърдиш.

— Свърших парите — заяви Бърд. — Имаш ли нещо за мен?

— Имам — наведе се напред Рико. — Нещо голямо. Идваш точно навреме. След три дни щеше да е вече късно. Това е голям бизнес. Можеш да спечелиш десет хилядарки.

— Десет бона?! Да не си пиан?

— Човекът, който стои зад целия проект, е Престън Кейл. Голям финансист. Той предлага десет бона на оня, който му свърши работа. Казах му, че ти си единственият, който може да го направи.

— Каква е задачата? — попита Бърд.

— Виж, това не зная. Кейл иска първо да говори с теб. Пази всичко в тайна. Каза ми, че първо иска да те види и да разговаря с теб, преди да ти съобщи подробностите. Всичко е наред, Бърд. Кейл е голяма клечка. Ако видиш къщата му, ще ти паднат очите. А ако знаеш мацето му... Преди беше във „Фоли“. Върхът! Всичко около него е страхотно!

— Сигурен ли си за тези десет бона? — Бърд не изглеждаше кой знае колко впечатлен.

Разбира се. Ако свършиш всичко както трябва, получаваш десет, ако не успееш, само пет. Кейл не си играе на дребно. Почакай само да го видиш.

Бърд понечи да каже нещо, но вратата на канцеларията се отвори и влезе едно червенокосо момиче.

— Какво искаш, Зоя? Не виждаш ли, че съм зает?

— Онзи Далас, младият, пита дали може да осребри един чек — отвърна тя, приближи се до писалището и остави пред Рико чека. — Само за трийсет долара е. Иска да ми плати с тях шампанското.

Рико сбърчи вежди, вдигна чека, дълго и внимателно го гледа. После отвори едно чекмедже, сложи го вътре, а от някаква кутия извади пачка петдоларови банкноти и отброи шест.

— Изглежда, че му харесва тук — рече Рико. — Май е станал редовен посетител. Какво всъщност иска?

Зоя елегантно се отпусна в един фотьойл и кръстоса хубавите си крака, гледайки предизвикателно Бърд.

— Мисля, че идва заради мен — усмихна се тя и намигна на Бърд, който я изучаваше с леден поглед. — Щом си харчи парите, какво ти пука?

— Не съм казал, че ми пука — отвърна Рико раздразнен и побутна банкнотите към Зоя. — Друг път, когато влизаш, моля те да чукаш на вратата.

— Ах, да, разбира се. Просто забравих. Няма ли да ме запознаеш с приятеля си?

Бърд направи движение, което ясно издаваше нетърпението му.

— Върви, Зоя — махна с ръка Рико. — Имам работа.

Тя повдигна рамене с безразличие.

— Трябва сама да се утешавам, че не съм изгубила кой знае колко — каза и се изплези на Бърд. После тръгна, като полюляваше предизвикателно бедра, и затръшна вратата след себе си.

— Коя е тая? — попита Бърд.

— Тя е чиста. Едно от моите момичета. Казва се Зоя Нортън — отвърна Рико. — Може би ще мога да уредя да се видите с Кейл още тази вечер. Искаш ли?

Бърд кимна с глава и Рико взе телефона.

Щом Кейл се обади, Рико рече:

— Човекът, когото търсихме, пристигна. Тук е при мен.

— Наистина ли? — трепна гласът на Кейл. — Можете ли веднага да го доведете тук, Рико?

— Разбира се, вече му казах, че искате да го видите.

— Слушайте, може все пак да не е точно човекът, когото търся. Това все още не мога да кажа, докато не го видя. Предупредете го. Само при тези условия ще се срещнем.

Рико се засмя доволен. Погледна към Бърд и му намигна. Бърд остана неподвижен, с безизразно лице.

— Това е вашият човек, господин Кейл. Няма грешка.

— Елате — каза Кейл. — Апартамент 200, „Роксбърг хаус“.

— Иска веднага да те види — Рико затвори телефона и добави: — Намира се в апартамента на куклата Ийв Джилис. Може би ще е по-добре да дойда с теб.

Бърд стана, пресуши чашата си и загаси цигарата.

— Пригответи се.

Рико извади от гардероба черна мека шапка с широка периферия и я килна бабайтски над дясното си око.

— Тръгваме — каза той и добави, — внимавай как ще говориш с Кейл. Нали ги знаеш тия богаташи, обичат да ги уважаваш.

— За десет бона ще бъда учтив колкото искаш — студено каза Бърд. Отвори вратата към задния вход.

Нито един от двамата не забеляза Зоя, която дебнеше иззад полуотворената врата в края на коридора. Щом те излязоха, тя даде знак на Ед Далас. Той хвана телефонната слушалка и започна да набира номера на Първис.

II

Кейл седеше в дневната на Ийв. Беше типична женска стая, но той обичаше да стои тук, защото му действаше успокояващо. Широкият прозорец гледаше към реката и от мястото, където седеше Кейл, се виждаха светлините на пристанището и на корабите, а малко по-нататък, на отсрещния бряг — фаровете на автомобилите и северната част на града.

Беше знойна нощ, прозорците бяха широко отворени. Кейл обилно се потеше. В ръката си въртеше чаша с уиски, в която тихо почукваха бучки лед. Цигарата му догаряше в пепелника, поставен на право на пода до фотьойла.

Ийв бе седнала върху широкия перваз на прозореца, обърната с гръб към него, и гледаше безцелно към реката.

Никой от двамата не беше проговорил и дума, откакто Кейл съобщи, че Бърд е тръгнал към тях. И двамата бяха заети със собствените си мисли. Кейл бе обзет от неприятното усещане, че може би Бърд е наистина подходящият човек за тази операция. Ако е така, означаваше, че Кейл трябваше да се заеме с изпълнението на фантастичния проект.

— Ако този човек каже, че проектът е неизпълним, тогава можем да се откажем, но ако му стиска да направи всичко така, както ти искаш, ще сложиш половин милион в джоба — каза Ийв.

Това беше единственият аргумент. Ако не беше той, досега Кейл да бе пратил всичко по дяволите, но половин милион... Как се отказва човек от толкова пари? И все пак, ако Бърд не приеме предложението, Кейл ще си отдъхне. Разбира се, глупаво е да се изпуска такъв куп пари, но съществуваха и рисковете, и опасностите, в които би се оплел до гуша, ако Бърд се съгласи.

— Това момче няма да успее — изпъшка изведнъж Кейл, изричайки на глас това, което измъчваше съзнанието му. — Обмислях отвсякъде твоя план, Ийв. Не върви! Не може да успее.

Тя обърна глава и го погледна. Беше изморена и потисната. Самата тя също не вярваше, че планът ще успее. Мислеше, че това е

най-лудата и опасна идея, която Адам някога е измислял. Но той ѝ бе казал, че трябва да успее, а тя знаеше от опит, че когато си науми нещо, никой не е в състояние да го спре.

— Нека той сам прецени — каза Ийв. — Като те слушам как говориш, Престън, започвам да вярвам, че не искаш тези пари.

Кейл отпи солидна глътка.

— Голям риск поемам — рече замислен. — Естествено, че искам парите, но...

— Не виждам ти на какъв риск се излагаш. Бърд ще поеме всички рискове и опасности.

В този миг на вратата се позвъни. Кейл трепна от изненада и разсипа част от питието върху панталона си. Изпсува тихо и започна да бърше с носната си кърпа.

Дребният мургав филипинец, който водеше домакинството на Ийв, се появи на вратата.

— Господин Рико е тук — съобщи той, а по изражението на дребното му лице Ийв разбра, че Рико никак не му се е поправил.

— Покани го! — каза Кейл, мъчейки се да успокои гласа си. Болката около сърцето му се засили. Ийв не се помръдна. Страхуваше се. Тя също разбираше, че съобщят ли плана на Бърд, връщане назад няма да има.

Рико влезе пръв, а след него Бърд, който не бе свалил шапката си. Очите му неспокойно шареха по цялата стая. Той удостои Ийв с един-единствен кратък поглед, а след това впери очи в Кейл.

Кейл също го изгледа изпитателно. Бързо схвана, че този висок и здрав млад мъж в измачкани стари дрехи и опърпана шапка, килната на тила, е опасен. Тръпки го побиха, щом срещна ледения поглед на Бърд — нищо не видя в неговите безизразни и студени очи. Този човек беше безмилостен убиец.

— Това е Бърд — представи го Рико. Ухили се любезно и се наведе към Кейл. — Осведомих го, че бихте искали да говорите с него и евентуално да му възложите някоя задача.

Кейл леко кимна с глава към Бърд, докато последният не отделяше враждебните си очи от неговите. Никак не беше впечатлен от Кейл. Един богат и добре охранен кучи син, страхливец и негодник, направи бързо заключението си Бърд. Не беше от онези, на които можеш безгранично да се довериш.

— Седнете — каза Кейл и посочи фотьойлите. Беше наясно, че не е направил нужното впечатление, и това го вбеси. — Уиски, Филип! — нареди на дребния филипинец. — И изчезвай!

Филип остави на масата поднос с бутилка уиски, сода и лед.

— Аз ще наляя — любезно заяви Рико. — Бърд?

Бърд поклати глава. Изрови от джоба си смачкан пакет, запали цигара и се отпусна в един от фотьойлите. Погледна към Ийв, която все още седеше на перваза с гръб към тях. Погледът му се плъзна по елегантната ѝ фигура, задържа се за миг на стройните ѝ крака и се отмести. Щом филипинецът напусна стаята, Кейл проговори отново:

— Мис Джилис е заинтересувана от предложението, което искам да ви направя — Кейл не бе пропуснал да отбележи погледа, който Бърд отпрати към Ийв. — Ийв, ще дойдеш ли при нас?

Тя се обърна и погледна Бърд. Онова, което видя в спокойните безизразни очи, я накара да замръзне като хипнотизирана от змия. Тя затвори очи и леко потръпна, сякаш изведнъж ѝ стана студено. После се приближи и застана до Кейл. Рико дълбоко се поклони.

— Не съм ви виждал напоследък в клуба, мис Джилис. Надявам се, че не сте ни забравила.

— Може ли да започнем с работата? — прекъсна Бърд словоизлиянията на Рико с тихия си студен глас. — Имам важна среща след половин час.

Кейл остро го погледна. Този тих глас го изненада. Седна, дръпна дълбоко от цигарата си и каза:

— Искам да ме разберете... все още няма нищо определено. Всъщност бих могъл да кажа, че засега опипвам почвата. Може и нищо да не излезе.

— Но Рико ми говореше нещо за работа, за която ще платите десет бона. Каква е тая работа? — настоя спокойно Бърд.

Кейл почервения, а кръвясалите му очи сякаш се разводниха. За секунда или две изглеждаше като човек, който всеки миг ще избухне, но леденият поглед на Бърд го предупреди, че това избухване няма да доведе доникъде.

— Известен на мен човек — започна той, едва обуздавайки гнева си, — се намира в затвора. Искам този човек да излезе.

По-скоро инстинктивно усети, отколкото видя как Рико се стъписа. Бърд обаче не показва никакви признаци на изненада.

Кейл облиза пресъхналите си устни.

— Ще платя десет хилядарки на този, който го извади от затвора и ми го доведе тук — продължи той. — Това няма да е лесно, а и не искам да знам как ще бъде изпълнено. Когато човекът бъде доведен при мен, ще платя десет бона. В брой.

Бърд изтърси пепелта на пода. Макар че не го показва, беше изненадан. Такова нещо изобщо не беше очаквал и мислено започна да преценява възможните рискове.

— Това е добра сума — каза сухо, изучавайки Кейл. — Но тази работа би могла да бъде свършена за значително по-малко пари...

— Твърде вероятно е човекът да не иска да напусне затвора и това прави цялата работа двойно по-тежка. Освен това затворът е много добре охраняван и се намира на труден терен.

Рико слушаше възбуден. Той беше очаквал, че Кейл ще предложи някоя голяма кражба на бижута. Но такава задача — да се открадне човек от затвора... Гърлото му пресъхна.

— Искате да кажете, че този човек трябва да бъде отвлечен от затвора, така ли? — попита Бърд.

— Наричайте го както щете — мрачно отвърна Кейл. — Но каквото и да се случи, човекът ми трябва жив и здрав, без никакви увреждания.

Бърд издуха нагоре дима от цигарата си.

— За какво ви е този човек?

— Това си е моя работа — остро отвърна Кейл. — Вашата работа е да ми го доведете, без да задавате много въпроси.

Бърд плъзна погледа си по Ийв. Тя внимателно го наблюдаваше. Беше силно пребледняла, разтревожена за нещо.

— Няма да е лесно — продължи Кейл, забелязвайки колебанието у Бърд. — Всъщност може дори да е невъзможно. Но ако успеете да ми го доставите, десетте хилядарки са ваши. Ако ме убедите, че сте взели всички необходими мерки, всичко сте предвидили и опитали, но без успех, плащам половината.

— Къде се намира той? — попита Бърд.

— В Белмор Стейт Призън Фарм. Намира се на около три мили от Ред Ривър Фолс, в тресавищата.

— Кой е човекът?

— Ще ви кажа, щом решите дали ще приемете задачата и ме убедите, че имате план, който може да успее — отвърна му Кейл. — Мога да ви снабдя с карта, снимка на затворника и неговия затворнически номер. В момента той работи с другите затворници на дренажите в басейна на Ред Ривър. Управата ги кара на обекта с камион в осем сутринта и ги връща в шест вечерта. По време на работа ги охраняват четирима пазачи...

— Пет — намеси се бързо Ийв.

Кейл се намръщи.

— Четири до пет — каза той. — Има и кучета.

Бърд се намести удобно във фотьойла. Погледна безизразно към износените си обувки.

— Трябва да огледам терена — каза той с равен глас.

— Изглежда, не е невъзможно да се изпълни.

Забеляза как Ийв потръпна и нервно стисна ръце. Ръката на Кейл, с която държеше чашата, също трепна и той побърза да я постави на масата. Стана.

— Не забравяйте, че човекът може да се съпротивлява — предупреди той с колеблив глас.

Бърд го измери със студения си остър поглед.

— И какво от това? Нали искате да свърша работата?

— Не бих ви предлагал десет хиляди, ако не исках — лицето на Кейл беше цялото червено, а дрезгавият му глас трепереше. — Но смятам, че е редно да ви предупредя с какво ви предстои да се заемете.

Бърд се надигна.

— Няма защо да се безпокоите за мен — хладно отрязва той. — Сам се грижа по-добре за себе си, отколкото който и да е друг. След осем дни по същото време ще ви дам отговор. Трябва ми една стотачка за покриване на разходите. И то веднага.

Настъпи напрегнато мълчание. Тогава се намеси Рико, виждайки колебанието у Кейл.

— Тъй като аз познавам Бърд, а вие не, господин Кейл — започна любезно той, — позволете ми да се погрижа за неговите разноски. В случай че всичко завърши добре, вие ще си оправите сметките с мен.

— Много добре — кимна Кейл и стана. — Договаряме се така. Ако не бързате, Рико, може би ще останете още малко? Виждам, че

приятелят ви няма търпение да ни напусне.

Бърд презрително се усмихна и гледайки студено Кейл, проговори с тих и равен глас:

— Ако приема работата, очаквам доказателства, че сте в състояние да ми изплатите сумата в брой.

— Всичко е наред — отново се намеси Рико. — Господин Кейл и аз сме работили и преди заедно. Не се безпокой, Бърд, всичко ще е точно.

— И все пак ще се безпокоя, докато не ги получа — отвърна Бърд. Кимна с глава към Кейл, погледна Ийв и я дари с къса безизразна усмивка. Тя обърна гръб и се върна на прозореца. — И така, след седмица — напомни Бърд и излезе.

Настъпи дълга пауза. Кейл напълни отново чашата си. Рико седеше неподвижен и притеснено изучаваше обувките си.

— Вашият приятел е някак особен — проговори накрая Кейл, като се върна на стола си. — Не бих казал, че много ми допада поведението му.

— Той е твърд и малко груб — усмихна се насила Рико. — Но щом обещае, изпълнява. Ако нещо може да бъде свършено, той ще го свърши — притеснено се размърда на стола си, гледайки Кейл. — А къде е моето участие във всичко това, господин Кейл? Ако добре си спомням, казахте ми...

— След като Бърд поеме работата, аз се оттеглям — отговори Кейл. — Възнамерявам да оставя всичко във ваши ръце. Въобщо не ме интересува как ще извадите този човек от затвора, не желая да се допитвате до мен. Вие двамата с Бърд ще трябва да ръководите всичко без мен. Ако мислите, че ще ви е необходима още помощ, ваша работа е да намерите хора и да им платите. Изпълните ли задачата, доведете ли ми човека, вие получавате петнайсет, а Бърд — десет хилядарки. Сега разбрахте ли къде е вашето място?

Рико кимна. Ясно му беше, и още как, че може да се озове за петнайсет или двайсет години зад решетките. Никак не му харесваше предложението, но затова пък парите го привличаха като магнит.

— Този човек трябва да е много важен за вас, господин Кейл?

Кейл го изгледа враждебно.

— Нима мислите, че ще хвърля двайсет и пет хиляди, ако не е важен? — сръза го той. — Разбирам, че се интересувате за какво ми е

нужен, но нямам намерение да ви казвам, така че не питайте повече.

— Окей — съгласи се Рико. — Това означава, че всичко зависи от Бърд. Ако приеме работата, вярвам, ще се съгласите, че той е единственият, който си струва да опита?

Кейл погледна към Ийв, а тя мълчаливо кимна.

— Да — каза Кейл. — Но, струва ми се, не е необходимо да се виждам още веднъж с него. Да ви кажа честно, трудно го понасям. Колкото по-малко имаме вземане-даване — толкова по-добре.

— Преди да се заеме с каквото и да било, господин Кейл, мисля, че ще поиска аванс. Да речем, три-четири хиляди? — Рико се усмихна насила, сякаш се извиняваше.

— Окей — нетърпеливо отвърна Кейл. — Най-добре ще е да ви дам пет хиляди. Вие задръжте колкото искате за себе си, останалото дайте на Бърд. Ако всичко свърши успешно, ще ви изплатя остатъка.

— Отлично, господин Кейл — отдъхна си Рико. — И според мен така е най-добре. Междувременно аз ще финансирам Бърд и ще водя всички сметки.

— В такъв случай следващата неделя по същото време — заключи Кейл и стана.

— Да — съгласи се Рико, като се поклони.

Когато вратата се затвори зад него, Кейл пристъпи и сложи ръце на раменете на Ийв. Известно време стояха умълчани и гледаха светлините на пристанището. Кейл пръв наруши мълчанието.

— Е, надявам се, че си доволна?

Ийв не отговори нищо. Наблюдавайки я под око, видя как тя потрепери. Кейл също имаше неприятното усещане, че нещо лошо се е случило. Стомахът му бе свит на топка, а болката в областта на сърцето загриза отново и без друго опънатите му до скъсване нерви.

Трябваше да се върне в тишината и спокойствието на своя дом. Само там можеше да си почине, да се опита да забрави, че след седмица може би ще се завърти колелото на този луд и опасен проект.

— Отивам си, Ийв — каза Кейл. — Чувствам се страшно уморен. Няма какво повече да се прави, докато този Бърд не се обади. Как мислиш, ще може ли да изпълни задачата?

— Да, той може. Човек като него може всичко.

III

За времето, през което беше в Ню Йорк, Бърд много мисли за Анита Джексън. Досега не беше имал вземане-даване с жени. Гледаше на тях като на досадни същества, необходими единствено вкъщи, в кухнята, които със своята привързаност само пречеха на мъжа. Не можеше да се мине без тях, но на него не му трябваша, поне засега.

Виж, тая жена беше нещо друго. Тринайсет дни беше прекарал в стаята ѝ, в непосредствена близост с нея.

Беше му спасила живота, когато повика онзи дебелак в стаята си. Все още не можеше добре да го осъзнае. Всеки ден му сменяше превръзките и само благодарение на нейните грижи и внимание бе успял да се вдигне на крака десет дни след толкова тежко раняване. Не искаше да му обясни защо го прави, а когато той настояваше, тя отвърщаше ядосана:

— О, престанете най-после! Правя го, защото ми харесва. Не искам повече да говорите за това, не искам никакви благодарности.

Ето кое притесняваше Бърд. Не можеше да разбере как може някой да направи толкова много за един непознат. Та самата тя рискуваше твърде много да я арестуват само защото го беше приела в стаята си. Когато се почувства достатъчно здрав и силен, за да си отиде, той сложи на масата пред нея триста долара и каза:

— Мисля, че твърде много съм ви задължен. Вземете това, имам достатъчно и за себе си. Никога няма да забравя какво направихте за мен. Вземете, ваши са. Заслужавате ги.

Подсъзнателно си мислеше, че трябва да е съвсем луд, дето ѝ дава толкова много, и все пак някакво ново, непознато чувство го караше да бъде великодушен и щедър.

Но отказът ѝ му подейства като студен душ. Отказа грубо, сякаш парите не означаваха нищо за нея. В този миг неговата дива природа изби и надделя над добрите му намерения.

— Щом не искате, не ги вземайте — изкреця той и върна парите в джоба си. — Вървете по дяволите! Няма да ви моля. Проклетата

глупачка! Трябва да ми се е размекнал мозъкът, когато съм решил да ви ги предложа.

Тя продължаваше да приготвя вечерята, сякаш нищо не бе станало. Завладя го неприятното усещане, че въобще не го слуша. Това го разяри. Сграбчи я за раменете, обърна я към себе си и силно я разтърси.

— Чувате ли какво ви говоря? — втренчи поглед в нея. — Триста долара! Проклетата глупачка! Това е цяло състояние за вас. Защо не ги вземете? Какво искате да постигнете?

— Долу ръцете! — изпадна в ярост и тя. — Не ми трябват вашите пари. Мислите ли, че човещината може да се продава като стока на пазара? Помогнах ви, както бих помогнала на всеки друг, който се бори сам срещу много. А сега ме пуснете!

За миг и двамата останаха неподвижни, вперили погледи един в друг. После той я пусна и седна на леглото. Никоя друга жена не беше го гледала така.

На следващата сутрин, когато Анита беше на работа, той реши да си отиде. Присъствието му в тази стая беше опасно за нея. След като не взе парите му, най-малкото, което можеше да направи, беше да си отиде. Излезе, когато се стъмни, час преди времето, в което тя обикновено се прибираше. Отиде си по покривите, откъдето беше дошъл.

Отиде си, без да ѝ напише нито ред.

В дните, през които си изграждаше алиби в Ню Йорк, постоянно мислеше за Анита. Въпреки че толкова време прекараха заедно, той не знаеше нищо за нея. Узна само, че работи като сервитьорка в някакъв таен бардак и нищо повече.

В Ню Йорк разбра, че му липсва. Спеше в някакъв евтин хотел и всяка вечер, като си лягаше, мислеше за изминалите две седмици, за това как тя се грижеше за него и му правеше компания, макар и мълчаливо, само с присъствието си. В съзнанието му постоянно се появяваха нейните думи: „Мислите ли, че човещината може да се продава като стока на пазара?“ Човещина! За него това беше дума на непознат език. Мислите му непрекъснато се връщаха към Анита. Да, все още ѝ беше много задължен. Реши някак си да изрази своята признателност. Тя беше самотна, както и той. Не ходеше на кино, не ходеше да танцува, не вършеше нищо от онова, което жените на

нейните години и с нейната външност правеха вечер. За мъжете, както изглежда, нямаше място в живота ѝ. Когато я беше попитал защо не излиза и не се забавлява, тя само му бе отвърнала: „Аз се забавлявам, за това не е необходимо да излизам. Пък и не искам мъжете да се навъртат около мен. Те мислят само за собственото си удоволствие и винаги създават проблеми“.

Трябваше пак да я види. Макар че отдавна беше минало единайсет, когато излезе от апартамента на Ийв Джилис, не му се стори, че е късно за Анита. Тя се връщаше от работа към десет и половина и веднага лягаше. Знаеше, че може би отдавна е заспала, но това не го безпокоеше.

По пътя към жилището ѝ размишляваше за Кейл и неговото предложение. Цели десет бона за един човек от пандиза!

Работата му хареса. Беше опасна и трудна, но добре платена.

Затворът в Белмор беше един от най-жестоките в страната. Ейб Голдхайм, който някога е бил там, му беше разказвал. Заобиколен с пояс от тресавища, трийсет мили дълъг и около десет широк. Досега нито един затворник не беше успял да избяга, макар че мнозина бяха опитвали. Или кучетата ги залавяха, или потъваха в тресавищата. Носеха се слухове, че някои дори били изядени от местните алигатори... живи.

Да се измъкне човек от тези тресавища е дяволски трудна работа, мислеше Бърд, докато крачеше към гаража, в който държеше колата си. А ако този човек се съпротивлява, това допълнително утежняваше нещата и нравеше задачата направо неизпълнима.

Но трудностите никога не плашеха Бърд. Той не мислеше предварително за евентуалния неуспех. Ще опита, струваше си да опита заради десетте хиляди долара.

А може би щеше да изкара и повече от десет хиляди. Трябваше само да държи очите и ушите си отворени.

Междувременно бе стигнал до гаража. Запали стария си форд и пое към сградата, където живееше Анита.

Подмина я и паркира колата на стотина ярда от входа. Върна се пеша назад и погледна нагоре към последния етаж. Всичко беше потънало в мрак. Разбира се, тя вече сигурно спи. Направи гримаса. Стоеше по средата на улицата и през отворените прозорци на съседните сгради някои вече надничаха любопитно към него. Двама

мъже седяха на стъпалата пред входа и пушеха. Загледаха го подозрително, когато се заизкачва. Единият от тях беше Тони.

Той бързо се отмести, правейки място на Бърд, който го загледа заплашително. Искаше да го сграби за мръсната черна коса и да блъска главата му в стената, докато оня завика за помощ.

Но продължи през смрадливото, лошо осветено преддверие и заизкачва стълбите, следен от погледите на Тони и неговия приятел.

Изкачи така пет етажа и се озова на площадката пред жилището на Анита. Спря пред вратата и се послуша. След това се върна на стълбището и погледна надолу през перилата. Нямахме никого. Върна се и тихо почука.

— Кой е? — чу се след малко гласът на Анита отвътре.

— Бърд — отвърна тихо. — Искам да говоря с вас.

Облегна се на стената и зачака. Отвътре се чу шляпане на боси крака, после лампата светна и вратата се отвори. Застана на входа и се вгледа спокойно в очите му. Беше наметнала старото износено палто, което Бърд знаеше отпреди, а под него носеше чиста, но избеляла от прането проста нощница.

— Какво искате? — попита го със сънен и в същото време строг глас. — Бях заспала.

— Така си и мислех — отвърна той. — Сега се върнах от Ню Йорк и исках да видя как сте — тръгна напред и я избута в стаята.

— Не искам да идвате тук — рече тя и се отдръпна от него. — Не по това време.

— Успокойте се — каза ѝ той и се приближи до единствения, вече захабен фотьойл. — Страхувате ли се от мен?

Седна и се загледа в лицето ѝ.

Тя се отпусна на края на леглото и прекара пръсти през косата си. Изглеждаше бледа и съсипана.

— Уморена съм и бих искала да си отидете. Не ми се иска да оставате тук.

Думите ѝ го ядосаха, но успя да потисне гнева си.

— Не трябваше да си тръгвам така, без сбогом — каза тихо, сякаш се срамуваше. — Мислех за вас. Онези пари още си стоят, бих искал да ви ги дам назаем.

Тя го гледаше мълчаливо. Усещаше колко е притеснен и ѝ дожаля. Изведнъж се засмя. Беше хубава, когато се смееше. Бърд се

учуди, не можеше да си спомни кога за последен път се беше смяла пред него. Сякаш бе получил скъп, неочакван подарък.

— Защо толкова държите да ми заемете тези пари?

— Защото сте глупачка и не искате да ги приемете като подарък — каза той и се наведе напред. — Твърде много ви дължа и ме боли сърцето, като си помисля как живеете и че аз бих могъл да ви помогна.

— Благодаря — отвърна тя. — Високо ценя желанието ви, но не мога да взема пари от вас. Не вярвам да ме разберете, но трябва да се оправям сама. Мисля, че и вие не бихте взели пари назаем, ако сте в нужда. Едва ли бихте искали да зависите от някого. И при мен е така.

— Но ако някой ми дължи нещо, ще очаквам да се отплати — възпротиви се той. — А аз ви дължа много.

— Не може ли вече да го забравите? Така се е случило, имали сте късмет и сте дошли тук. Бих направила същото за кой да е друг. Винаги съм на страната на преследвания.

Това не му се понрави. Надяваше се, че тя му е помогнала заради него самия, а не заради някаква си прищявка да помага на преследваните. Изразът му се промени, погледът стана неприятелски.

— Не си мислете, че ще ви моля — заяви грубо. — Ако е така...

— Съжالياвам — прекъсна го бързо тя. — Не исках да ви обидя. Наистина оценявам...

— О, по дяволите! — прекъсна я гневно и стана.

Впери очи в нея и изведнъж кресна:

— Аз не означавам нищо за вас, така ли е?

Можеше лесно да прочете отговора в очите ѝ. Подобна мисъл никога не бе ѝ хрумвала.

— Ами... — започна тя и млъкна.

— Престанете — каза Бърд вече по-спокойно. — Изглежда, нещо не съм наред. Проблемът ми е в това, че не съм свикнал да общувам с жени като вас. Жените, които познавам, биха отмъкнали и протезите от устата на старата си майка. Вие сте различна, отдавна мисля за вас. Не съм срещал жена, която да не се страхува от мен, дори родната ми майка се страхуваше.

— Тя не се е страхувала за себе си — отвърна спокойно Анита, гледайки го право в очите. — Страхувала се е за вас.

Бърд сбърчи вежди. Никога не беше мислил за това.

— Може би сте права, момиче — отбеляза той. — Тя винаги се тревожеше.

Анита се загърна зиморничаво в палтото си. Гледайки я така, Бърд изведнъж усети желанието в себе си. Много би дал и тя да бе показала поне мъничко от същите чувства. Но нямаше нищо такова. Изглежда, тя не осъзнаваше, че може да я сграбчи насила и едва ли би могла да се възпротиви. Усети отвращение, отвращение от самия себе си и от факта, че си е позволил да помисли за това.

— Май че трябва да тръгвам — проговори неловко. — Размислихте ли за парите?

Тя вдигна очи и веднага забеляза каква борба се води в него. Но дори и сега не показва признаци на страх. Стана и сложи ръцете си в неговите.

— Не мога да приема. Все пак благодаря. Съжалявам, че не съм като другите ви приятелки, ако сте мислили така.

Усмивка разтегли грубите му твърди устни и той я притегли към себе си.

— Добре, че сте такава, каквато сте.

Ръцете ѝ, опрени в гърдите му, попречиха да я целуне. Тя не го блъскаше, не се съпротивляваше, но натискът на ръцете ѝ беше достатъчен, сякаш молеха да не го прави.

— Струва ми се, че се разкиснах — отбеляза Бърд. — Е, тогава довиждане. Мисля, че повече няма да се видим, но ако някога изпаднете в беда, ще ме намерите на номер 223, Сто дваисет и пета улица — пет минути пеша оттук. На най-горния етаж. Ако ви потрябва помощ, елате и ме потърсете — отвори вратата и се обърна. — Твърде много съм ви задължен, не забравяйте адреса. Човек никога не знае, може да ви потрябвам.

Спусна се бързо по стълбите, преди да чуе нейния отговор. Излезе от сградата и се затича към колата си.

Джек Бърнс, облегнат на един електрически стълб, четеше вестник и наблюдаваше входа. Щом Бърд излезе, бързо влезе в най-близкия бар и се свърза по телефона с Първис.

— Бърд напусна „Роксбърг хаус“ в единайсет и пет — рапортува Бърнс. — Рико не излезе с него. Бърд посети някаква жена, която живее на последния етаж в една сграда на Дваисет и пета улица.

Остана около четвърт час. Мога да се обзаложа, че е бил скрит при нея, когато го преследваше полицията.

— Коя е тя? — попита Първис.

— Нарича се Анита Джексън. Научих го от един, който живее в същата сграда. Не била нито по-добра, нито по-лоша, от която и да е друга, каквото и да означава това. Жената работела в някакъв таен бар на Уестърн стрийт. Искате ли да предприема нещо?

— Още не — отвърна Първис. — Ако отново я посети, тогава може да организираме наблюдение и върху нея. Не изпускай Бърд от погледа си. Имам предчувствие, че нещо става и след някой и друг ден всичко ще заработи с пълна пара.

— Да — прозя се Бърнс. — Може и по-рано. Ще го проследя до жилището му. Кажете на Ейнсуърт да не закъснява, бих искал да поспя поне малко тази нощ.

— Утре имаш цял ден за спане — отбеляза безстрастно Първис. — Не забравяй, че има по-важни неща, за които трябва да мислиш.

IV

Адам Джилис се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата. Ужасно му беше досадила тая мацка. Как се беше излъгал! Нищо особено, обикновена малка кучка, дори не беше красива.

Наблюдаваше едно приближаващо такси, размишлявайки как да се освободи от нея, без да предизвика сцена.

Таксито спря пред входа и от него слезе млада жена.

Ийв!

Джилис тихо изруга. Защо ли идваше?

Обърна се към момичето и каза:

— Бързо изчезвай! Идва оная проклетия, сестра ми. Побързай! Чуваш ли? След минута-две ще бъде тук.

— Много важно! — злобно отвърна момичето. — Защо трябва да й отваряш? Нека си звъни.

Джилис я сграбчи за ръката и я изправи грубо на крака.

— Остави ме, глупако! — пискливо изруга тя. — С кого си мислиш, че... — гласът ѝ изведнъж замря. Джилис я бе стиснал здраво с другата си ръка за шията. После така силно я блъсна, че тя се търколи в другия край на стаята.

— Слушай, кучко! Махай се, щом ти казвам! Хайде, чупката! — от устата му хвърчаха слюнки, очите му гледаха страшно.

Жената наистина се уплаши и побърза да се облече.

— Мръсен смрадлив негодник! — пое си въздух тя. — Къде да отида по това време?

— Хич не ми пука! И си затваряй човката, за да не съжаляваш — беснееше Джилис. Хвана чантата, шала, шапката ѝ и ги хвърли към нея. — Хайде, омитай се! Можеш да се облечеш и в таксито — отвори вратата. — Ето, вземай и да те няма! — мушна в ръката ѝ банкнота от десет долара и я бутна надолу по стъпалата. — Бързо се махай!

Жената започна отново да проклина и той я блъсна с такава сила, че тя преплете крака и се срина надолу.

Джилис затвори вратата и завъртя ключа в бравата. Стаята вонеше на евтин парфюм. Псувайки, той отвори още един прозорец и

започна да маха с вестник, мъчейки се да проветри. Погледът му попадна върху смачканата покривка на леглото. Остави вестника и започна да оправя.

Тъкмо беше изхвърлил и пепелника, пълен догоре с угарки, по които ясно личаха следи от червило, когато на вратата се почука.

Хвърли бърз поглед в огледалото. Ризата му беше мръсна, а на самото липсваше копче. Беше омазан с червило по лицето и врата. Бързо влезе в банята и се почисти с влажна гъба, а след това облече износен домашен халат и се върна в стаята. На вратата отново се почука. Той отвори.

— А, Ийв! — зяпна Джилис. — Какво те води насам?

— Трябваше да те видя — отвърна тя. — Може ли да вляза?

— Разбира се — каза той колебливо, — въпреки че не е време за гости. Искях вече да си лягам — той се отстригна и я пропусна да мине. — Извини ме за тая миризма, разсипах неволно шише с парфюм. Бях го купил за теб. Мирише доста кофти, нали? А оная проклета глупачка от магазина твърдеше, че излъчвал загадъчен аромат.

Ийв не повярва на нито една от думите му. Тя огледа голямата, оскъдно обзаведена стая. Само веднъж преди бе идвала тук. Беше мръсно и прашно. Гадеше й се от тази стая.

— Какво има? — попита Адам раздражен. — Седни, за бога!

Седна и случайно се загледа в нещо, което се подаваше изпод леглото. Гърлото й мъчително се сви и тя извърна бързо поглед.

— О, знам какво си мислиш — заядливо подхвърли Адам. — Мислиш, че е имало жена тук. Грешиш. Бях съвсем сам, когато почука.

— Това не ме интересува — заяви тя спокойно. — Но не е необходимо да лъжеш. Изгубила си е шапката на стълбите. По-добре ще бъде да й я върнеш. Нямахме вид на жена, на която й е все едно дали ще я загуби, или не.

Лицето на Джилис изразяваше изненада.

— Е, предполагам, не си дошла тук само заради това? — Адам губеше търпение. — Казвай какво има.

— Рико доведе тази вечер Бърд. Срецнаха се с Кейл — говореше тя със затворени очи. — Тръгнаха си преди малко.

— Бърд! — Адам се примъкна до нея. — Видя ли го?

Тя само кимна с глава.

— Ще приеме ли работата?

Мисля, че да. Иска първо да огледа терена.

— Какво точно стана? Разкажи ми всичко от начало до край, искам да зная кой какво е говорил.

Седнал на леглото до сестра си, Адам внимателно слушаше, докато тя му разказваше подробно как бе преминала срещата. Когато свърши, той се отпусна. Красивото му жестоко лице се оживи.

— Чудесно! Разбира се, че ще го направи. Знаех си, че не се лъжа. Има нещо в тоя тип... Ти какво мислиш за него, Ийв?

— Страх ме е — отвърна тя. — Той е опасен, Адам. Има нещо у него... той... той е като див звяр, като тигър...

— Той е убиец. Безмилостен и жесток. Рядкост са хората като него... Дилинджър, Нелсън, Баркър... Можеш да ги изброиш на пръстите на едната си ръка. Бърд е може би последният от този вид и единственият подходящ за тази работа.

— Адам, всичко това ужасно ме тревожи — рече Ийв. — Твърде е опасно. Дори и да успееш да се добереш до Хейтър, кое ти гарантира, че ще признае къде са скрити бижутата?

Спокойното до този момент лице на Адам се изкриви в коварна гримаса, а очите му лукаво заблестяха.

— Разбира се, че ще признае. Ще ни е признателен, че сме го измъкнали от пандиза. Когато му кажа, че раджата иска да преговаря с него, с най-голямо удоволствие ще си каже всичко. Без нас той не може да направи нищо.

— Но, Адам, ти не му помагаш да излезе от затвора, ти го отвличаш. Очевидно ще се съпротивлява. След две години той и без друго ще бъде освободен. Ако сега побегне и го заловят като беглец, отново ще го осъдят на много години. А е излежал вече петнайсет, две години са нищо за него. Защо не изчакаш, докато го освободят?

Джилис угаси цигарата си в мръсния пепелник на нощната масичка. Погледна я сурово.

— Не мога да чакам още две години — каза той, привидно спокоен. — Чиста случайност беше, че разбрах как раджата възнамерява да измами застрахователната компания. Ако не беше онзи малък въшлив кучи син от охраната, никога не бих се докопал до тази информация. Ако чакам Хейтър да излезе от пандиза, може на някой друг също да му хрумне тази идея и да ме изпревари. Тук става дума за половин милион, Ийв.

— Не, няма да е половин милион — погледна го Ийв. — Трябва да дадеш и на Хейтър неговия дял. Той може да поиска половината.

Джилис се засмя. Усети капана и го избягна.

— Е, добре, значи четвърт милион. И това не е за изхвърляне.

— Ти нищо няма да му дадеш — настоя Ийв възбудено.

— На Хейтър? А защо не? Не вярвам, че ще издаде нещо, е, не точно половината, но някаква доста голяма сума.

— А Кейл? Той нищо ли няма да получи?

— Ами... изглежда и на него ще трябва да дадем нещо, за да му запушим устата — внимателно отвърна Джилис. — Колко си интересна...

— Но след като тайно преговаря с раджата, не може ли да присвои всичко и да те остави с празни ръце? — продължи да разпитва Ийв.

— Няма да го позволя — отговори й той. — Точно исках да поговорим с теб за това. Ти ще трябва да намериш слабото му място, за да го притиснем, ако откаже да играе по моите правила.

— Ще стане голяма каша, Адам — избегна тя директния отговор и започна нервно да кърши ръце, — страхувам се. Кейл си прави планове за цялата награда. А да не забравяме и Бърд. Да допусне да прибереш цялата сума? Та неговата работа е най-опасната!

— Ти постоянно мислиш за трудностите — засмя се Адам отново. — Твоят проблем е, че непрекъснато се тревожиш. Щом Бърд започне да изпълнява плана и да върши своята част от работата, няма да се тревожиш. Другото е моя грижа.

— Ти не отговори на въпроса ми. Какво ще правиш с Кейл? И с Бърд, ако разбере, че сделката е за половин милион долара?

Адам запали нова цигара и хвърли клечката през прозореца.

— Ще изчакам да дойде това време. Но що се отнася до Кейл, ти трябва да си нащрек. Той сигурно има някаква тайна, която не би искал да се разчуе. Ти трябва да се съсредоточиш върху това. Ако откриеш нещо тъмно в миналото му, ще можем да го държим изкъсо.

— Не, няма да го направя — отвърна твърдо Ийв. — Това си е изнудване.

— Да приемем, че е изнудване. И какво от това? Може би искаш да си останеш метреса на Кейл, докато повехнеш и погрознееш, а той накрая те изрита на улицата?

— Моля те, Адам, послушай ме — спокойно му каза тя и стана. — Може би ще успееш да изиграеш Кейл, но Бърд едва ли. Кейл тук не важи. Той е стар и болен и не е проблем. Виж, Бърд е друго. Опасен е и никак не е глупав. Само ако нещо усети...

— Зная, зная — Джилис я дари с най-милата си усмивка. — Всичко това вече ми го каза. Може би ще се изненадаш, но Бърд въобще не ме безпокои. Надявам се, че имам достатъчно мозък, за да се справя с тип като него. Знаем, че е убиец, но какво от това? Един добър боксьор винаги може да повали един бабаит. А Бърд е бабаит и толкоз. Въобще не ми пука от него.

— Ох! Сигурна съм, че Бърд ще измъкне Хейтър от затвора — започна тя отново. — Той всичко може да направи, но твоите проблеми започват оттам нататък. Моля те, откажи се от тая проклета идея, докато не е късно.

— Мисля, че сега ще си легна да поспя — потупа я той по ръката и се прозя. — Уморен съм като куче. Иди и ти да спиш, Ийв, и послушай съвета ми: грижи се за своите проблеми, а мен ме остави на мира.

— Добре, скъпи. Отивам и аз да си легна — въздъхна Ийв.

— Да имаш случайно десет долара у себе си? — попита Адам, докато я изпращаше до вратата. — Имам един малък заем, който трябва да изплатя.

Тя отвори чантичката си и извади две банкноти по десет долара.

— Вземи — подаде му ги, без да го гледа.

— Само десет — каза ѝ и взе едната банкнота. — И само да кажеш, че те използвам.

Когато той отвори вратата, Ийв още веднъж се обърна и го погледна.

— Адам, моля те. Размисли още веднъж. Виждаш колко е опасно всичко.

— Ставаш досадна — каза той и полека я избута навън.

V

Джек Бърнс седеше намръщен в колата с цигара между зъбите. От време на време поглеждаше часовника си. Минаваше вече един и петнайсет, а от Ейнсуърт нямаше и следа. Прозя се и го изруга, употребявайки всички най-лоши епитети, които му дойдоха наум. Доста време му трябваше, докато изразходва целия си речник, но веднага след това се почувства по-добре.

Ако този негодник Бърд си беше легнал да спи, мислеше Джек, поне можеше да си иде вкъщи. Но докато светлината на най-горния етаж не угасне, той не биваше да рискува.

Виждаше как сянката на Бърд се движи напред-назад в светлото петно на прозореца. Изглежда, нещо го тревожеше. Поведението му изобщо не беше на човек, който се приготвя за сън.

Бърнс отново се наведе през прозореца на колата, за да види на слабото улично осветление колко е часът. Само един и дващест и пет. Прозя се отново така, че едва не му се откачи ченето.

Нощният патрул бавно приближи тротоара, почесвайки се по бедрото с гумената палка. Погледна към Бърнс в колата и без да бърза, се насочи към него. Спря откъм страната на шофьора и го изгледа подозрително.

— Чакате ли някого?

— Чакам края на света — отбеляза саркастично Бърнс. — Нима не сте чули? Вие и аз, и целият този смрадлив свят... След половин час всичко ще е готово — а после се наклони подозрително към полицаия и снишавайки глас, добави: — Каза ми го моето отражение в сутрешната чаша чай. А то никога не се лъже.

Патрулът облегна крак върху калника на колата. Ситуацията му се стори занимателна.

— Пиян ли сте? — попита той с изпълнен с надежда глас.

— Виж какво бе, приятел, не виждаш ли, че съм зает? — отвърна Бърнс. — Карай си по пътя и гледай да хванеш някой крадец или прави нещо, но не ми досаждай.

— А тая приказка за края на света? — попита отново полицаят.
— В моя чай сутринта нямаше нищо.

— Пиеш кофти чай, иди си у дома и си свари нов. Ако пък не ти се пие, свари си толкова, че да се удавиш в него.

Патрулът се замисли върху това с наклонена на една страна глава, без да изпуска Бърнс от очите си.

— Всичко може да завърши и с арест, приятелю — каза той с кротък глас. — Вече цяла седмица не съм арестувал никого. Какво ще кажеш да тръгнем двамата заедно към управлението?

Бърнс заклати глава.

— Някой друг път ще си играем на стражари и апаши, сега имам важна работа. Бъди добро момче и се разкарай. Ако чак толкова ти се иска да арестуващ някого, арестувай си някое маце и го закарай вкъщи.

— Аха, само че засега и ти ми стигаш — гласът на патрула стана изненадващо твърд. — Сержантът знаеш ли как ги обича ей такива чудаци като теб. Ще те вкара в килия номер шест, а там капе и е пълно с хлебарки. Пали мотора, братче, сега двамата ще се повозим.

Лицето на Бърнс изразяваше ужасна досада, когато извади картата си и я натика под носа на патрулното ченге.

— Я гледай к'во пише тука бе, натегач! Можеш ли да четеш? Моят старец и лейтенант Олин са така — той потърка показалците на двете си ръце. — Ако още малко се заяждаш с мен, ще си изгубиш значката, преди да успееш да я лъснеш.

Полицаят прочете документа и плю встрани.

— Частно ченге — рече той с досада. — Добре де, забрави го. Тоя Първис само ни създава неприятности.

— Той и на мен ми създава — въздъхна Бърнс. — Не съм спал човешки от миналата седмица, а и то беше съвсем случайно.

— Питам се само вие, частните копои, дето душите и надничате в чуждите ключалки, как изобщо можете да спите? — започна пак патрулът. — Ако аз правех всичко това, съвестта нямаше да ми позволи да затворя очи.

Бърнс видя, че светлината в стаята на Бърд угасна.

— Хайде, изчезвай! — бутна той ченгето. — Пиленцето, което дебна, май се готви да излети.

Униформеният хвърли поглед към потъмнелия прозорец.

— Бърд? Него ли дебнеш?

— Какво знаеш за него?

— Имам си и аз мои шефове и нареждания. Много ли те интересува какво знам?

Входната врата на сградата се отвори и Бърд бързо се спусна по стъпалата.

— Боже всемогъщи! — тихо процеди Бърнс. — Негодникът се стяга за дълъг път!

Бърд носеше куфар. Хвърли поглед към патрулното ченге и паркираната кола, а после бързо се отдалечи надолу по улицата.

Бърнс подскочи.

— Слушай, братче, това е много важно. Един от моите колеги трябва всеки момент да дойде и да ме смени. Ще му предадеш ли, че Бърд е тръгнал с куфар, а аз хуквам след него?

— Не ме интересува — отвърна нехайно патрулът. — К'во печеля от това?

— А някои твърдят, че полицията в този град не е корумпирана — с горчивина констатира Бърнс и извади от портфейла си банкнота от пет долара. — Стой тук, докато се появи. Не можеш да го сбъркаш. Ходи надут като петел, а вратовръзката му е рисувана на ръка.

— Ще му кажа — отвърна патрулът, а банкнотата изчезна в джоба му. — Много мило, че се запознахме.

Бърнс измърмори нещо и побърза след Бърд, който се беше стопил в тъмнината. Не беше лесно да съкрати разстоянието. Бърд крачеше бързо и веднъж или два пъти на Бърнс му се наложи да потича, за да не го изгуби от погледа си.

Отличният слух и подозрителността на Бърд му подсказаха, че е следен. Въпреки шума от стъпките на преследвача той не се обърна. Продължаваше да крачи бързо. Сви в странична улица и тихо изпсува. Нямахше много време. Влакът тръгваше в два, а той трябваше да си купи и билет. Но пък искаше да разбере дали наистина е преследван. Когато стигна до един тъмен участък от улицата, се спря и погледна назад. Преследвачът му беше нисък и дебел и крачеше бързо, като се криеше в сенките. Нямахше вид на полицаи и това го озадачи.

Бърд продължи, докато стигна до оградата, покрай която се излизаше до гишето за билети. Имаше още десет минути. Спря в началото на алеята, обгърнат от гъстия мрак. Остави куфара до себе си и зачака. Бърнс беше твърде опитен, за да налети на такъв капан. Щом

престана да чува бързите стъпки на Бърд, веднага разбра, че го е надушил и сега го чака някъде в тъмнината.

Бързо продължи, отминавайки отвора в оградата, за да може Бърд да го види, и закрачи надолу по улицата, докато не се убеди, че стъпките му вече не се чуват. После се върна на пръсти. Стигна отново до входа на алеята, в която се криеше Бърд, и спря, като се заслушваше.

Но колкото и тихо да се бе придвижвал, Бърд все пак успя да го чуе. Той разбра, че малкият дебелак няма да влезе в алеята, докато не се убеди, че него вече го няма там.

Времето течеше. Бърд нямаше минути за губене, нито можеше да позволи на преследвача си да разбере, че бърза за влака. Дясната му ръка се скри под палтото и се появи отново, измъквайки колта. Тихо започна да се прокрадва към отвора в оградата, движейки се по алеята като призрак.

Бърнс беше целият в слух. Сигурен бе, че Бърд се крие някъде тук, из тънещата в непрогледен мрак тясна алея. Реши да не се показва, да стои и да чака, докато Бърд се издаде. Не чуваше нищо. Не усещаше и надвисналата над него опасност. Изведнъж от мрака се появи ръка и го сграбчи за реверите на сакото.

Извика сподавено, чувствайки, че го дърпат силно напред, и замахна напосоки. После нещо тежко го удари по главата и той потъна в мрак.

Бърд завлече преследвача си в алеята, обърна го по гръб и бързо претърси джобовете му. Намери легитимацията на Бърнс, драсна клечка кибрит и я огледа. Международна детективска агенция! И все пак — следили са го! Той се изправи и срита злобно преследвача. На лицето му беше изписана решителност.

Сега нямаше време да мисли какво означава всичко това, трябваше да успее за влака. Остави тялото на Бърнс край оградата и забърза към гишето.

Четиридесет минути по-късно непрестанният звън на телефона пробуди Първис от най-дълбокия му сън. Докато търсеше слушалката, подпухналите му очи се спряха на часовника край леглото. Стрелките сочеха три и четвърт.

— Кой е? — попита с пресипнал сънен глас.

— Обажда се Ед — чу гласа на Ед Далас. — Бърд ни избяга. Бърнс е в болницата с фрактура на черепа. Мислех, че тази новина ще

ви, зарадва.

— Знаеш ли как се е случило? — сънят отлетя от очите на Първис.

— Малката Джилис тази вечер беше при брат си. Отиде си към единайсет и половина. Останах да наблюдавам брата, докато прозорците му не угаснаха и вероятно си е легнал. Когато си тръгнах оттам, беше два часът. По пътя си срещнах Ейнсуърт, който бързаше да смени Бърнс. Тръгнах с него. Намерихме колата на Бърнс близо до жилището на Бърд, но не и самия Бърнс. Едно патрулно ченге ни каза, че Бърд е излязъл с куфар в ръка пет минути преди нашето идване, а Бърнс е тръгнал след него. Тръгнахме и ние след тях. Съдейки по посоката, очевидно Бърд се бе насочил към гарата. Намерихме Бърнс до една ограда с разбита глава. От Бърд нямаше и следа.

— Много ли е зле Бърнс?

— Зле е... Но ще оживее.

— Проверихте ли на гишетата за билети?

— Да. Ейнсуърт свърши това, докато аз откарах нашето момче в болницата. Продавачът на касата каза, че Бърд е взел билет до Шрайвпорт.

Първис подскочи в леглото.

— Шрайвпорт! Сигурен ли си?

— Сигурен съм, разбира се. Защо е тази паника?

— Веднага с Ейнсуърт вземете такси и елате тук — извика Първис така, че тъпанчето на Далас пропищя. — Веднага, важно е!

— Защо, за бога? Отдавна мина три и ужасно ми се спи.

— Проклети мързеливци, само за това мислите — изруга Първис. — Не ви плащам, за да спите! Фермата на Белморския затвор е близо до Шрайвпорт, на около петнайсет мили, а в този затвор Пол Хейтър излежава присъдата си. Това говори ли ти нещо?

Далас подсвирна от изненада.

— Идвам, летя! — извика и затвори.

ТРЕТА ЧАСТ

I

Бърд отвори вратата на задния вход на клуба „Фру-Фру“. Огледа се и мак тогава влезе в слабо осветения коридор. Стъпвайки тихо, той се запъти към канцеларията на Рико. Почти беше стигнал до вратата, когато по-скоро усети, отколкото видя някакво движение пред себе си и вдигна поглед.

Зоя Нортън се шмугна в стаята си, но не достатъчно бързо и Бърд я видя. Спря за миг, гледайки замислено в незатворената врата, а после тихо пристъпи и я отвори широко.

Зоя седеше пред огледалото на тоалетната си масичка и се гримираше. Изглеждаше разтревожена и щом съгледа Бърд в рамката на вратата, трепна.

— Какво искате? — попита тя, като се обърна. — Кой ви е казал, че можете да влизате, без да чукате?

Бърд се подпря на вратата.

— Здравсти, кукло — каза и той. — Видях, че надзърташ. Мога ли да направя нещо за теб?

Зоя усети страх от ледените му очи, почувства се като маймунка, хипнотизирана от убийствения поглед на змия.

— Не знам за какво говорите — отвърна най-накрая тя, преглъщайки смутено. — Притрябвало ми е да ви гледам. И най-добре се измитайте оттук, моля. В тая дупка и без това няма много въздух, не виждам защо трябва да го разделям с вас.

Изучаваше я внимателно. Погледът му се плъзна по тоалетната масичка и телефона, а после отново се върна към нея.

— Внимавай, хубавице! Предупреждавам само веднъж.

Хвърли ѝ още един поглед, от който я побиха тръпки, и излезе, затваряйки вратата след себе си. Продължи замислен до канцеларията на Рико и влезе.

Рико вдигна поглед от писалището и отмести стола си.

— Влез и затвори вратата. Имам новини за теб.

Бърд превъртя ключа в бравата, приближи се и седна.

— Не говори толкова високо — каза тихо той. — Някой може да подслушва.

— Какво говориш? — уплаши се Рико. — Кой може да подслушва?

— Забрави това засега, само говори по-тихо. И така, какви са новините?

Рико повдигна рамене.

— Тук няма от какво да се тревожиш. Няма кой да ни подслушва.

— Какви са новините? — повтори Бърд.

— Видях се с Кейл. Казах му, че си огледал терена и смяташ, че планът може да се изпълни. Можем да се хващаме за работа. Той оставя всичко на нас. Имам и пет хилядарки, които ще си поделим. Всичко наред ли е?

Бърд запали цигара и се огледа из стаята.

— Какво те кара да мислиш, че има място и за теб в цялата работа? — запита Бърд нехайно. — И кой ще работи, ти или аз?

— И двамата сме в тоя бизнес — засмя се пресилено Рико. — Но ако мислиш така, готов съм да взема две, а за теб ще останат три хилядарки.

— Разбра ли за кого става въпрос? — продължи Бърд.

— Естествено — Рико отвори едно от чекмеджетата на писалището и извади голям плик.

— Не заключваш ли това чекмедже? — остро попита Бърд.

Рико зяпна учуден.

— Мястото е сигурно — повдигна рамене. — Никой не влиза в канцеларията в мое отсъствие. Какво те тревожи?

— Добре де, карай нататък — Бърд тръсна пепелта си на пода. — Кой е човекът?

— Пол Хейтър. Ето негови снимки — Рико подаде през писалището полицейските фотографии. — Няма да е трудно да се открие — добави той.

Бърд любопитно зараглежда снимките. Рико имаше право. Лесно беше да се идентифицира Хейтър. Беше дребен, мършав и плешив. Имаше широки, гъсти вежди над дълбоко хлътнали черни очи и белег, който започваше от дясното око и свършваше до устата. Напомняше му за един мръсен фанатик, затворнически капитан, когото бе срещнал при последното посещение при брат си.

— Изглежда като да му хлопа дъската — каза Бърд и подхвърли обратно снимките. — Кога тръгваме?

— Когато поискаме — живо отвърна Рико. — Колкото по-рано, толкова по-добре.

— А пари?

— Има ги достатъчно там, откъдето идват и тези — и Рико тупна с ръка по дебелия плик.

— Откъде знаеш?

— Какво ти става? — засмя се Рико. — Кейл не е кой да е. Той плува в пари. Аз вече съм говорил с него...

— Откъде знаеш, че плува в пари? — прекъсна го Бърд.

— Откъде знам? — Рико повтори въпроса изненадан. — Какво искаш да кажеш?

— Ти вярваш ли, че Кейл е в основата на цялата тая работа?

— Да, разбира се.

— А защо ще се захваща с нея, ако плува в пари?

Рико се размърда неспокоен.

— Звучи така, сякаш си научил нещо? — попита той.

— Научих, и то много неща. В момента, в който видях Кейл, усетих, че нещо при него не е наред. Потънал е в дългове. Дори къщата си на булевард „Рузвелт“ не е изплатил. Дължи пари наляво и надясно. Едва ли ще издържи и шест месеца и ще се сгромоляса.

— Сигурен ли си? — Рико застина от изненада.

Бърд махна нетърпеливо с ръка.

— Ако не беше така заслепен от фасадата му, би могъл да го научиш толкова лесно, колкото и аз.

Рико започна да се поти.

— А откъде са тогава тия пет хилядарки? — попита той и почука с пръст по плика. — Не може да е чак толкова пропаднал.

— Нали ти казах вече, че не той е главният.

Рико се замисли за миг, а после сви рамене:

— Какво ти пука? Работата е в ръцете ни.

— Искам да знам за кого работя — отбеляза Бърд. — Знаеш ли защо Кейл иска да измъкне Хейтър от пандиза?

— Питам Кейл, но не пожела да ми каже. Не виждам защо трябва да се интересуваме — разтвори ръце Рико.

— Ти си бил по-голям глупак, отколкото изглеждаш — каза Бърд презрително. — Нима не знаеш кой е Хейтър?

Рико неловко се размърда на стола.

— Накъде биеш? Хейтър беше един от големите преди двайсет години. Беше специалист по бижута. Мисля, че се сещам за един голям негов удар, някакъв препродавач го беше изпял.

— Преди повече от петнайсет години направил удар за четири милиона и покрил плячката. Никой още не я е намерил — тихо заяви Бърд.

— Четири милиона?! — преглътна тежко Рико. — И никой не ги е намерил?

— Точно така. Схващаш ли сега с тъпата си тиква?

— Мислиш, че Кейл иска да се докопа до бижутата ли?

— Кейл и някой друг. Така поне изглежда. Иначе защо ще искат да отвлекат Хейтър? Той има да излежава още две години. Ако сега избяга, ще трябва да се крие като беглец до края на живота си.

— Четири милиона долара! — Рико скочи от стола и започна възбудено да ходи из стаята. — Ама че плячка, дявол да го вземе!

— Това е първото разумно нещо, което си казал тази вечер — кисело отбеляза Бърд. — А на мен ми плащат десет хиляди. Не е ли смешно?

Рико избърса потта от челото си. След това отиде до барчето и наля уиски в две чаши.

— Най-добре ще е да говориш с Кейл — рече, донасяйки чашите. — Трябва да вдигне цената.

— Дръж си устата затворена — засече го грубо Бърд. — Сега аз командвам. Изиграем ли точно картите, ще приберем цялата плячка.

Рико пребледня и се хвана за края на стола. Така трепереше, че кокалчетата на пръстите му побеляха от напрежение.

— Ти луд ли си? Какво ще правим с тази плячка? Не можем да я продадем. Четири милиона! Няма на света човек, който да я превърне в пари.

Бърд свали шапка и прекара пръсти през гъстите си светли коси.

— Не знам защо, по дяволите, изобщо си губя времето с теб — проговори раздражен. — Имаш ли изобщо мозък в тая тиква? Да не мислиш, че съм пълен идиот и ще искам ти да преобърнеш плячката? Най-важното е да изчакаме Кейл да се издаде. Трябва да има човек, на

когого да предаде накитите. Иначе не би ни дал толкова пари за освобождаването на Хейтър. Ние излизаме на сцената, когато Кейл получи наградата. Едва тогава ще му я отнемем. Ако той знае как да я свърши, тази работа струва поне половин милион, че дори и повече. А това е доста по-добре, отколкото мизерните десет хиляди. Сега разбираш ли?

Рико облиза пресъхналите си устни и внимателно отбеляза:

— Звучи много примамливо. Но как ще разберем кога ще получи парите?

— Виж, това е нещото, което ти можеш да разбереш. След като му предадем Хейтър, трябва ден и нощ да го наблюдаваме. Освен това трябва да научим кой е главният, кой е шефът. Има и още нещо. Преди да замина, бях проследен от някакъв детектив. Трябва да разберем кой го е наел и защо?

— Какво? Копой? — подскочи Рико на стола си. — По дяволите, нищо такова не знам.

Бърд го изглежда саркастично.

— Я недей се пени толкова. Онази нощ, когато тръгнах за Ред Ривър, хванах някакъв дебелак, който ме следеше. Размекнах му малко главата, докато блееше. Оказа се тукашен. Работи за Международната детективска агенция. Някой, който не иска да плаща на частно ченге, си служи с хората от тази международна агенция. Може да няма никаква връзка със случая Хейтър, но интуицията ми казва, че има. Чувствам го. Трябва да разберем защо ме следят, и то веднага.

Рико отпи голяма глътка. Нервите му трептяха от напрежение.

— Може да е Кейл — отвърна с надежда в гласа.

— Не зная. Но няма да оставя така тая работа. Ще науча. Откога работи при теб тая червенокосата?

— За Зоя ли питаш? — възбудено попита Рико. — Че каква връзка може да има тя с всичко това?

— Не знам, но всеки път, когато идвам, тя дебне отнякъде. Може би шпионира.

— Зоя да шпионира?... Не ме карай да се смея — отвърна Рико. — Познавам я от четири години. Дойде в клуба още първия ден, когато го отворих. Познавам я доста по-отрано, когато играеше в някакво шоу. Тя е наред. Може би се интересува от теб. Има слабост към мъже като теб, така ми каза веднъж.

Бърд посочи с пръст плика на писалището и каза:

— Заклучи това в сейфа. Все пак имам усещането, че тя е замесена по някакъв начин в тази история. Няма да е трудно да го разбере. А сега слушай какво трябва да направиш...

* * *

Когато Бърд затвори вратата, Зоя въздъхна с облекчение. Седя дълго, загледана в отражението си в огледалото. Забеляза колко е преbledняла дори под грима и се усмихна несигурно.

— Този тип ме прониза до костите от страх — говореше тя на отражението си. — Пфу!... Такъв може да изплаши кого ли не. Зоя, малкото ми гълъбче, в бъдеще трябва да си много по-внимателна. Послушай ме и се обади на Ед. Той ще знае вече какво трябва да се прави.

Стана и отиде до вратата, отвори я и погледна в пустия коридор. Нямаше никого. Затвори вратата и набра телефонния номер на Ед Далас. Даваше свободно. Остави слушалката. Чувстваше се самотна. Опита се да размишлява спокойно. Беше малко след десет часа. Може би Ед ще дойде, може би дори в момента е на път за клуба. Сега вече идваше всяка вечер.

Седна пред огледалото, за да довърши гримирането, и докато си слагаше червило, се чудеше какво търси Бърд при Рико. Беше обещала на Ед да научи всичко, каквото може за Рико и посещенията на Бърд, а не искаше да го разочарова. Падаше си по Ед, а той добре плащаше. Още малко и съвсем щеше да хлътне по него.

Отново се доближи до вратата и я отвори. Нямаше смелост да се промъкне по коридора и да подслушва. Бърд ужасно я беше изплашил. Остави вратата широко отворена и се върна да си довърши грима. След това свали домашния си халат и облече зелена вечерна рокля. След двамадесет минути трябваше да бъде в ресторанта. Щеше да дежури до късно тази вечер и нямаше да свърши преди три часа.

Дочу отварянето на вратата в другия край на коридора и се приближи до своята, като се заслушваше. Чу гласа на Бърд.

— Защо се безпокоиш? Връщаме се най-късно след час. Да не си вързан с верига за тая дупка?

— Не би трябвало да излизам — противеше се Рико. — Но ще рискувам. Може пък нищо да не се случи, докато ме няма.

— Успокой се бе, човек! Заклучи ли онзи плик, който ти даде Кейл? — убеждаваше го Бърд.

— В бюрото ми е, на сигурно място. Никой не влиза в канцеларията, когато ме няма. Хайде, за бога, да побързаме, че няма време — каза Рико нетърпеливо и тя чу как минаха по коридора до задния изход.

Зоя внимателно надзърна. Рико завиваше зад оградата на малкото дворче. Тя се спря колебливо. Нещо от Кейл! Това сигурно ще интересува Ед Далас. Бързо изтича до телефона и отново избра номера, но отговор нямаше. Къде ли е — мислеше трескаво. Те бяха споменали, че ще се върнат след час. Ако Ед трябваше да види този плик, тя беше длъжна да направи нещо.

Отново надзърна към канцеларията на Рико.

Тръгна с треперещи крака, а сърцето ѝ биеше в гърлото. Постоя пред вратата, за да събере смелост. Първо тихо почука, а после натисна бравата и влезе. Вътре беше тъмно.

— Има ли някой? — попита с треперещ глас.

Тишина. Пристъпи тихо и колебливо. Затвори след себе си вратата и запали лампата.

Бързо отиде до бюрото и измъкна най-горното чекмедже. Първото, което видя, беше голям плик с името и адреса на Рико. Когато протегна ръка да го вземе, нечия сянка падна върху бюрото.

Шокът за миг я парализира, а после, занемяла от ужас, се обърна. Зад нея стоеше Бърд. От вратата я гледаше Рико, блед като платно, с широко отворени от ужас очи.

— Здравей, кукло — просъска тихо Бърд. — Продължаваш да шпионираш, а?

Письъкът застина в гърлото ѝ и давейки се, тя усети как потъва, а пред очите ѝ се спуска черна пелена.

II

Адам Джилис стоеше пред ярко осветения вход на кино „Елит“ и нетърпеливо гледаше потока от автомобили. На около двайсетина метра от него в една паркирана кола седеше Далас и го наблюдаваше.

От време на време Джилис поглеждаше часовника си, явно чакаше някого. Далас не се изненада, когато видя, че от потока коли се отделя една и спира на няколко метра от Джилис, който отвори вратата и скочи вътре.

— Крайно време беше — започна ядосан. — Защо никога не можеш да бъдеш точна? Мислиш ли, че си нямам друга работа, освен да вися по улиците?

Ийв умело включи в уличното движение своята кола.

— Съжалявам, скъпи, но той си отиде едва преди пет минути. И ето, аз закъснявам само толкова.

Далас запали двигателя и се вмъкна в потока от автомобили след тях. Очите му не се отделяха от силуета на Ийв зад волана.

— Идва ли Рико? — заразпитва Джилис, палейки цигара.

— Да. Бърд се е върнал миналата нощ. Казал, че ще е трудно, но не неизпълнимо. Рико твърди, че Бърд ще измъкне Хейтър още тази седмица.

Очите на Джилис трескаво засияха и дишането му се учести.

— Каза ли Рико как ще стане?

— Кейл не иска да знае. Даде на Рико пет хиляди и снимките. Разбраха се остатъка да изплати в ловната хижа, както ти го предложи. Там Бърд ще откара Хейтър.

— Отлично! — зарадва се Джилис. — Значи напредваме. Ако някой може да го направи, това е само Бърд.

— Кейл е станал много раздразнителен и досаден, Адам. Не мога да го понасям.

— Ще трябва да потърпиш още малко — отвърна тихо Джилис и повдигна нехайно рамене. — Щом той получи наградата, аз излизам на сцената и вземам нещата в свои ръце.

— Но, за бога, как можеш да бъдеш сигурен, че ще успееш? — отбеляза страхливо Ийв. — Не можеш просто така да вземеш парите от Кейл. Не го подценявай, той няма лесно да се даде.

— О, ще се даде — увери я Джилис. — Преди две нощи, докато беше при теб, се промъкнах в неговата къща. И какво мислиш, че намерих там?

— О, господи! Ти си отворил сейфа му? — с ужас в гласа възкликна Ийв. — Как си могъл, Адам?

— Я млъквай! — нетърпеливо и кресна той. — Ако можех поне малко да разчитам на теб, нямаше да поема този риск. Казах ти, че трябва да намеря нещо, с което да го държа в ръцете си. Е, намерих го. Гривната на Джейн Брюс беше в сейфа му. За нея ще го закопчечат най-малко за десет години.

От вълнение Ийв стисна волана.

— Откъде знаеш, че това е гривната на Джейн Брюс?

— Моята малка сестричка — смееше се Джилис ехидно. — Забавлявал съм се с Джейн, когато нямаше какво друго да правя. Шетахме из тоя град и да ти кажа, доста често. Виждам съм тая гривна поне десет пъти.

— Но гривната е била открадната — каза Ийв и погледна към брат си.

— Естествено, че е била открадната — съгласи се той. — Полицията все още я търси. Ако Кейл не се съгласи да играе по свирката ми, ще бъда един от онези анонимни свидетели, за които постоянно се пише по вестниците. Аз ще им се обадя за гривната в сейфа.

— Ти не можеш да направиш това!

— Няма, ако не се налага.

— Но как се е добрал до нея?

— Той ще трябва да го обясни на ченгетата. Но все си мисля, че няма да се стигне дотам.

Ийв продължи да кара в пълно мълчание. Съзнанието ѝ сякаш бе блокирано от страх и тревоги. Все още не беше късно да се откаже. Трябваше да напомни на Адам. Все още имаше време. Но ако сега пропуснеха шанса... ставаше страшно.

— Кейл се притеснява за Бърд — каза тя. — Започна да мисли като мен. Представи си само, че Бърд научи, кой е Хейтър.

— Бърд сигурно ще узнае кой е Хейтър — отвърна Джилис, — но нищо не ще може да направи, докато не са изплатени парите от наградата. Дори мисля, че той вече знае и планира как да измами Кейл. Взел съм всичко предвид. Важна е бързината, а вярвам, че ще бъда по-бърз от Бърд — той хвърли поглед на часовника си. — Ще ме откараш ли сега до клуба „Фру-Фру“? След десетина минути имам среща с един човек.

— О, Адам, как бих искала да се откажеш от тази работа — започна Ийв отново да го моли. — Твърде опасно е всичко, не си наясно в какво се заплиташ! Аз ще се върна във „Фоли“, мога да изкарвам достатъчно и за двамата.

— Престани! — прекъсна я грубо Джилис. — Едва ли ще имам друг такъв шанс в живота си. Не искам да го пропусна.

Тя мълчаливо откара колата до клуба и спря пред ярко осветения вход. На около пет-шест метра зад тях Далас натисна газта и ги заобиколи. Вкара колата в паркинга зад клуба и спря.

Щом се приближи до входа на клуба, Ед ускори крачка. Ийв тъкмо потегляше. Видя преbledнялото й лице и заключи, че разговорът с братчето не е бил от най-приятните. Влезе в клуба и до вратата на мъжката тоалетна видя Джилис. Последният се усмихна на Далас и тръгна към него с протегнатата ръка. Ръкуваха се.

— Не съм ви виждал цяла седмица — заговори пръв Джилис. — Как сте?

— Пътувах — отвърна Далас, — а сега мисля, че трябва да потърся Зоя.

— Струва ми се, че ви дължа нещо — отбеляза Джилис. Всъщност... Колко беше... пет долара?

— Десет — поправи го Далас, — но не е спешно.

— А... и дума да не става! Човек трябва да си плаща дълговете — наперено каза Джилис и извади тъничка пачка банкноти. Подаде на Далас две петачки и добави: — Извинете за закъснението.

— Няма значение — отвърна изненадан Далас. Изглежда, Джилис бе измъкнал добра сума от сестра си. — Какво са десет долара между приятели? Искате ли да изпием по нещо?

— Тази вечер не — рече Джилис. — Чакам приятел, по-скоро приятелка. Едно от онези диви мацета, те са по моята специалност.

Трябваше да ме чака в бара, ако не е закъсняла. Ще се видим някой друг път.

Далас проследи високата му слаба фигура до бара. След това влезе в гардероба. Остави шапката си и се върна във фойето. Реши веднага да потърси Зоя, а после, вече с нея, да държи под око Джилис. Зоя би трябвало да се появи след десет минути. А защо да не избърза и да я намери в стаята ѝ.

Слезе по стъпалата, които водеха към задната част на сградата, и по коридора се отправи към стаята на Зоя. Вратата беше широко отворена. Почука и влезе. Лампата светеше, а домашният ѝ халат беше хвърлен върху дивана. Една цигара догаряше в пепелника.

Далас разсеяно изгаси цигарата, напусна стаята и се отправи към ресторанта. Шефът на залата, Луиджи, се приближи и го поздрави.

— Добър вечер, господин Далас, вашата маса е запазена.

— Още не — отвърна Далас, погледна през рамото му и огледа цялата зала. — Няма ли я мис Нортън?

— Трябва да дойде в единайсет и трийсет — погледна Луиджи часовника си. — Това значи след пет минути. Да ѝ предам ли, че сте тук?

— Да, моля. Ще бъда в бара.

Мина през фойето, където портиерът Смит докосна униформената си фуражка, щом го забеляза. Харесваше му този Далас.

— Виждали ли сте мис Нортън? — спря и го попита Далас.

— Да, господине. Тя е в клуба. Мисля, че ще я намерите в нейната стая.

— Няма я там. Ако я видите, кажете ѝ, че съм в бара.

Съгледа Джилис, който седеше на ъгловата маса с младо русо момиче, което по външния си вид едва ли имаше повече от седемнайсет години. Наведена през масата към Джилис, тя явно му казваше нещо важно. Имаше красиво лице на богато и разглезено момиче. По изражението на Джилис личеше, че добре се забавлява. Когато вдигна очите си и срещна тези на Далас, той весело му смигна.

Далас поръча двоен скоч, седна на високото столче пред бара и запrikaзва бармана. Наблюдаваше отражението на Джилис в огледалото зад бара. Не след дълго той и момичето се преместиха в ресторанта, а Далас реши още веднъж да потърси Зоя.

Луиджи тъкмо се връщаше от ресторанта, където беше настанил Джилис и приятелката му. Той срещна погледа на Ед Далас и заклати глава:

— Мис Нортън още не се е появила. Не разбирам, откакто работи при нас, никога не е закъснявала.

В този момент се приближи един сервитьор и зашепна нещо на ухото на Луиджи.

— Няма я в клуба — съобщи Луиджи на Далас, когато сервитьорът си тръгна. — Съжалявам, господине, но нямам представа къде би могла да бъде.

— Добре — кратко отговори Далас и се отправи към фойето.

— Виждали ли сте мис Нортън да излиза? — попита той портиера.

— Оттук не е минавала, господине — изненада се Смит. — Ако наистина е напуснала клуба, навярно е минала през задния вход.

— Благодаря — отвърна Далас и бързо тръгна към стаята на Зоя. Беше вече обезпокоен. Влезе в стаята, огледа внимателно, приближи до гардероба и го отвори. Палтото и шапката й бяха тук. Загледа се в тях известно време и почувства как го обземат силно безпокойство и паника. Ако наистина е излязла, защо, за бога, не си е облякла палтото? Навън валеше слаб дъжд и не би могла да излезе само по вечерна рокля.

Пристъпи до телефона и навъртя номера на домашния й телефон. Никакъв отговор. Тресна слушалката върху апарата. Дали не се е покрила някъде? Винаги я предупреждаваше да не предизвиква съмнения. Знаеше колко опасен може да бъде Бърд. Сега се ругаеше и съжаляваше, че я забърка в тази история. Отново взе слушалката и набра номера на Първис.

— Зоя е изчезнала — каза той, когато Първис се обади. — Може и да е лъжлива тревога, но не ми се вярва. Може ли да изпратите Ейнсуърт да наблюдава Джи лис? Аз трябва да я потърся.

— Мак ми телефонира преди двацет минути. Той е някъде около клуба. Сигурен ли си в тая Нортън? Внимавайте да не объркаме конците — остро отвърна Първис.

— Да, но трябва да се провери. Още нещо... Когато Мак Адам ви се обади, каза ли нещо за Бърд?

— Бърд в момента е в клуба.

— Сигурен ли сте? Никъде не го видях.

— Когато Мак ми телефонира преди двацет минути, каза, че го е проследил до клуба. Той все още пази главния вход и не го е видял да излиза.

— Съществува и друг вход, отзад. Нима този глупак не го знае — ядоса се Далас. — Добре, ще му кажа сега той да следи Джилис. Бърд не е в клуба, освен ако не е в канцеларията на Рико. Аз тръгвам да търся Зоя.

— Ако ти е нужен Ейнсуърт, да го задържа ли? — запита Първис.

— Да, задръжте го. Ще се обадя отново.

Далас остави слушалката и отиде до канцеларията на Рико. Почука достатъчно силно, но отговор нямаше. Натисна дръжката и отвори вратата.

Стаята беше потънала в мрак и разочарован, Далас вече искаше да си тръгне, когато усети слаб мирис на мускус. Вдигна глава и започна да души въздуха. Да, наистина беше мускус. А такъв беше последният парфюм на Зоя. Протегна ръка, напипа ключа и запали осветлението.

Стаята беше празна. Огледа се наоколо, но не видя нищо, което да привлече вниманието му. Приближи се до писалището и подуши попивателната. Тук миризмата беше по-силна, сякаш Зоя се беше докосвала до нея.

Нещо привлече вниманието му, когато погледна надолу. До краката му, изпод писалището, се подаваше вечерна дамска чантичка. Веднага я позна. Беше я подарил на Зоя преди седмица. Гърлото му се сви тревожно, когато се наведе и я вдигна.

III

Рико седеше с празен поглед, вперен в предното стъкло на буика, докато Бърд умело водеше колата покрай брега.

Дъждът ромолеше по покрива на колата и правеше малки мехурчета по тихата спокойна повърхност на реката. Бърд караше бързо и за двацет минути успяха да стигнат до брега. Тук той намали, сякаш се колебаеше по кой път да поеме.

Зоя лежеше на задната седалка с вързани ръце и крака, а устата ѝ бе здраво стегната с носна кърпа. От време на време Рико и хвърляше по един поглед. Очите ѝ бяха затворени, а тя лежеше неподвижно. Рико се боеше, че Бърд може да я е наранил зле. Страхуваше се да не умре. Олекна му, когато дочу слабо стенание изпод кърпата, вързана на устата ѝ.

Когато съгледа реката, изведнъж го обля студена пот. Винаги гледаше да избягва насилието, но сега имаше страшното предчувствие, че ще бъде принуден да участва в убийство.

— Няма да ѝ направиш нищо, нали? — едва се отрони от треперещите му устни. — Не... не искам да участвам в това убийство...

— А искаш ли да стовари ченгетата на главите ни? — попита го Бърд през зъби. Думите му излизаха с тих съскащ звук. — По дяволите тая кучка! Това си е отвличане, което може да ни вкара в газовата камера.

Рико тежко преглътна. Изобщо не беше помислил за това. И малкото смелост, която беше събрал, за да каже на Бърд, че не желае убийства, в миг се изпари. Затвори очи, а сърцето му заби в гърлото. Задушаваше се, в устата си усети горчив вкус.

Едва когато почувства, че колата спира, се реши и отвори страхливо очи. Погледна през прозореца, за да се ориентира, но Бърд беше изгасил фаровете и на слабата светлина на габаритите не се виждаше нищо. Бяха обкръжени от високи, черни и надвиснали зидове. Стори му се, че са в задънена улица.

— Излизай! — нетърпеливо го задърпа Бърд.

Рико се измъкна от колата. Едва се държеше на крака от страх. Студените дъждовни капки падаха върху пламналото му трескаво лице и той ги усещаше като малки иглички. Погледна нагоре. Високо над главата си съзря мрачните очертания на покриви. Няколко товарни лифта бяха отпуснали безжизнено въжетата си от горните етажи. Разтоварище ли беше това? Всъщност какво значение имаше. Рико беше потиснат от заобикалящата ги тишина. Обстановката наоколо създаваше усещане за запустатост и самота. Той чуваше само тихия шум на дъжда и собственото си тежко дишане. Въздухът не му достигаше. Чувстваше се гадно, като че беше заровен жив — отвсякъде го притискаше мрачната, злокобна обстановка. Когато Бърд рязко отвори задната врата, Рико потрепери като ужилен.

— Вземи! — извика го Бърд и тикна в ръката му джобно фенерче. — Какво ти става? Не можеш ли да го държиш, без да трепериш?

Наведе се в колата, измъкна Зоя и я преметна през рамо. Тя оказа слаба съпротива, но той не ѝ обърна внимание и я нарами като чувал.

— Дай ми го! — приближи се Бърд до Рико и издърпа от ръката му фенерчето. — Хайде, тръгвай!

— Къде отиваме? — преплете език Рико и зяпна към мрачните очертания на близката сграда.

— На едно място — срязва го Бърд. — Хайде, и престани да плямпаш!

Рико тръгна след него през някакви сводове и дълъг мрачен коридор. По неравния под имаше всякакви боклуци, непоносима смрад се носеше по целия коридор. Докато бавно напредваха, пред тях се чуваха цвъртенето и шумът на стотици плъхове. Някои панически се криеха по дупките, шумугвайки се като стрели между краката на неканените посетители, но имаше и огромни, тежки екземпляри, които злобно втренчваха хищните си червени очички в хората. Имаше и грамадни паяци, които бързо се криеха по ъглите, неочаквано заслепени от ярката светлина на джобното фенерче в ръката на Бърд.

В края на коридора стигнаха до каменни стъпала, които водеха до широко пространство, изпълнено с разхвърляни сандъци, бурета и бали слама. Вонеше отвратително на плесен и влага. На Рико му се догади и той едва сдържа спазъма на стомаха си.

Бърд пусна тялото на Зоя на пода, изправи се и започна да оглежда обстановката под светлината на фенерчето.

— Достатъчно сигурно е — промърмори той. — Никой няма да чуе.

Рико не каза нищо. Облегнат на един сандък, с ужас гледаше Бърд.

— Какво става с теб? — грубо го попита Бърд и светна с фенерчето в лицето му. — Къде отиде смелостта ти?

— Какво ще правиш с нея? — попита шепнешком Рико и закри с ръце окъпаното си в студена пот лице.

— А ти как мислиш? От нея ще научим много. Всичко, което искаме да знаем. Някой я е наел да те шпионира и трябва да научим кой е.

Наведе се над Зоя и срязва кърпата през устата ѝ.

— Здравей, кукло! — рече и клекна до нея. — Предупреждавах те какво ще се случи. А сега си отваряй човката и започвай да пееш. Кой стои зад теб?

Зоя се загледа в него с широко отворени, изпълнени с ужас очи.

— Пуснете ме — едва си поемаше въздух тя. — Рико, кажи ми да ме пусне. Ще съжалявате за това. Тъй ще ви наредя...

Бърд така я разтреса, че думите замряха в гърлото ѝ и тя изпищя.

— Млък! — лицето му се изкриви злорадо. — Това не трябваше да го казваш, хубавице! Кой стои зад теб?

— Никой — стенеше Зоя. — Пуснете ме!

Бърд я хвана грубо за брадичката и освети лицето ѝ.

— Почвай да говориш, кучко! Нямам много време. Докога мислиш, че ще чакам да ти дойде кефът?

— Казвам ви, че не знам за какво говорите — просъска Зоя, опитвайки се да освободи устата си от ръката на Бърд.

— Е, добре — пусна я Бърд. — Щом не искаш с добро, така да бъде.

Рико се разтрепери.

— Чувствам, че ми прималява — едва изговори той. — Н-не... не... ме държат краката. Бърд! Нека да почакам в колата.

— Иди и чакай в колата, страхлива маймуно — каза презрително Бърд и се надигна. — И само гледай да не ми избягаш.

— Ще чакам — сподавено го увери Рико и започна бавно да отстъпва, като целият се тресеше от страх.

Бърд го сграбчи за реверите и го раздруса.

— Не ми бягай! Ако искаш своя дял, трябва да се потрудиш, казвам ти!

Така силно блъсна Рико, че той се претърколи сред нахвърляните отпадъци.

— Не ме оставяй! — викаше Зоя, мъчейки се да седне. — Не ме оставяй с него, Рико! Моля те, върни се!

Потта се лееше на потоци, влизаше в очите му и го заслепяваше, докато се препъваше панически по стъпалата нагоре. Изведнъж писъците на Зоя секнаха. Рико за миг се стъписа, а след това се втурна през глава в мрачния коридор. Гъст, непрогледен и смрадлив, мракът го обгърна така, сякаш някой нахлузи чувал на главата му. Нищо не виждаше и уплашен още повече, инстинктивно спря с протегнати напред ръце, докато сърцето му лудо биеше, като че ли всеки миг щеше да изхвъркне през гърлото. Гадеше му се. Обърна се и повърна.

Изведнъж се досети за паяците и големите плъхове със зловните червени очи. Миризмата на плесен го удари в носа и той разбра, че без светлина не би могъл да се измъкне. Пипнешком се върна до каменните стъпала и седна на тях, обронил глава върху ръцете си.

Времето течеше. Чу как някъде в коридора плъховете с писъци се сборичкаха. После отново настъпи потискаща тишина, нарушавана единствено от шума на дъжда и ритмичното, късащо нервите канене на вода от някакъв капчук наблизко.

Струваше му се, че цяла вечност вече стои в този смрадлив мрак. Опита се да стане, но краката му не го държаха. Остана да седи с глава, подпряна на ръцете, и затворени очи, а сърцето му биеше лудешки. Усещаше се безкрайно уморен, сякаш бе тичал километри без почивка.

Приглушен изстрел разкъса тишината. Той сякаш събори Рико на колене, отекна в пустата сграда и прогони плъховете по дупките им.

Рико остана като парализиран. Не беше в състояние да помръдне, камо ли да мисли. Клечеше още между отпадъците, когато го намери Бърд.

— Какво правиш тук? — попита Бърд и го вдигна от пода. — Май не ти остана и капчица кураж?

Рико направи огромни усилия, за да се съвземе.

— Къде е тя? — попита без всякаква надежда в гласа.

— Хвърлих я в реката. Ако имаме малко късмет, ще минат месеци, преди да я намерят. Хайде да се махаме оттук. — И той задърпа Рико през коридора и сводовете до мястото, където беше паркирана колата.

— Имам новини за теб — каза Бърд, като спря до колата и запали цигара. — Онзи тарикат Далас работи за Международната детективска агенция. Наела ги е застрахователната компания, за да намерят бижутата, скрити от Хейтър. Далас следи теб, мен и Кейл. Следят ни денонощно от месеци насам. Сега слушай внимателно. Главният човек в цялата тая работа е онзи Джилис, който идва редовно в клуба. А твоята червенокоса кучка, в която толкова си вярвал, е донасяла редовно за всяка твоя стъпка.

Рико тъпо зяпаше в Бърд. Думите едва достигаха до съзнанието му. В ушите му все още звучеше онзи изстрел.

— Кейл трябва да предаде плячката на онзи индийски раджа, щом я получи, разбира се. А раджата възнамерява да измами застрахователната компания. Е, какво ще кажеш, хубава банда, нали?

Рико простена и се обърна. Бърд го изгледа гнусливо и се изплю. После влезе в колата, запали мотора и каза:

— Хайде, изчезваме оттук.

IV

Далас намери Мак Адам в някакъв бар от другата страна на улицата, срещу „Фру-Фру“, откъдето можеше да наблюдава главния вход на клуба.

Мак Адам беше мургав, едър като бик и създаваше впечатление на човек, надраснал дрехите си. Държеше чаша бира и зяпаше разсеяно през прозореца на бара.

Далас го смушка в ребрата и той рязко се обърна.

— О, ти ли си? — възкликна неволно. — Е, да, трябваше да се досетя. Видях Джилис преди четвърт час да влиза в клуба, а това означава, че и ти си някъде наоколо и скоро ще се появиш.

— Къде е Бърд? — попита Далас.

Мак Адам остро го изглежда. Не му допадна изразът в очите на Далас.

— В клуба, естествено. Иначе защо бих висял тука?

— Няма го в клуба. — Не знаеш ли, че има и втори изход?

— Е, добре де, какво според теб трябва да направя? Да се разделя на две? — въздъхна Мак Адам. — Не мога едновременно да следя и двата входа!

— Ако беше се закотвил малко по-надолу, можеше да ги наблюдаваш едновременно. Тогава щеше да видиш къде влиза и откъде излиза — сряза го Далас ядосан.

— Да, май че си прав — призна Мак Адам и лицето му помръкна. — Бях жаден като арабин в пустинята. И да ти призная, не дочаках да видя къде хлътна птичето. Трябваше да угася тоя пожар бе, приятел!... А за изходите си прав.

— Ясно ми е всичко. Отишъл си е, без да го видиш, а с него, струва ми се, и твоето бачкане... Рико също го няма в клуба, а Зоя е изчезнала. Да знаеш, че ако ѝ се случи нещо, ти ще си виновен. Аз ще се постарая за това. Сега изчезвай отук и се лепвай за Джилис, щом излезе от клуба. Оставям го на теб, а аз отивам да търся Бърд.

Мак Адам изпразни бързо чашата си и излязоха на улицата.

— Ако не успея да пипна Бърд, най-добре ще е да напуснеш службата — продължаваше да нарежда Далас ядосан. — Ние сме отговорни за това момиче. Тя беше една от нашите, а ти какви си ги надробил!...

— Да, бе, сгрехих, но откъде можех да зная — успокояваше го Мак Адам. — Как мислиш да откриеш Бърд? Има доста преднина.

— Рико има един роудмастер буик. Прави голямо впечатление, а го няма на паркинга. Обзалагам се, че с него са откарали Зоя нанякъде. Ще се опитам да го откроя.

Пазачът на паркинга се появи веднага, щом Далас запали фаровете. Той бутна в ръката му един долар и попита:

— Преди дващестина минути господин Рико тръгна с колата си, а трябва на всяка цена да го намеря. Знаете ли в каква посока потегли?

— Обърна наляво и подкара към жилището си — отвърна пазачът. — Предполагам, че си е отишъл вкъщи, макар че никога преди не го е правил толкова рано.

Далас кимна.

— А господин Бърд беше ли с него?

— Да, заедно бяха.

— Добре, ще се опитам да ги намеря в апартамента на Рико — каза Далас и изкара колата.

Зави наляво и подкара с максимална бързина до кръстовището. Пътят направо водеше до апартамента на Рико, но Далас не можеше да си представи, че Рико ще отведе Зоя в апартамента си. Беше твърде предпазлив за подобно нещо. Далас прилепи колата до тротоара, далеч от нестихващия поток и заслепяващите фарове, и изскочи от нея. Насочи се към дребен старец, който прегърбен се пазеше от дъжда, надвесил сухото си тяло над количка с вестници.

— Хей, Джо, виждал ли си да минава оттук един голям буик с жълта броня?

— За колата на Рико ли говорите? — попита старецът и поклати глава. — Не съм я виждал. Попитайте патрула на ъгъла. Той вече цял час следи движението.

— Благодаря — рече Далас и се упъти към униформения полицаи, който неподвижно, сякаш сраснал се с тротоара, следеше оживения автомобилен поток. Далас го приближи, но беше удостоен

само с разсеян, незаинтересуван поглед. Той извади картата си и попита:

— Да сте виждали колата на Рико, голям роудмастер буик с жълта броня, да минава оттук преди около двадесетина минути?

Полицаят прочете документа, кимна с глава и го върна. Първис всяка година влагаше много средства във фондовете на полицията и болшинството от полицаите бяха приятелски настроени към неговата агенция.

— Да, видях го, кучия му син.

— В каква посока се движеше?

— Сви вдясно и се насочи към реката.

Студени тръпки полазиха по гърба на Далас. Можеше да се очаква.

— Благодаря — извика той на полицаия и тичешком се върна към колата си.

Подкара бързо по Уест стрийт, зави наляво при първото кръстовище и подгони колата по широката улица край доковете. След няколко мили лудо препускане стигна до реката. Отново спря колата и изскочи от нея. Изгуби двадесетина минути да разпитва дали някои е видял буика на Рико и накрая успя. Високо рижаво момиче го бе забелязало.

— Разбира се, видях колата. Отиваше към стария насип — каза тя на Далас, гледайки го изпод широката периферия на шапката си. — Това беше Рико, но може и да съм се излъгала.

Далас влезе в колата и подкара край тесния насип. Сега вече беше сигурен, че Бърд и Рико са довели Зоя тук, за да я убият. Иначе каква работа имаха край реката? Чувстваше се отговорен за Зоя и караше бясно, без да спазва знаци и ограничения. Не обръщаше внимание и на здравия разум, който му казваше, че ако са възнамерявали да я убият, вече са го направили.

Скоро съвсем се заблуди в теснините между изоставените запустели складове. Бързото каране стана невъзможно. Той отчаян спря колата и излезе навън. Дъждът го заливаше, но Далас не му обръщаше внимание. Освети с джобното си фенерче високите постройки. Тихо ругаеше, без да знае на коя страна да поеме, когато изведнъж тишината беше разкъсана от острия изстрел на голямокалибрено оръжие.

Звукът дойде съвсем отблизо и Далас прецени, че е някъде в сградата зад редицата складове. Хукна, но му беше ясно, че е закъснял. Тичешком извади своя полицейски револвер калибър 38 и стигна до края на тясна алея. Спря и се послуша, но нищо не чуваше. Тук някъде трябва да е, мислеше си, вперил остър поглед в редицата постройки. Всички врати към складовете бяха оковани в дъски и той разбра, че трябва да има и друг вход. Втурна се отново по тясната алея и се озова до някакво кръстовище. До ушите му достигна шум от палене на двигател. Хукна в тая посока и след малко се оказа на ново, Т-образно кръстовище точно в момента, когато тъмната сянка на голямата кола се отдалечаваше покрай разбитата висока ограда. Под слабата светлина на задните стопове Далас ясно различи жълтия цвят на бронята.

Колата вече се движеше твърде бързо, за да може да я стигне, затова вдигна револвера си и стреля. Шум от разбито стъкло му доказа, че изстрелът му не е отишъл напразно. Преди Далас да успее отново да стреля, колата ускори ход и се скри зад близкия ъгъл.

Той се спря за миг, за да обмисли какво да прави. Съвсем безнадеждно беше да търси тялото на Зоя в този мрак. Сигурно са го хвърлили в реката. Ако обаче действа бързо и повика навреме помощ, може би ще успеят да го извадят, преди да го е отнесло течението.

Върна се при колата, запали двигателя и потегли възможно най-бързо по тесните улички край насипа. Никъде нямаше следи от буика. Далас се луташе по пътя, спираше колата, послушваше се и изгуби доста време, което даде значителна преднина на Рико.

Изведнъж съгледа денонощен бар на ъгъла на Уест и Юнион стрийт. Натисна спирачките, прилепи колата до тротоара и притича до бара.

Около дузина докери седяха край дълга маса, пиеха бира и играеха домино. Онова високо рижаво момиче, което беше познало Рико, стоеше на високо столче до бара. Никой от докерите не обърна внимание на Далас, само момичето едва се усмихна, когато той влезе. Далас мина край нея като ураган и влетя в телефонната кабина в ъгъла. Успя да улови Олин в момента, когато лейтенантът напускаше канцеларията си на път за вкъщи.

— Искаш ли Бърд? Ще ти го поднеса на тепсия — говореше бързо Далас. — Слушай ме. Обзалагам се, че преди малко Бърд пречука едно от момичетата на Рико. Сигурно са я хвърлили в реката.

Видях колата им, когато напускаха местопрестъплението, и стрелях по тях. Мисля, че им разбих задното стъкло. Ако задействаш бързо твоите момчета, смятам, че може би ще намерите трупа, преди течението да го отнесе.

Олин знаеше, че Далас рядко греша. Той и преди беше работил с него и добре го познаваше. За радост на Далас, Олин не се впусна в излишни въпроси.

— Джордж, вземи няколко от твоите момчета и ела колкото можеш по-бързо на ъгъла на Уест и Юнион стрийт — напомни му отново Далас.

— Остани, където си — отвърна Олин. — Тръгвам веднага!

Далас закачи слушалката и отиде до бара, където си поръча двойно уиски.

— Хем, сладур, к'во стана, бе, намери ли твоя човек? — ухили му се рижавото момиче.

Барманът се наведе през барплота.

— Ей! Я се разкарай и остави човека на мира!

— Оставете я, тя ми е приятелка. Дайте ѝ още един скоч.

Момичето се изплези на бармана и пресуши чашата си.

— Аз ще се махам от тая дупка — започна тя разговора. — Влязох за малко да се скрия от дъжда.

— Изпийте тоя скоч и си идете вкъщи — посъветва я Далас. Той изпи чашата си, потупа момичето по рамото и изскочи на дъжда.

Четири-пет минути по-късно се чу воят на първите сирени. Миг след това цялата Уест стрийт кипеше от пъплещите черно-бели полицейски коли. Олин се показа от първия автомобил и махна на Далас.

— Е, наистина си вдигнал голям шум — обърна се към него Олин, докато той влизаше в колата. — За твое добро ще е да завършиш успешно тази работа. А сега ми разкажи всичко.

— Карайте до Пайндърз Енд — каза Далас на шофьора и докато колата препускаше по Уест стрийт, кратко и стегнато докладва на Олин.

— Момичето се казва Зоя Нортън — говореше бързо. — Срещам се понякога с нея в свободното си време. Не е нещо сериозно, просто изпитвахме взаимна симпатия...

— Окей, окей! — прекъсна го нетърпеливо Олин. — Остави сега... Каква е ролята на Бърд в цялата работа?

— Не зная — излъга Далас. — Отидох в клуба, исках да видя Зоя. Както ти казах, тя работи при Рико. Нямах я никъде. Видели са я да идва, защото палтото и шапката ѝ бяха в гардероба, но нея я нямаше никъде, беше изчезнала. Намерих чантичката ѝ в канцеларията на Рико, а той също беше изчезнал. Научих, че Бърд и Рико са тръгнали с колата на Рико. Тръгнах по следите им до Пайндърз Енд, на брега. Там ги изгубих. Слухтах и търсех наоколо и изведнъж чух изстрел. Когато успях да ги открия, видях само колата на Рико, изхвъркна като стрела. Стрелях и разбих задното стъкло. Обзалагам се, че Зоя е научила нещо за тия двамата и те са я пречукали.

— Какво е научила? — избухна Олин.

— Нямам представа, но може и да е нещо около аферата с Джейн Брюс.

— Чакай бе, ти дори не знаеш дали тази Зоя е била в колата.

— А къде другаде може да е била?

— Навсякъде. Сигурен ли си, че си чул изстрела?

— Напълно.

— Може би Бърд е ограбил Рико — предположи Олин с надежда в гласа. — Какво не бих дал само да го е направил.

— Не, не! Тук е замесена Зоя, сигурен съм.

— А защо им е притрябвало да я убиват? — възпротиви се Олин. — Бъди разумен — после го изгледа остро и изпитателно. — Да не би да криеш нещо от мен?

— Целият ми живот е пред теб като на длан — каза Далас. — Не ме гледай така недоверчиво.

— Пристигнахме — заяви шофьорът и спря колата.

Далас и Олин излязоха. От останалите полицейски коли също наизскачаха момчетата на Олин, очаквайки заповедите му.

— Къде чу изстрела? — попита Олин.

— Точно тук, и струва ми се, дойде някъде откъм онази сграда — махна Далас с ръка към мрачните очертания на складовете.

— Е, добре, момчета. На работа! — даде знак Олин. — Прегледайте всички дупки и ъгли. Ако някой намери нещо, да свирне.

Момчетата се разделиха по двойки и започнаха внимателен оглед на складовете.

— Аз отивам към брега — заяви Далас. — Идваш ли и ти, Джордж?

— Остави тая работа на речната полиция — кратко отвърна Олин. — Обадох им се, преди тръгна.

— Смятам, че там ще я намерят — упорстваше Далас. — Затова ще отида.

Олин повдигна рамене, но последва Далас до края на оградените складове. Стигнаха до нещо като задънена улица.

— По тоя път няма да стигнем до реката — измърморя Олин.

Под светлината на джобното си фенерче Далас разглеждаше внимателно разкаляната уличка.

— Тук е спирала някаква кола. Погледни, ето следи от гумите, а това мазно петно е от масло — после Далас насочи светлината към нисък и мрачен свод. — А оттук накъде ли се отива? Искаш ли да огледаме?

Светлината на фенерчето ги отведе до тъмен смрадлив коридор. В калта по пода ясно личаха следи от стъпки.

— Някой е минал оттук, и то съвсем скоро — заключи Далас.

Преминаха по цялата дължина на тъмния коридор, несмуцавани от плъховете, които се бяха изпокрили, уплашени от необичайните шумове и присъствието на толкова много хора. Когато стигнаха до края на коридора, в началото на каменните стъпала Далас започна да души въздуха.

— Барут! Тук мирише на барут! — извика той. — Усецаш ли го?

— А ти как мислиш? Да не би да съм без нос? — измърмори Олин и измъкна револвера си. — А сега стой настрана и остави аз да огледам.

Той бързо се втурна по стъпалата, последван от Далас. Озоваха се в широко помещение, пълно с отпадъци от бурета и стари строшени сандъци. Тук сред отвратителната смрад на плесен и гнило, миризмата на барут беше по-силна. На Далас му се стори, че усеща, макар и едва доловим, тънък аромат на мускус.

Намериха врата в един от зидовете. Отвориха я. На около трийсетина стъпки под тях на светлината на фенерчетата се виждаше тъмната повърхност на реката, която лениво влачеше мътните си води.

— Оттук са я изхвърлили — процеди през зъби Далас.

— Така изглежда — съгласи се Олин. — Ето там и човек от речната полиция. Най-добре ще е да ги извикаме да търсят тук.

Той започна да дава сигнали с джобното си фенерче и скоро в далечината му отговориха с ярък сигнал от прожектор.

— След няколко минути ще са тук — каза Олин. — Изчакай ги и поеми ръководството. Аз ще ида да събера моите момчета.

От височината Далас продължи да дава сигнали с фенерчето си, движейки го нагоре-надолу. Някъде в далечината се чу пронизителното изпищяване от полицейската свирка на Олин. Светлината на патрулния катер се приближаваше. Когато Олин се върна, катерът се люлееше върху тъмната повърхност на реката, точно под мястото, където стоеше изправен Далас.

— Някъде долу трябва да има труп — викаше Олин. — Изхвърлен е оттук. Хващайте се на работа и гледайте да го намерите. Не може да е отплувал много далеч.

Запалиха мощен прожектор, който освети ярко в широка ивица повърхността на реката. Далас стоеше и пушеше, докато речната полиция систематично проверяваше дъното на реката с огромни куки, прикрепени към дълги прътове.

Мина цял час, докато намерят тялото на Зоя. Тогава Далас и Олин се присъединиха към полицаите на катера.

— Ето я! — извика един от младите униформени служители на речната полиция, когато се появи една от куките. Той и един негов колега откачиха внимателно тялото.

— Това ли търсите? — обърна се сержантът от речната полиция към Олин.

— Това е — отрони Далас със свито гърло.

Беше мъртва и въобще не приличаше на оная Зоя, която познаваше. Гледаше трупа с широко отворени и изплашени очи, а тялото му потръпваше от ледени конвулсии.

Сержантът хвърли мушама и закри подпухналото лице на Зоя Нортън.

— Е, какво чакаме? — запита Далас с рязък, скован глас. — Да отидем и да пипнем ония мръсници.

V

Бърд видя блесналия пламък в огледалото за обратно виждане, а миг по-късно му как задното стъкло се пръсна.

Рико извика и се сниши към пода. Инстинктивно кракът на Бърд настъпи рязко педала на газта. Огромният буик подскочи, но той умело го обузда и зави рязко в първата пряка уличка край насипа. Мощната машина подскачаше като бълха по неравния тесен път.

Бърд изведнъж усети тънка струя кръв, която се стичаше по врата му, и изруга. Най-вероятно раната е от строшеното стъкло, помисли той.

— Какво беше това? — чу се гласът на Рико откъм пода. — Кой стреля?

— Откъде, по дяволите, мога да знам! — сряза го Бърд. Но бързо схвана какво означаваше всичко това. Имало е някой доста наблизо, когато стреля в оная проклета кучка. Кола като тази на Рико можеше лесно да се идентифицира. Ако този, който стреля, се обади на полицията или пък открият трупа, преди да го е отнесла реката, Рико беше готов. Бърд не си правеше никакви илюзии, че Рико ще мълчи. Всеки по-настойтелен полицай беше в състояние да го накара да пропее като канарче. А това означаваше, че Рико ще хвърли цялата вина върху Бърд.

Той сръга Рико в ребрата.

— Дигни се! — извика му рязко. — Погледни голяма ли е повредата. Трябва да е бил някой от ония частни копои, които ме следяха. Започни вече да мислиш с главата си, Рико. Трябва бързо да направим нещо, ако искаме да се измъкнем. Това дяволско ченге видя колата. Не можем да поправим прозореца, преди цялата проклета полиция да се струпва на главите ни. Ако не намерят трупа, все още можем да ги излъжем, но в противен случай пропадаме.

— Ти ме натресе — хленчеше Рико и трепереше от страх. — Казах ти, че не искам да ме замесваш в убийство... Пусни ме да си отида... Не искам да ме хванат с теб.

Бърд замахна и перна Рико през лицето с опакото на ръката си.

— Млъквай, страхливо псе! — изкрещя той. — И двамата сме до гуша в тая гадна история. Само се опитай да ме издадеш и ще ти напълня с олово кухата кратуна!

Рико жално скимтеше, покрил лицето си с ръце.

— Бихме могли да им кажем, че колата е открадната от паркинга — размишляваше Бърд на глас. — Ако успеем да си направим алиби...

— Онова ченге ни видя — каза колебливо Рико. — Този път нямаме шанс. Олин само това чака...

— Успокой се — хладно го прекъсна Бърд. — Може и да не я намерят. Ще се върнем в клуба и ще видим какво ще се случи.

— Слушай! — застина Рико с преbledняло лице. — Полицейски сирени!

Бърд намали и зави в малка странична уличка. Спря, изскочи от колата и застана, заслушвайки се, на тротоара с револвер в ръка.

Изплашен, Рико гледаше през разбития прозорец към главната улица. Воят от сирените ставаше все по-ясен и близък. Те видяха три черно-бели полицейски коли, които препускаха към Юнnon стрийт.

— Може би все пак няма да я намерят — мърмореше Бърд, сядайки отново зад волана.

Подкара бързо и припряно по тесните тъмни улици и след около пет минути стигнаха до клуба. Бърд вкара колата в паркинга.

— Овладей се — говореше тон на Рико, бършейки кръвта от врата си. — Излизай бързо, сега всяка минута е скъпа.

Докато се измъкваха от колата, към тях се приближи пазачът на паркинга. Съзрял кръвта по яката на Бърд, той зяпна, а когато видя отекия нос на Рико и разцепената му устна, очите му щяха да изскочат.

— Някакъв пияница хвърли бутилка по колата и строши задното стъкло — започна да обяснява Бърд.

— Аха — кимна пазачът. — И защо?

— Някой търсил ли ме е, Тим? — попита Рико, държейки носна кърпа пред лицето си.

— Господин Далас ви търси. Казах му, че сте си отишли у дома, а той отвърна, че ще се опита да ви намери там.

— Имаш ли друга кола, Рико? — припряно попита Бърд. — Може да се наложи веднага да тръгнем.

— Тук имам и един пакард — тежко преглътна Рико.

— Пригответи го на задния изход — нареди Бърд на пазача. — И по-бързо!

— Да, господине.

Бърд хвана Рико за ръкава и го задърпа към входа.

— Можем ли да му вярваме?

— Разбира се, Тим е добро момче. Ще направи всичко за мен.

— Това е добре, стига да е така — отбеляза Бърд саркастично. — Значи Далас е стрелял. Сигурно е дошъл да търси оная гъска и като не я е намерил, ни е проследил чак до брега.

Рико отвори вратата на канцеларията си, запали лампата и веднага се насочи към барчето. С трепереща ръка наля в две чаши уиски. Подаде едната на Бърд, а другата пресуши наведнъж.

— Ти ме забърка в тая каша — започна той. — Сега да видим как ще се измъкнем...

— Няма да е трудно, ако не намерят трупа, но ако го намерят...

— Бърд повдигна рамене. — Можеш ли да научиш някак какво става там?

Рико отново напълни чашата си, след това вдигна слушалката и избра някакъв номер.

— Ти ли си, Сам? Обажда се Рико. Да. Искам да отидеш до Пайндърз Енд, и то веднага... Ченгетата са там... Да... Виж какво правят и веднага ми се обади... Ще спечелиш петдесет долара, ако се обадиш бързо.

— Къде са ония пет хилядарки? — попита Бърд, когато Рико затвори телефона. — Вземи ги, вземи и всеки долар, който можеш да изровиш оттук. Хайде, мърдай! Може да се наложи много бързо да изчезнем.

Рико облиза пресъхналите си устни.

— Чакай малко! Как я мислиш тая работа? Че аз не мога просто така да изчезна... Това е моят клуб, моят живот... какви ги говориш?

— Пригответи мангизите! — срязва го Бърд. — Ти ако искаш, можеш да останеш, но извадят ли трупа от реката, аз трябва да съм далеч оттук. Няма да им позволя да ме пипнат...

— Но къде да отида? — хленчеше Рико, хванал се за ръкава на Бърд. — Какво ще стане с клуба, с моя живот?...

Бърд го отърси от себе си, както се пропъжда досадна муха, и рече:

— Можеш да дойдеш с мен до Ред Ривър Бейзън. Аз отивам там. Забрави ли? Там има половин милион, а може би и повече, там и Олин не може да ни пипне... Какво ти пука за тоя въшлив клуб, когато можеш да гушнеш много повече.

Рико излезе от стаята и Бърд го чу как вика Луиджи. Повдигна с безразличие рамене, седна и напълни чашата си. Рико се върна след десетина минути с куфар в ръка.

— Луиджи ще ръководи клуба, докато се върна — каза той. — Имам тук още няколко хилядарки, освен онези пет от Кейл... Нямаше да тръгна, ако не се налагаше, но...

В този момент иззвъня телефонът и прекъсна думите му. Рико вдигна слушалката, а Бърд от мястото си впери очи в него.

— Да, Сам... Аз съм, Рико... Какво става там? — заслуша се мълчаливо и Бърд забеляза как лицето му позеленя. — Господи!... Благодаря ти, Сам... Ела в клуба и потърси Луиджи. Той ще ти плати — остави слушалката и се обърна към Бърд, който вече беше скочил на крака и беше грабнал куфара. — Намерили са я. Сам видял как са я извадили от реката с куки... преди около три минути.

— Хайде тогава, мърдай бързо! Веднъж да се измъкнем оттук, спираме чак в Ред Ривър Бейзън.

Рико облече палтото си, сложи шапката и хукна след Бърд.

Тъмносиният пакард вече ги чакаше на задния изход.

— В джобовете на вратите имате дубликат на шофьорските документи — обясняваше пазачът, докато се въртеше около колата. — Резервоарът е пълен, а под задната седалка има един томпсън и патрони. Какво друго мога да направя за вас?

— Можеш ли да скриеш буика? — попита Бърд.

— Вече съм го направил — отвърна пазачът. — Оставих го на един празен паркинг на около миля оттук.

— Отлична работа! — похвали го Бърд. — Ако те питат, кажи, че не си ни виждал.

— Разбира се.

Рико се вмъкна в пакарда, мърморейки.

Бърд запали двигателя, излезе от паркинга и подгони колата към края на града.

Мак Адам, който стоеше в своята кола и търпеливо чакаше да се появи Джилис, разпозна Рико в пакарда. Стори му се, че другият зад

волана е Бърд. Не се поколеба нито за миг. Инстинктът му показва, че е много по-важно да проследи тях, отколкото да виси и да чака Джилис.

VI

— Пеги, скъпа — говореше Джилис, държейки нежно ръката ѝ, използвайки целия си момчешки чар, — няма тук вече не ти е скучно? Не искаш ли да отидем у дома? Там ще можем да се забавляваме много по-добре, отколкото тук.

— На мен и тук ми е много забавно — отвърна тя така, че гласът ѝ отекна в целия ресторант. — Притрябвал ми е противният ти апартамент. Вече бяхме там и знам за какво ми говориш. Оставаме тук! Хайде да поръчаме още шампанско!

Усмивката на Джилис замръзна. Боязливо се озърна към околните маси. Някои от гостите гледаха към Пеги и очевидно се забавляваха.

— Мисля, че пи достатъчно, скъпа — каза ѝ той съвсем тихо. — Хайде, Пеги, да се махаме оттук!

— Не искам! — отвърна тя с твърдоглава, пиянска упоритост. — Искам шампанско! Няма ти да го плащаш... Аз ще платя!... Аз имам много пари. Хей, келнер! — извика тя още по-високо.

Джилис пребледня от едва сдържана ярост. Сега всички гледаха към него, а някои си шепнеха, усмихвайки се.

— Говори по-тихо, малката! — яростно изсъска той. — Защо ми ги правиш тия сцени?

— К'во ми пука, бе! — викаше момичето. — Ако искам, ще си правя сцени. И защо не? Аз плащам тая вечеря. Мога да правя сцени колкото си искам!

Един сервитьор се приближи бързо до масата и попита:

— Желаете ли нещо, мадам?

— Донесете ни шампанско! — нареди момичето. — Моето момче е жадно. А той пие шампанско само когато аз плащам. Така ли е, Адам, скъпи?

Джилис отмести стола и се изправи. Беше бесен, лицето му пламтеше от гняв.

— Да, естествено — опита се да я успокои той. — Но извини ме за момент, връщам се веднага. Сетих се, че трябва да телефонирам.

— О, не! Не трябва! — продължаваше да вика Пеги с пълен глас. — Не съм толкова пияна. Нали няма да ме оставиш точно сега, когато ти купувам шампанско? Няма да ме оставиш сама, защото не искам да ходя в скапания ти апартамент, нали?!

Гостите около тях престанаха да се преструват на безразлични и сега с явен интерес слушаха пиянските брътвежи на Пеги, вперили очи в Джилис.

— Затваряй си устата, глупава гъско! — кресна Джилис срещу нея и стана. — Още не си дорасла да се движиш сред това общество.

Пеги глупаво се ухили.

— Адам, скъпи, в чантата си имам стотачка за теб. Ако си тръгнеш, няма да ти я дам.

Джилис вече крачеше вдървено към изхода. Потта се стичаше по пламналото му лице, усещаше с гърба си присмехулните погледи на посетителите. Пеги хвана една лъжица и започна да удря с нея по масата, викайки:

— Жиголо! Жиголо! Подъл, мръсен жиголо!

Джилис премина бързо фоайето и хлътна в мъжката тоалетна. Беше толкова побеснял, че можеше да се върне и да убие на място тая малка пияна кучка. Пусна студената вода в умивалника и потопи лицето си.

Това беше неговият край. В този клуб повече не можеше да се върне, мислеше си, докато търсеше хавлията. Би трябвало да предположи, че тази малка вулгарна глупачка не понася алкохол. Трябва да е бил съвсем глупав, като си е мислел, че ще може да я придума отново да посети жилището му след всичко, което се случи последния път. Тогава бе счупила прозореца, издрала лицето му и едва не бе унищожила цялата стая. Истинско чудо беше, че не се намеси полицията. А Джилис си мислеше, че ще е по-забавна, ако си пийне малко. Ама че сцена му направи.

Джилис не искаше да мине през главния вход. Страхуваше се да не срещне отново Пеги и тя да му направи нова сцена. Така че тръгна да търси задния изход.

Бутна вратата вляво и се оказа в коридора, по който се отиваше до канцеларията на Рико, гримьорните и задния изход. Не беше направил и десетина крачки, когато спря изненадан.

Някой говореше в кабинета на Рико. Разпозна мекия глас на Бърд. Продължи тихо напред и отвори най-близката до кабинета врата. Озова се в малко помещение, което сервитьорите използваша за преобличане. Миришеше на влажна вълна и потни тела, но Джилис не усещаше нищо. Долепи ухо до стената и се заслуша. Чу Бърд да казва: „Можеш да дойдеш с мен до Ред Ривър Бейзън. Забрави ли? Там има половин милион... и Олин не може да ни пипне... Какво ти пука за тоя възлив клуб, когато можеш да гушнеш много повече?“

Джилис затаи дъх, за да чува по-добре. Злорада усмивка се появи на лицето му. Вече беше забравил за Пеги и нейните скандали. Ако малката глупачка не му беше направила сцена, сега нямаше да подслушва този интересен разговор.

Джилис чу как Рико напусна канцеларията и се отправи тичешком към изхода. Какво се беше случило? Защо тия двамата така спешно бяха решили да заминат за Ред Ривър Бейзън? И все пак не беше се излъгал в Бърд. Той бе готов да измами Кейл, стига да му се удаде възможност. Ще чакат, докато Кейл получи парите, и тогава ще действат. Е, добре, ухили се лукаво Джилис, и аз ще чакам, пък тогава ще видим кой кого...

Отвори вратата и тихо излезе от коридора. Насочи се право към задния изход и внимателно огледа оградата и паркинга. Забеляза тъмносиния пакард, който беше паркиран точно пред него. Мъж в бяла манта и шапка стоеше до колата. Джилис се отдръпна назад и притвори вратата. После дочу бързите стъпки на Рико, който се връщаше, и се шмугна в стаята на Зоя. Затвори вратата и притаи дъх.

Телефонът в канцеларията на Рико извъня и Джилис започна глухо да проклина момента, в който напусна съблекалнята на сервитьорите. Оттук нищо не можеше да чуе от разговора в кабинета. След малка пауза вратата отново се отвори и той чу гласа на Рико, който отчаяно хленчеше: „Нима трябва да изоставя всичко това?... Господи! Какво ще стане с мен?“

Бърд излезе от стаята с куфар в ръка. Отиде бързо до задния изход и се вмъкна в пакарда. Миг по-късно покрай прикритието на Джилис прелетя и Рико, който обличаше в движение палтото си.

Щом пакардът потегли, Джилис бързо се промъкна до изхода и притича до края на паркинга. Тъкмо навреме. Видя как колата зави и се втурна по главната улица.

— Господинът желае ли нещо? — попита го подозрително пазачът на паркинга.

Джилис го отпъди, махвайки с ръка, все още загледан в изчезващите светлини на колата. Тогава чу рязкото запалване на друг двигател и се обърна по посока на шума. Видя грамаден пращен линкълн, който едва не обърка движението, докато се включи в неспирния поток по главната улица. Джилис едва успя да види мургавия, едър като бик мъж зад волана и колата се втурна след пакарда на Рико.

Адам Джилис замислен гледаше след колите. Този тип с линкълн го притесняваше. Дали беше от полицията? Едва ли, мислеше Джилис. Те обикновено преследват по двойки. Кой може да е тогава? Кого преследваше, Бърд или Рико?

Прекося улицата и влезе в отсрещния бар. Барманът го познаваше и му кимна.

— Един скок, Джек — каза Джилис и се облегна на бара. Когато барманът му поднесе питието, той продължи: — Виждал ли си тук един едър мургав тип със зелено сако и тъмна шапка?

— Да, видях го — отвърна барманът. — Мога да се закълна, че е частно ченге. Наблюдаваше клуба в продължение на цял час. После дойде още един и излязоха заедно. Този, грамадният, седна в колата си и продължи да наблюдава клуба, а другият влезе вътре. Джилис изпи чашата си и хвърли на бармана пет долара.

— Задръж рестото — подхвърли той. — Как изглеждаше оня, другият?

— Висок, строен тип с късо подстригана коса.

Далас!

— Благодаря, Джек — Джилис махна с ръка и се обърна.

За пръв път, откакто беше започнало всичко това, се усети някак неловко. Ако този Далас го следи, какво и колко беше научил? Спря се за момент колебливо, а после влезе в телефонната кабина в дъното на залата.

VII

Рико седеше приведен и смачкан, вперил поглед в светлините на някаква кола, която се движеше пред пакарда. Беше сигурен, че видя за последен път своя клуб „Фру-Фру“. Бъдещето се очертаваше мрачно. Ако Бърд не успее с тази работа, трябваше да започне всичко отначало. Бърд нямаше какво да губи, Рико обаче оставяше след себе си един процъфтяващ добър бизнес, луксозно обзаведен апартамент, гардероби, пълни с модни дрехи, и нов скъп буик. Дяволите да го вземат, мислеше си той, трябва да съм бил луд, когато се съгласих да участвам в този проект.

— Още петнайсет мили и ще пресечем границата на щата — прекъсна изведнъж мълчанието Бърд. — От Линкълн Фолс до Шрайвпорт можем да вземем и авиотакси. Ако всичко е наред, утре вечер ще бъдем в Ред Ривър Бейзън.

Рико мълчеше. Мушна ръце в джобовете си и още повече се сви на седалката. Дъждът се лееше като из ведро и трополеше по покрива на пакарда. Чистачките на предното стъкло работеха непрекъснато.

По главния път движението беше доста слабо и Бърд можеше да поддържа равномерно скоростта.

— Да се измъкне той Хейтър от тресавището, няма да е като пикник — продължи Бърд, — но може да стане. Осигурил съм лодка и специален уинчестър. Щом пресечем границата, ти ще се обадиш на Кейл. Ще му кажеш какво правим и как се развиват нещата.

— Ами... ако не успеем? — изпъшка Рико.

— Трябва да успеем!

— Да предположим, че всичко мине добре и Кейл ни плати, когато му предадем Хейтър. Как ще се докопаме до останалите пари, които той трябва да получи от раджата? Ако се срещнат в дома на Кейл, какво ще правим? Не трябва да се показваме из града — може да попаднем в клопка.

— Ако искаме плячката, трябва да се върнем. Няма друг начин да пипнем парите. Това е риск, който трябва да поемем. Предадем ли Хейтър на Кейл, не бива да ги изпускате нито за миг от поглед.

— Защо, по дяволите, ми трябваше да се захващам? — изхленчи Рико отчаяно. — Това ще ме погуби.

— Можеш да се откажеш, когато искаш — подхвърли спокойно Бърд. — Ако не искаш своя дял, само кажи. Всичко ще остане за мен.

Рико потъна в мрачно мълчание. Седеше неподвижен и гледаше как светлата лента на пътя изчезва под колелата на пакарда.

От време на време Бърд хвърляше поглед в огледалото за обратно виждане. Забеляза два фара в далечината и това го обезпокои. Откакто бяха излезли на главния път, някаква кола ги следеше, без да намалява разстоянието от около стотина ярда. Не може да са ченгетата. Те не биха го следили толкова дълго. Досега отдавна да го бяха спрели. Кой друг би могъл да бъде? Някой от международната агенция? Това беше възможно. Устните му се разтегнаха в злорада усмивка.

— Зад нас има някаква кола, а това не ми харесва — каза Бърд и бутна Рико по рамото. — Дръж го под око, а аз ще опитам да му се измъкна.

Рико потръпна стреснато и едва преглътна от страх, но се обърна на седалката и се загледа в двата фара, които неотклонно ги следваха на постоянно разстояние.

Бърд натисна газта. Колата се втурна напред и стрелката на спидометъра отскочи от шейсет на седемдесет мили в час.

— Все още е зад нас — измърмори Рико.

Бърд се страхуваше да кара много бързо в тая киша. Пътната настилка беше мокра и хлъзгава, а той не искаше точно сега да му се случи някоя катастрофа.

— Добре — каза Бърд. — Ще спрем и ще го видим какво иска.

Намали постепенно скоростта и спря колата. И двамата се загледаха в приближаващите фарове. Шофьорът сякаш се поколеба за миг, намали, но след това натисна газта и профуча край тях. Бърд едва успя да зърне едрия мургав мъж зад волана на линкълна.

— Ще го оставим да се отдалечи — каза Бърд, докато палеше цигара. — Може и да не ни преследва, но искам да съм сигурен. Сега не бива да рискуваме.

— Все още не сме минали границата — напомни Рико притеснен. — Най-добре ще е да побързаме.

Бърд включи двигателя и потегли с не повече от четиридесет мили в час. Нямаше и следа от оная кола. След като изминаха около

миля, Бърд съгледа отбивка за някакъв страничен път.

— Може да е завил насам — успокояваше се той. — Сега пък аз ще подкарам по-бързо.

Наду скоростта и продължи така по главния път.

— Поглеждай често назад — посъветва той Рико. — Нищо чудно тоя тип да е успял да ни издебне някъде.

Рико не виждаше никакви светлини, но остана обърнат и превит на седалката, с вперени очи в тъмнината зад тях. След няколко мили изведнъж стреснато се обади.

— Кола зад нас.

— Същата ли е?

— Не знам. Не може да се разбере. Все още е далеч, може би на около четвърт миля.

Бърд тихо изруга и отново подгони колата. Установи скоростта на седемдесет мили в час, но преследвачът им не изчезна. След около две мили щяха да пресекат границата. Пред тях беше малкият град Брентууд, а след него на около трийсет мили по главния път се намираше Линкълн Фолс.

Минаваше два след полунощ. Брентууд беше потънал в мрак. В края на главната улица се виждаха светлините на денонощен крайпътен бар.

— Може би имат телефон — каза Бърд и намали скоростта. — Обади се на Кейл и му кажи, че след около три-четири дена ще измъкнем Хейтър. Кажи му също да ни донесе парите в оная ловна хижа.

Колата паркираха малко след бара, в сянката на едно голямо дърво. Рико се измъкна от нея и двамата се огледаха назад по главната улица. Нямаше и следа от преследвача им.

— Може да е изгасил фаровете и да е спрял някъде зад нас. Остатъкът от пътя сигурно ще измине пеша — предположи Бърд. — Мушна ръка под сакото си и хвана дръжката на колта. — Ти само намери Кейл и го предупреди да внимава, че може и него да следят. Кажи му и за Далас. Трябва да е абсолютно сигурен, че няма опашка, когато дойде да си вземе Хейтър. Хайде сега, върви! С другото аз ще се оправя.

Бърд проследи как Рико влиза в бара, след което се отдръпна от пакарда и потъна безшумно в най-дълбокия мрак зад дървото,

откъдето ясно се виждаше цялата улица. Изчака няколко минути, преди острият му слух да долови нечий предпазлив, тихи стъпки. От гъстия мрак вляво се дочу скърцането на подметки по пясъка и изведнъж до пакарда се появи висока тъмна фигура.

Това ченге си знае работата, макар и против волята си одобри тактиката му Бърд. Беше успял да се приближи толкова много, а той го усети едва в последния момент.

Бърд стоеше неподвижен, с притаен дъх. Тъмната фигура обходи пакарда, видя, че няма никой в него и безшумно се отпрати към осветения бар. На светлината Бърд разпозна високия едър мъж, който ги следеше с линкълна.

Мак Адам беше нащрек. Той много добре знаеше за случилото се с Бърнс, но трябваше да разбере какво възнамеряват тия двамата. Прекрасно разбираше риска, който пое. Би могло да бъде и клопка, но с малко повече късмет щеше да се оправи. Може би вече бе успял да ги накара да повярват, че са се освободили от него. Вървеше внимателно. Стигна до бара и предпазливо надникна през прозореца. Освен стареца, който дремеше край плота, барът изглеждаше празен. После изведнъж Мак Адам видя Рико в телефонната кабина в ъгъла на помещението. Нямаше и следа от Бърд. Досещайки се, че Бърд може би се крие някъде навън в мрака, той инстинктивно погледна през рамо.

Бърд стоеше точно зад него с огромен колт в ръцете.

— Горе ръцете! — тихо и меко проговори Бърд. — Една погрешна стъпка и тя ще ти е последна.

Мак Адам послушно вдигна ръце и попита:

— Какво става, бе? Какъв е проблемът? Точно исках да вляза...

— Я си затваряй устата! — процеди Бърд през зъби, но в същото време помисли: „Не му липсва кураж на това ченге.“ — Погледни ме! Приличам ли ти на глупак? — продължи Бърд. — Следиш ме, откакто съм напуснал града.

— Чакай бе, човек! Ти да не си луд? — бранеше се Мак Адам. — Слушай сега да ти обясня...

— Ела до моята кола — прекъсна го Бърд и заби цевта на колта в гърба му.

Мак Адам тръгна полека назад към пакарда. В този момент Рико изскочи забързан от бара. Щом видя Мак Адам, той се сепна уплашено

и застина на мястото си, а краката му се разтрепериха.

— Ела тук! — извика му Бърд. — Претърси го, сигурно има оръжие.

Рико го претърси с трепереци ръце, сякаш докосваше змия. Изпод мишницата му измъкна полицейски револвер калибър 38.

— Вземи му и портфейла! — изкомандва отново Бърд. Рико намери портфейла и извади шофьорската книжка и легитимацията.

— Частно ченге — отбеляза притеснен той.

— Е, добре, братче — каза Бърд. — Направи каквото ти казвам и нищо няма да ти се случи. Тук ще се разделим. Къде ти е колата?

— В края на улицата.

— Хайде да я огледаме — нареди Бърд.

Мак Адам сковано закрачи по мрачната улица, а Бърд — по петите му. Рико остана край пакарда.

Когато стигнаха до линкълна, Бърд каза:

— Отвори капака и ми дай делкото!

Мак Адам се наведе да отвори капака. Бърд вдигна ръка и с все сила стовари колта върху главата му. Мак Адам се срина в краката му. Бърд го отстрани, повдигна капака и сам извади делкото.

Остави капака отворен, а Мак Адам — да лежи на земята, наполовина скрит под колата, и се затича към пакарда.

— Това ще го извади от строя — каза, докато сядаше зад волана. — Ще му трябва най-малко седмица, докато се оправи. Намери ли Кейл?

Рико само кимна. Цялото това насилие го бе разстроило, но твърде много се боеше от Бърд, за да протестира.

— Каза, че след три дни ще ни чака в ловната хижа с парите.

— Каза ли му да внимава някой да не го проследи? — попита Бърд.

— Казах му. Струва ми се, че това не му хареса.

— Ах, разбира се, и дума да не става — измърмори Бърд и подкара по-бързо.

След известно време той продължи:

— Веднъж пипнем ли тоя Хейтър, смятай, че сме заработили всеки цент от големите пари. Не се тревожи, ще стане. Трябва да успеем, и то бързо.

Рико се сви на седалката, загледан мълчаливо в пътя пред себе си. Той и понятие си нямаше за всичко, което го очакваше.

VIII

Далас едва влачеше краката си, докато се изкачваше по алеята с рози пред дома на Първис. Преди да успее да позвъни, вратата се отвори и Първис го въведе вътре.

— Знаех, че ще дойдеш — заговори той, докато отиваха към работния му кабинет. — Намерихте ли момичето?

Далас се строполи в един фотьойл и каза:

— Ако нямате никакъв алкохол в тая дупка, за бога, дайте ми поне малко кафе! Едва се държа на краката си.

Първис го изгледа и мълчаливо се приближи до домашния бар. От кафеарката наля в две чаши топло кафе и ги остави на ниската масичка. После се поколеба за миг и отново се приближи до барчето, отвори една вратичка и извади отвътре бутилка бренди.

— Така добре ли е? — попита той и седна срещу Далас.

— И още как — отвърна Далас и наля щедро от бутилката в кафето си.

— Намерихте ли момичето? — попита отново Първис.

— Бърд и Рико са я отвлекли — отвърна Далас. — Отмъкнали са я край брега, убили са я, а след това са я хвърлили в реката. Обадих се веднага на Олин. Той организира своите хора и речната полиция. Извадиха трупа преди около четиридесет минути.

Разказът на Далас силно впечатли Първис и той скочи. Бледото му сухо лице още повече се сбръчка.

— Гадна работа! — рече той. — Сигурен ли си, че е Бърд?

— Сигурен съм. Полицията не намери никакви доказателства, нито дори куршум, но аз ги видях с очите си, него и Рико, на местопрестъплението една минута след убийството.

— За съда това не е достатъчно. Твоята дума срещу неговата. Никой съд няма да го осъди — отбеляза Първис.

— Знам. Но стрелях по колата и разбих задното стъкло. Олин успя бързо да я открие на около миля далеч от клуба. Ако сега залови, когото и да е от двамата, ще го накара да пропее.

— Той вярва ли, че ще може да им прикачи това убийство?

— Съвсем сигурно, ако знаеше какъв е мотивът.

— А какъв е мотивът?

— Зоя е сгрешила някъде. Може би са я хванали, докато подслушва. И трябва да ви кажа, изобщо не се съмнявам, че вече знаят всичко за нас... Само ако бяхте видели как са я подредили тия зверове...

— Добре й плацахме — отбеляза Първис и потърка носа си, — но тя не го заслужаваше.

— Не е честно! — разгорещи се Далас. — Това нямаше да се случи, ако бяхме предупредили Олин върху какво работим. Досега щеше да е вкарал Бърд в затвора.

— Това са само предположения — отвърна Първис. — Олин няма никакви доказателства срещу Бърд. Зная, че ти е мъчно за момичето, но нямаш право да говориш така. Ако си имал някакви чувства към нея, не трябваше да я замесваш в тая история.

— И таз добра! Значи аз съм виновен за всичко, така ли? — попита пребледнял Далас.

— Естествено, да не би да съм аз. Аз ли предложих да й се платят триста долара?

Далас не отговори. Прекара пръсти през косата си, а лицето му се изкриви в скръбна гримаса. Чувстваше се страшно виновен за смъртта на Зоя.

— Какво прави Ейнсуърт? — попита Първис след кратка пауза.

Далас отпи от кафето и докато палеше цигара, отвърна:

— Следи Кейл. За момента Бърд, Рико и Джилис ни се изплъзнаха. Когато с Олин пристигнахме в клуба, Рико и Бърд бяха вече изчезнали. Нямаше следа и от Джилис. Опитах се да намеря Мак Адам, но и неговата кола липсваше. Надявам се да е тръгнал след Джилис. Олин претърси клуба, но не намери нищо. Шефът на ресторанта, Луиджи, проговори едва когато Олин стана по-груб с него. Каза, че ония двамата са се върнали в клуба около четиридесет минути преди нашето идване. Рико му казал, че трябва бързо да напусне града. Събрал всички налични пари и тръгна с Бърд с тъмносиния пакард. Никой не знае накъде. Олин заложи навсякъде капаните си, но досега отникъде няма сведения. Докато ставаше всичко това в клуба, аз търсих Мак Адам. Щом се появи Ейнсуърт, веднага го изпратих да следи Кейл. Ако и Кейл ни се изплъзне, губим играта.

— Смятам, че Бърд и Рико са отишли в Шрайвпорт каза Първис замислено. — Мисля, че скоро ще вдигнат балона.

— Да — съгласи се Далас. — Смятате ли, че трябва да осведомим Олин за цялата работа? Той би могъл да постави капан на Бърд.

— Ред Ривър не е в неговата територия. И докато Олин предприеме някакви действия, Бърд ще е вече далеч. Освен това ние ще изгубим примамката: нашата цел е Бърд да ни отведе до бижутата. Ако Олин се намеси сега, нашата работа се връща в изходната точка.

— Това никак не ми харесва — вметна Далас. — Нещастията идват едно след друго. Първо Бърнс, а сега Зоя... Може би аз съм на ред.

Първис изобщо не изглеждаше разтревожен.

— Петнайсет години работя по този случай и смятам да го завърша. Не искам никакъв Олин да ми се бърка.

Далас повдигна рамене. Усещаше се страшно изморен и нямаше никакво желание да спори. Седеше отпуснат, вторачил празен поглед в краката си.

В това време извън телефонът. Първис вдигна слушалката:

— Да, аз съм — седеше и слушаше спокойно, докато дългите му костеливи ръце шареха по бюрото. След кратка пауза каза:

— Добре, много благодаря. Да, утре ще бъда там... Болницата в Брентууд? Това не беше ли малко преди Линкълн Фолс?... Да, да, разбира се — и прекъсна връзката.

— Сега кой е мъртъв? — попита Далас със стиснати юмруци.

— Мак Адам е намерен на главната улица в Брентууд с фрактура на черепа — бавно отговори Първис, без да го погледне.

Далас загаси цигарата си.

— Как е той?

— Ще се оправи — отвърна Първис. — Ще мине време, докато се възстанови, но няма опасност за живота му.

— Това е прекрасно — саркастично отбеляза Далас. — Само една фрактура, на черепа, нищо повече от главоболие... И отново Бърд, нали?

— Мисля, че да. Човек, по описанието отговарящ на Рико, използвал телефона в един денонощен бар в Брентууд към два часа след полунощ. Малко по-късно Мак Адам е намерен на около двеста

крачки от бара... В крайна сметка сега поне знаем, че са се насочили към Ред Ривър. В Линкълн Фолс има летище и там могат да вземат авиотакси до Шрайвпорт.

— Най-добре ще е сега да отида до дома на Кейл — каза Далас и тежко се надигна. — Ако го оставим да ни се изплъзне от ръцете, губим играта.

— Рико сигурно е телефонирал на Кейл — предположи Първис. — Изглежда са намислили на всяка цена да измъкнат Хейтър от затвора.

— И аз не мога да допусна, че са отишли до Ред Ривър само за да гледат алигаторите — заядливо отбеляза Далас. — Щастлив съм, че нямам жена и деца, тая работа стана прекалено опасна.

Първис го изпрати до вратата и веднага се върна в работния си кабинет. Ослуша се, докато Далас палеше колата. Остана така замислен, с безизразно лице дълго след като шумът от двигателя замря.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

I

Ленивата и блатиста Ред Ривър влачеше водите си през гъстите тръстикови храсти и треволяци. Огромните оголени корени на дърветата, които стърчаха от мътните води, придаваха нереалност и приказна тайнственост на малката, изпълнена с непознати шумове горичка. Тежка тропическа омара тегнеше над реката. Единственият познат шум, който достигаше до ушите на Рико, беше далечният монотонен тътен на някакъв дизелов двигател.

С голяма носна кърпа Рико избърса потта, която се стичаше в очите му. Седеше на носа на малка плоскодънна лодка, която му се струваше страшно нестабилна. Не смееше да помръдне, за да не я прекатури. Бърд гребеше срещу течението, като се придържаше близо до брега. Зареденият томпсън лежеше в краката му. Докато се придвижваха бавно по реката, очите му шареха непрекъснато по двата бряга и той внимателно следеше всяко движение.

— Чуваш ли този тътен? — попита той внезапно. — Това е багер или поне на него прилича по звука. Там е Хейтър.

Рико изгърби рамене. Комарите го налитаха и бръмчаха над главата му. Страхуваше се да ги отпъди с ръка, за да не прекатури лодката.

— Какво гадно място — мърмореше той и с отвращение гледаше високите тръстики по двата бряга. — Как смяташ, че ще преминем през това чудо? И как мислиш да измъкнем онзи тип?

— Почакай първо да го пипнем, а после ще видим — успокои го Бърд. — И говори по-тихо! Водната повърхност пренася звука надалеч.

Рико изведнъж простена уплашено и замлъкна.

Видя дълго и дебело като стъбло на дърво тъмнозелено тяло, което плуваше по водата към тях. Бърд бързо изви лодката по-далеч от него и енергично загреба.

— Само не го събуждай — каза тихо Бърд. — Това е алигатор.

Рико зина насреща му от изненада. Хвана се трескаво за бордовете на лодката и впери широко отворените си от страх очи в тъмнозеления силует, който изоставаше назад.

— Алигатор? — проговори с треперещи устни. — Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Реката гъмжи от тия хубавци — отвърна нехайно Бърд. — Няма да те закачат, ако не ги дразниш. Виж, крокодилите са нещо друго, от тях трябва да се пазиш. Захапват те веднага, щом те видят.

— Тук има ли някой от тях? — преглътна с усилие Рико.

— Не вярвам — отвърна Бърд. — Надолу, по̀ на юг, може и да има, но тук, мисля, няма.

Някаква птица се издигна от тръстиките и размахвайки огромните си криле, се стрелна над главата на Рико. Той се отдръпна стреснато и лодката се залюля застрашително. Бърд започна тихо да ругае.

— Дяволите да те вземат! Не можеш ли да седиш мирно? Или искаш да се преобърнем?

Рико мълчеше изплашен.

След около стотина ярда Бърд обърна лодката към брега.

— Пристигнахме — каза той. — Внимавай като слизаш. Земята е като туткал.

Дъното на лодката застърга в брега, а носът се заби в меката тинеста почва.

— Хвани тая черупка и я дръж да не се люлее! — нареди Бърд.

Рико неспокойно се измъкна от лодката. Краката му потънаха до глезените в меката почва. Залитайки отчаяно, той едва крепеше лодката, докато Бърд измъкваше екипировката им на сухо.

— Повечето земя край брега е такава — мърмореше той, докато теглеше лодката между високите тръстики. След това нарами томпсъна и куфара. — Внимавай да не си изгубиш обувките, по-лошо е от лепило.

Продължиха да си пробиват път сред храстите и треволяците, измъквайки тежко крака от лепкавата, воняща на гнило почва. Рико вървеше след Бърд и правеше всичко, което бе по силите му, но още след първите няколко метра потъна целият в пот и дрехите залепнаха на гърба му.

Бърд продължи, докато стъпи на здрава почва, а след това спря да изчака Рико.

— Тук вече е добре. Само край реката е толкова лепкаво. Побързай да се скрием някъде, докато не са ни изяли живи.

Рико едва се мъкнеше, преплитайки крака по тясна пътечка, оградена от двете страни с гъсти храстовидни ябълкови дръвчета, чиито плодове едва ли бяха по-големи от яйце. Сега вече ритмичният тътен от багера се чуваше по-ясно. Струваше му се, че са съвсем близо.

След кратък преход през гъсти бодливи храсти спряха пред малка дървена колиба, до която някога се е стигало по пътечката, но сега беше съвсем скрита от израсналите наоколо трънаци.

— Ето това е! — рече Бърд и бутна вратата. — Не е много широко, но и така е добре. Намерих я, когато идвах първия път да проуча терена. Пооправих я съвсем прилично. Има мрежа против комари, храна и всичко останало, което ще ни трябва за няколко дни. Влез и я огледай.

Рико влезе в колибата и огледа единственото неголямо, но подредено помещение.

— Никой ли не идва тук? — попита със съмнение той.

— Не — поклати глава Бърд. — Някога са я използвали надзирателите от багера. После са се преместили надолу по реката и са я изоставили. Сега имат друга колиба. Ноди ми обеща, че ще се грижи за нещата, които оставих тук — той се приближи до единия ъгъл, където бяха струпани закуп консерви, два дървени сандъка, одеяла и мрежа против комари. — Изглежда, че всичко е тук.

— Ноди? — повтори Рико. — Кой е той?

Бърд измъкна едното одеяло от купчината, простря го на пода и седна.

— Един тип, който ще ни помогне — отвърна той, гледайки Рико с бледите си безизразни очи. — Не можем да направим нищо без помощ отвътре.

Рико простря другото одеяло и също се намести. Главата го болеше от горещината, а краката му сякаш се бяха сраснали с обувките. Той ги свали с въздишка на облекчение и се облегна назад на една греда, бършейки потта от лицето си.

— Ноди — повтори той, гледайки упорито Бърд в очите. — Кой е той? Можем ли да му вярваме?

— Трябва да му се доверим — рязко отвърна Бърд. — Без него работата ни не струва пет пари. Той е един от онези, които работят на багера. Цялата група се състои от трима експерти, които ръководят изкопните работи, и други петима мъже, които работят на багера. Ноди е един от тях. Има още около петдесет затворници: те карат камиони, булдозери и вършат другата мръсна работа. Пазачите са петима. Въоръжени са с автоматични пушки, имат и глутница дресирани кучета. — Той изпъна тяло и се прозя, а след това продължи: — Срещнах Ноди в „Астория“. Ходи там всяка седмица на покупки. Заговорих го и той обеща да помогне да измъкнем Хейтър.

— Колко ще му платиш? — попита Рико.

— Пет бона — отвърна Бърд. — Половината тази вечер, когато дойде да разработим плана, а другата половина — щом ни доведе Хейтър.

— Пет хилядарки?! — зяпна насреща му Рико.

— Какво ти става, бе? — грубо го срязва Бърд. — Как си представяш, че ще измъкнем Хейтър без помощ отвътре? — после се ухили презрително. — Може и да не успее да го отмъкне, може и да се провали... Аз ти казах, че това не е пикник.

После стана и се зае да приготви обяда. Рико седеше и замислен го наблюдаваше. Беше изненадан от вещината на Бърд, който много бързо приготви яденето на малкия примус. След като ядоха и поляха обяда с уиски, Рико се поотпусна малко.

Седяха край колибата и пушеха, докато денят си отиваше и светлината му постепенно преливаше в сумрак. Тогава Бърд стана и запали петромаксов фенер, който окачи пред прозореца. Наместиха се колкото може по-удобно и зачакаха Ноди.

Той се появи едва когато настъпи пълен мрак. Видяха светлината на джобното му фенерче много преди самият той да се покаже. Бутна вратата и влезе, висок и мършав, с мръсножълтеникаво, сякаш глинещо лице и четинеста брада. Беше облечен в лекъосани памучни панталони и фланелка. Ниско под кръста носеше колан с кобур, от който се показваше дръжката на „Смит & Уесън“ калибър 45. Износената му панамена шапка беше бутната към тила.

На Рико не му допадна от пръв поглед.

Бърд махна с ръка към Рико и каза:

— Това е Ралф Рико. Той работи с мен.

С остър инквизиторски поглед Ноди изгледа Рико, а след това седна при тях на одеялото. Запали си цигара и никой не проговори, докато Бърд не наля в три чаши уиски.

— Всичко наред ли е с Хейтър? — наруши мълчанието Бърд.

— Да, тоя тип е шашав, но е безопасен — равнодушно заяви Ноди. — Винаги е сам. Не вярвам някога да си е отварял устата за разговор с когото и да било. Останалите го мразят. Мисля, че той страда точно от това, което наричат затворническа лудост: твърде дълго вече е вътре. Нещо го измъчва. Главата му не е съвсем в ред. Може и да си имате неприятности с него — спря и отпи голяма глътка от чашата си, а после продължи:

— Не сте ми казали защо искате да го измъкнете — погледна към Бърд и добави — или това не е моя работа?

— Точно така — каза Бърд и се прозя. — Пет хилядарки ще задоволят ли любопитството ти?

— Сигурно — ухили се Ноди. — Планирам да си купя една птицеферма. Писна ми бачкането в тия мочурища. Пет бона ще ми свършат добра работа. Кога започваме?

— Утре на обяд — отвърна Бърд. — Да разгледаме още веднъж плана. Всеки от нас си има задача: аз държа под око стражата, Рико отговаря за диверсията, а ти грабваш Хейтър и го водиш при нас. Ясно ли е?

— Да! Добър план скроихме...

— Каква диверсия? — попита Рико изплашено.

— Димни бомби — отговори Бърд. — Ти ще трябва само да хвърлиш бомбите върху големия багер. Щом се образува димна завеса, се връщаш тук. Ноди ни довежда Хейтър и се връща на багера, а ти и аз го грабваме, сядаме в лодката и бързо изчезваме оттук. Това е целият план.

Рико веднага откри множество неясни моменти в него. Как можеше да е сигурен, че Ноди и Бърд ще се върнат в колибата. Ами ако бяха решили да го измамат?

— А докъде мислиш, че ще успеем да стигнем, ако ни подгонят? — обърна се той към Бърд.

— Не смятам, че ще тръгнат след нас — отговори веднага Бърд. — Затова се връщаме тук. Ако ти си свършиш добре работата, ще се вдигне такава гъста димна завеса, че ще покрие всичко наоколо.

Вярвам, че при тази обстановка всички затворници ще се опитат да избягат. На това и разчитам. Има само три пътя през тресавището, ако нямаш лодка. Затворниците ще се втурнат към тях на малки групи. Охраната и кучетата ще хукнат да ги преследват по суша, по тези пътеки, а не по реката. Затова ние ще се върнем тук, докато пазачите се отдалечат, после се вмъкваме в лодката и изчезваме.

Това обаче не успокои Рико:

— Но ако Хейтър се съпротивлява, може да обърне лодката.

Бърд го погледна с безизразните си ледени очи.

— Той няма да има никакъв шанс да се съпротивлява. Аз ще го умира.

— Няма да ти е трудно да го умириш — кимна Ноди. — Той няма сили дори колкото мишка. След като го пипна, къде ще те намеря?

— На около трийсет метра от мястото, където работите, има голям дъб. Аз ще се кача на него, за да наблюдавам по-добре охраната. Щом се вдигне димната завеса, ще слеза и ще те чакам под дървото. Ще докараме Хейтър по пътеката през храстите дотук и ще ти дам останалата част от парите. После Рико и аз поемаме Хейтър, а ти се връщаш по същия път назад. Ако някой от охраната те срещне, преследвал си един от затворниците, но ти е избягал. Задържаш пазачите колкото можеш, докато ние се измъкнем. Ясно ли е?

— Съвсем — отвърна Ноди. — Мисля, че всичко ще бъде наред.

— Да — потвърди Бърд. — Дръж под око Хейтър и гледай да е някъде край теб, когато започне всичко.

— Той работи в моята група. Аз няма да се помръдна, докато не се образува димна завеса. Едва тогава ще скоча върху него, все едно съм помислил, че се опитва да избяга. Щом димът се сгъсти, ще ти го доведе, пък ти се оправяй с него.

— Добре, всичко е ясно — каза Бърд. После се обърна към Рико:

— Рико, изплати му дващест и пет стотачки — погледна Ноди и добави:

— Остатъка ще получиш утре.

Рико с неохота се приближи до куфара. Отвори го и преброи парите. Протегна ръка и ги подаде на Ноди, а той ги пое с грейнали очи, дишайки тежко от едва сдържана възбуда.

— Може би е добре да те предупредя: не се опитвай да ни правиш номера — каза му Бърд с мазен глас, докато Рико подаваше парите. — Свърши си работата както трябва, иначе...

Ноди трепна от тази закана, изречена с мек и спокоен глас, но бързо се съвзе и се засмя пресилено.

— Разбира се, няма проблеми. Можете да ми вярвате. Ще го имате вашия човек утре на обяд.

Като си отиде, Рико с негодувание отбеляза:

— Не му вярвам на тоя тип.

Бърд се приготви за сън. Метна си едно одеяло и като погледна Рико, каза:

— Кой ти казва, че аз му вярвам? — и загаси лампата.

II

Скрит в клоните на дървото, Бърд виждаше добре големия багер. Тежката машина загребваше меката тинеста почва и я изсипваше в камион. На около петдесет стъпки по-надолу по течението работеше друг, хидравличен багер с дизелов двигател. Изгребвайки част от брега, той разширяваше коритото на реката.

Бърд седеше върху дебел клон, опрял гърба си на ствола на дъба на около десетина метра от земята. Встрани от него, окачен на един клон, висеше уинчестър 22-ри калибър, снабден със заглушител и оптически мерник. Облечен в камуфлажен жълто-зелен панталон и риза, с намацано от обгорена коркова тапа лице, сред клоните на дървото Бърд беше незабележим дори и за най-внимателен оглед с бинокъл.

Под него, на по-нисък клон, седеше Рико, облечен по същия начин. На рамото му висеше брезентова торба, пълна с димни бомби.

Те наблюдаваха затворниците, които под палещите лъчи на яркото слънце с лопати товареха на камиона изтичащата от багера тиня. Работеха голи до кръста, а телата им блестяха от пот. Всички бяха с износени сламени шапки на обръснатите си глави.

Бърд внимателно оглеждаше работната площадка със силен бинокъл. Досега беше открил трима от пазачите и продължаваше старателно да търси останалите двама. Откри ги върху мостовата конструкция на багера изкопвач. Единият беше въоръжен с автоматична пушка, а вторият, освен револвер на пояса си като че ли нямаше друго оръжие. Третият се движеше напред-назад по тясната палуба на хидравличния багер. Той също носеше на пояса си един „Смит & Уесън“ 45-и калибър, а в ръцете си държеше автоматична пушка.

Бърд насочи бинокъла към ниската дървена постройка, покрита с тръстика, която се намираше встрани от брега. Тук съгледа още един пазач, който седеше на сянка с картучница „Броунинг“, оставена напреко на коленете му, и наблюдаваше пътя, който извеждаше от

тресавището. Картечницата изненада Бърд. Ноди нищо не беше споменавал за нея.

— Рико, виж онзи тип пред колибата. Той ще бъде първият — каза Бърд. — Трябва да има още един някъде, но не мога да го открия. Колко е часът?

— Дванайсет без шест минути — Отговори Рико с пресъхнала уста.

Бърд нервничеше. Започна отново да оглежда храстите с бинокъла, но петият пазач не се виждаше никакъв.

— Може да е в колибата или някъде с кучетата — предположи той и прибра бинокъла в кожения калъф.

Вдигна уинчестъра и погледна през окуляра. След това намести неподвижно цевта между два клона. Полека я насочи, докато изведнъж в обектива се появи главата на пазача с картечницата. Доволен измърмори нещо и попита Рико:

— Откри ли Ноди?

— Ей там е, край камиона с червените канати — отвърна Рико, наблюдавайки през своя бинокъл. — А онзи до него трябва да е Хейтър.

Бърд извади отново от калъфа бинокъла и го насочи натам. Веднага откри Ноди, който стоеше край камиона с цигара в устата.

Хейтър хвърляше с лопата тинята в камиона. Беше затънал до колене в калта и Бърд го разпозна по плешивата глава и настръхналите вежди. Той беше единственият затворник, който работеше без шапка.

— Това е Хейтър — рече Бърд. — А сега най-добре ще е да слезеш и да заемеш мястото си. Първата бомба я насочи към покрива на големия багер. И внимавай бомбите да падат на твърдо, защото в калта няма да експлодират.

Рико започна да се спуска по клоните на дървото. Дишаше тежко и на два пъти трябваше да спре, защото целият трепереше от страх и едва не падна от дървото. Бърд го следеше напрегнато.

— Хайде, по-бързо! — изкрещя бясно той. — Какво ти пука! На теб нищо няма да ти се случи.

Накрая Рико стигна до земята.

От мястото си Бърд следеше всяка негова стъпка. От време на време Рико се спираше и поглеждале към него, а Бърд с ръка го насочваше в правилната посока. Пробивайки си път във високата

тръстика и затъвайки в меката лепкава почва, Рико достигна на около трийсетина метра от големия багер.

Бърд му даде знак внимателно да се приближи още малко.

Прикрит от високата тръстика, сега Рико ясно виждаше палубата на багера.

Погледна към Бърд. Той беше насочил уинчестъра към пазача с картечницата. Беше напълно спокоен, когато лицето на пазача попадна в центъра на окуляра.

Бърд отпусна предпазителя, стисна здраво пушката и пое дълбоко въздух. Кръстчето на окуляра бе фиксирано върху главата на пазача. Той седеше неподвижно, като че ли дремеше. Ръцете му бяха отпуснати на коленете, а главата — леко клюмнала напред, на гърдите. Бърд бавно притисна спусъка, притаил дъх. Пушката леко подскочи в ръцете му и се чу само „плюп“, звукът беше заглушен от тътена на багера и ритмичния шум на дизеловия двигател.

Пазачът започна бавно да се накланя напред, шапката му падна и се търколи в прахта. Главата му се отпусна върху картечницата и той изглеждаше като заспал.

Бърд бързо погледна към багера. Нито един от пазачите не гледаше към колибата. Изглежда, никой от тях не разбра какво се бе случило.

Бърд даде сигнал на Рико и го проследи как извади първата бомба от торбата.

Рико се изправи на крака и започна трескаво да хвърля бомби по посока на багера. Чиста случайност беше, че две от тях се взривиха на палубата. При експлозията те вдигнаха огромно количество гъст дим, преди още някой от пазачите да успее да изстреля и куршум.

Изведнъж зави сирена и пазачът от хидравличния багер започна да стреля в тръстиките.

Двама мъже в бели памучни панталони и фланелки се появиха на малката палуба и започнаха да стрелят с револвери по клоните на дъба, докато Бърд се спускаше надолу. Не го виждаха и стреляха напосоки, но един куршум мина толкова близо, че го усети като ужилване по лицето.

Бързо скочи на земята и се затича към Рико. Трима души от по-малкия багер забелязаха как се залюляха върховете на тръстиката, тъй

като Бърд бързо и невнимателно се промъкваше през нея, и стреляха в тази посока.

Куршумите бръмчаха като побеснели пчели край главата на Бърд, но той не спря, макар че очакваше всеки миг да бъде улучен. Стигна до Рико, който клечеше свит в мочурището и криеше глава с ръцете си.

— Ставай, мръсен кучи сине! — изкрещя бясно той. — Гаден страхлив плъх! Дай ми бомбите! — изтръгна от ръцете му торбата с останалите бомби и се промъкна бързо до брега, откъдето имаше по-добра видимост. Остави уинчестъра до Рико и извади колта от кобура си.

Внимателно се промъкна до края на тръстиката и легна, без да изпуска от поглед багера. Забеляза един пазач, който стоеше с пушка в ръце на палубата и дебнеше наоколо. Бърд вдигна колта, стреля и го улучи право в главата. Трупът се прегъна през перилата и цопна в реката.

Сега Бърд започна да хвърля бомби върху малкия багер и той потъна в гъсти облаци. Цялата площадка пред него за кратко време изчезна в димната завеса. Чуваха се само викове и стрелба, докато сред общия шум на паниката продължаваше протяжно да вие сирената за тревога.

Бърд сграбчи Рико за ръката и го повлече след себе си до дъба.

— Връщай се в колибата! — извика му. — Ако не дойда до четвърт час, никога няма да дойда.

И така го блъсна, че оня запреплита крака, едва удържайки се прав, а самият той се изкачи по клоните на дървото дотам, откъдето можеше да вижда над върховете на тръстиката.

Двата багера и камионите бяха обвити в гъсти кълба дим. Дъжд от олово го обсипа и той скочи пак на земята.

Пушките трещяха безразборно още известно време, а след това замлъкнаха. В далечината Бърд ясно различи острия лай на кучета. Докато бършеше потта от лицето си, мислеше дали затворниците са се втурнали да бягат.

В този момент се чуха забързани стъпки — някой тичаше насам през тръстиката. Бързо се скри зад ствола на дървото и зачака с насочен колт.

Ноди и Хейтър се появиха в края на тръстиката. Ноди влачеше след себе си Хейтър за ръката и изглеждаше уплашен. Дишаше тежко, на пресекулки, а очите му за малко щяха да изхвъркнат от орбитите. Без да се противи, Хейтър като упоен се беше оставил Ноди да го влачи след себе си.

Бърд се показа иззад дървото, Хейтър го видя и сякаш се пробуди. Отскубна се от ръката на Ноди и се втурна в тръстиките.

Бърд пръв го настигна и го сграбчи за голото рамо. Хейтър замагна и одра с нокти лицето му. Кървави вадички се стекоха по разраненото му лице. Бърд едва успя да се отдръпне навреме и да опази очите си. След това замагна с дръжката на револвера и удари Хейтър по плешивата глава. Ококорените му от страх очи сякаш изведнъж ослепяха. Той простена жално и се сгърчи като покосен в краката на Бърд. Бърд отстъпи крачка назад. По лицето му се стичаше пот, размесена с кръв.

— Вдигни го! — рече, без да поглежда към Ноди. — Занеси го в колибата колкото можеш по-бързо. Идвам веднага след вас.

— Той е луд — прошепна Ноди и се наведе над отпуснатото тяло.

— Побързай! — изкрещя Бърд, докато бършеше с кърпа лицето си. Дълбоките драскотини кървяха обилно. Усещаше как кръвта му се стича по ризата чак до гърдите.

Ноди прехвърли Хейтър като чувал през рамо и се насочи към колибата.

Бърд се върна за уинчестъра. Полута се, докато го открие, тъй като димът се беше разнесъл и покрил изцяло тръстиките. Вече не можеше да се види къде е реката. Гъсти кълба закриваха и нея, и багера.

Стрелбата беше престанала. Отдясно се чуваха гласовете на затворниците и охраната, но не се разбираше нищо.

Втурна се след Ноди и успя да го настигне на около петстотин метра пред колибата. Беше се подпрял на едно дърво, целият пребледнял, и се опитваше да си поеме въздух. Хейтър лежеше в краката му.

— Аз съм готов — пъхтеше Ноди задавено. — Не мога да го нося повече.

Бърд бутна уинчестъра в ръцете на Ноди, наведе се и праметна Хейтър върху широкия си гръб.

— Хайде, ти върви напред! — изкомандва той.

Ноди едва се мъкнеше пред него, все още дишайки тежко. Стигнаха до колибата. Там вече ги чакаше Рико. Целият се тресеше от страх, а лицето му беше призрачно бледо.

— Идват ли насам? — попита той страховито.

Бърд го блъсна встрани и влезе в колибата, после се изви и остави тялото на Хейтър да се строполи на земята. Рико и Ноди го последваха вътре и Ноди застана край прозореца да наблюдава пътя, по който бяха дошли.

— Дай на Ноди парите! — обърна се Бърд към Рико. — Двайсет и пет стотачки, по-бързо! Трябва колкото може по-скоро да се доберем до лодката и да изчезваме.

Рико отиде в ъгъла при куфара. Докато се мотаеше с ключалката, дочу острия глас на Ноди:

— Я остави това! Ще взема целия куфар. В ръката си държеше револвер, насочен към Бърд. — За моята работа заслужавам повече от пет хилядарки... И не се движете, иначе с вас е свършено.

III

Рико се вцепени и загледа безпомощно Бърд. В куфара имаше седем хиляди долара и това беше цялото му богатство. Ръката му конвулсивно се стегна около дръжката.

Бърд стоеше много спокойно, с поглед, вперен в револвера на Ноди. Лицето му беше безизразно, очите — като две ледени топчета, само под дясното око един мускул нервно потръпваше.

— Обърни се и свали колана с револвера! — заповяда Ноди. — Хвърли го на пода и не се опитвай да правиш нищо, за което после ще съжаляваш. На такова разстояние няма начин да не те улуча. Хайде, обърни се!

Бърд се обърна. Полека дясната му ръка се мушна под ризата и измъкна колта, докато с лявата се мотаеше и уж разкопчаваше колана си. Рико по-скоро усети, отколкото чу как Бърд тихо освободи предпазителя.

— Ето как ще свършите, приятелчета — просъска Ноди, тръпнейки пред близката победа. — Мен ще ме потупат по рамото, че съм върнал Хейтър и съм пленил вас двамата — после гласът му изведнъж изтъня и отекна много рязко. — Хвърли патлака!

Но беше твърде късно.

Стана толкова бързо, че Рико не успя да види нищо.

Бърд едновременно скочи вдясно и се обърна, като стреля от хълбок, без да се цели. Изстрелите му се сляха с единствения изстрел на Ноди, който стреля, но не го улучи.

Колтът на Бърд избълва три пъти огън и пламъците осветиха за миг мрачната вътрешност на колибата. Револверът на Ноди се изхлузи от ръката му и тежко тупна на земята, а той се хвана с две ръце за корема и падна покосен. Остана миг-два така и лицето му изразяваше по-скоро учудване, отколкото болка. После на устата му се появи кървава пяна, тялото се изпъна в един-единствен конвулсивен гърч и той притихна.

Бърд стоеше над него с револвер, насочен в главата му. Потръпвайки от облекчение след изпитания страх, зад него пристъпи и

Рико. Единствената му мисъл, докато гледаше опулено поваленото тяло, беше, че сега парите му са спасени.

— Кучи син! — процеди тихо Бърд и ритна Ноди. — На мен ще ми играе стари трикове.

Ноди едва чуто простена. Помътнелият му поглед се спря върху Бърд. Дишаше едва-едва, тежко и пискливо, сякаш имаше свирка в гърлото си.

Бърд клекна до него и започна да претърсва джобовете му. Намери тънката пачка банкноти, която му беше дал предната вечер.

— Няма да му трябват повече за никаква ферма — каза той и прибра парите в джоба си. — Хайде! Трябва да тръгваме. Помогни ми да носим Хейтър. Къде е лейкопластът?

Рико му подаде широката ролка и те заедно омотаха с лепкавата лента ръцете и краката на Хейтър, а след това му лепнаха и едно парче през устата.

— Аз ще го нося, а ти вземи уинчестъра и куфара — нареди Бърд. — Сигурно са чули изстрелите. Не забравяй томпсъна, скрит е ей там в одеялото.

Той праметна на гръб припадналия Хейтър и тръгна към вратата. След него, натоварен с томпсъна, куфара и уинчестъра, тръгна и Рико.

В съзнанието му всичко беше объркано. Бяха отвлекли Хейтър, но им предстоеше още дванайсет часа влачене из тресавищата. После още дванайсет часа гребане надолу по реката, преди да достигнат до мястото, където беше скрита колата им. Дори и да успееш да отнесат Хейтър, по какъв ли начин щяха да измъкнат парите от Кейл? Целият този луд план сега изглеждаше на Рико като кошмарен сън на някой болен.

Някъде зад тях се чува гласове и това накара Рико да се стъписа, сякаш се бе блъснал в каменен зид. Бърд също чу гласовете и се спря. И двамата се загледаха назад по пътечката. Бърд стисна колта.

Сега вече се чуваше бесният лай на кучета в далечината. Той все повече се приближаваше, докато те се ослушваха.

— По дяволите! — извика Бърд. — Надушили са ни следите.

Бърд отново хукна, а Рико запреплита крака след него. Тежестта на Хейтър ги бавеше, а имаше още доста път до мястото, където беше скрита лодката.

Кучешкият лай се чуваше все по-близо. Започнаха да се различават и гласовете на пазачите.

Бърд пъхтеше шумно и чувстваше как силите му го напускат, когато съгледа пред себе си реката. Слезе от пътеката и отхвърли Хейтър в шубраците. Рико се мъкнеше след него задъхан. Очите му, облещени от страх, шареха насам-натам, той постоянно се обръщаше и гледаше през рамо. Изглеждаше така, сякаш още миг — и ще получи истеричен припадък от страх и изнемога.

Бърд го издърпа встрани от пътеката.

— Трябва някак си да спрем тия песове — изрече той едва, поемайки си дъх. — Ако разберат, че имаме лодка, изгубени сме. Ще се втурнат след нас с моторници. Няма да имаме никакви шансове...

— Какво ще правим? О, Бърд! Какво ще правим? — стенеше Рико задъхан в шубрака. Паднал на колене, той неудържимо трепереше, а опулените му от страх очи бяха вперени безпомощно в Бърд, който грабна уинчестъра.

— Добре, че се върнах за това. Няма да чуят изстрелите и може би ще успее да ги очистят, преди да разберат какво става.

Изненадващ изстрел в храстите накара Бърд да се обърне. Съгледа пазача, който идваше по пътеката. В едната си ръка държеше револвер, а с другата едва удържаше веригата на огромния доберман, който го влачеше напред.

Бърд нямаше време за губене. Пазачът го беше видял и се готвеше да стреля отново. Бърд вдигна уинчестъра и с части от секундата изпревари изстрела му. Тежкото олово удари пазача в челото с такава сила, че отнесе част от черепа и за миг изглеждаше, че главата на човека свършва над очите му.

Пазачът падна и изпусна веригата, на която беше привързан доберманът. Кучето не се поколеба нито за секунда, полетя като мълния по пътеката. Бърд бързо презареди и стреля, но не можа да се прицели точно — кучето се движеше много бързо. Пропусна целта и преди да успее отново да стреля, огромният черен пес беше вече върху него.

С приклада на пушката Бърд му нанесе удар в гърдите, но кучето беше прекалено едро и скочи стръвно отгоре му. Уинчестърът отхвъркна в храстите, а Бърд сграбчи с ръце шията на песа и отметна

глава, за да избегне огромните бели зъби, които щракнаха на сантиметри от гърлото му.

Човекът и кучето се търколиха от храстите към реката. Докато се валяха така в калта, Бърд успяваше само да опази гърлото си от острите зъби. В това време свирепият доберман раздираше с нокти гърдите му и упорито се опитваше да го докопа за шията.

Рико лежеше вцепенен от ужас. Знаеше, че трябва да помогне, но страхът го беше парализирал и нямаше сили да се помръдне.

Бърд се опитваше да удуши песа, но обкованият с медни шипове кожен нашийник го предпазваше. Бърд се търкаляше и влачеше след себе си животното. Беше необикновено едро и силно и се бореше с цялата енергия на свирепия си нрав. Бърд имаше чувството, че се бори не с куче, а с тигър. Изведнъж усети как ръцете му отмаляват, пръстите се изплъзват и белите зъби застрашително се приближават към гърлото му. Тежка миризма на гнило от широко зиналата кучешка паст го блъсна в носа. Направи нечовешко усилие и се хвърли в реката заедно с кучето.

Топлата блатиста вода покри главата му. Едната му ръка слабо се отпусна, но сега вече кучето се бореше не с него, а по-скоро да изплува над водата. И двамата се показаха едновременно и щом Бърд усети твърда почва под краката си, пое дълбоко въздух, сграбчи с две ръце нашийника на кучето и го потопи отново.

Водата се разпени. Доберманът се бореше свирепо, а Бърд не можеше да направи нищо, освен да го държи под водата. За миг помисли, че е успял, когато тялото на животното отслаби съпротивата си. Леко отпусна хватката си, но точно в този миг главата на песа изплува ненадейно и Бърд с нови сили го натисна обратно във водата.

В това време Рико събра сили. Надигна се и се дотътри до брега. Гледаше борбата, застинал неподвижно, парализиран от страх, без да обръща внимание на кучешкия лай, който се приближаваше зад гърба му.

Кучето най-накрая омекна в ръцете на Бърд и това му даде възможност да извади дясната си ръка от водата. Бързо измъкна колта и тресна с дръжката песа по главата. Отчаяно, с последните сили на животинския си инстинкт кучето захапа другата му ръка. Бърд усети неопикуема болка, когато острите зъби се забиха в китката му. Побеснял от тази болка, с помътнено съзнание, заудря кучето по

главата, докато не се отпусна с разбит череп и зъбите му не се разтвориха. Бърд го отърси от ръката си и то потъна в мътната тинеста вода. После, залитайки, се изкачи на брега.

— Давай бързо лодката! — задъхано извика на Рико, а кръвта се стичаше по пръстите му. — Побързай!

Рико се надигна и като се препъваше и олюляваше, затъвайки в меката тиня, пристъпи към мястото, където беше скрита лодката. Започна да я измъква от тръстиките, когато се появи Бърд с Хейтър на гърба си.

— Добре — рече Бърд. Все още дишаше тежко. — Донеси сега куфара, пушката и автомата! — Рико се изкачи на брега и се върна с оръжието и куфара. Бърд намести Хейтър на дъното на лодката и я задържа, докато се качи Рико. След това се качи и той, взе едното весло, отблъсна лодката от брега и загреба.

В следващите няколко минути гребеше енергично, като се придържаше към гъстите храсти и тръстиката, които бяха сигурна защита от нежелани погледи. Продължи да гребе така още известно време. Изминаха около стотина метра, след което Бърд насочи лодката към брега. На това място растеше огромна бреза, чиято гъста корона от дълги клони се спускаше във водата и беше чудесно прикритие дори за погледи от отсрещния бряг. Скриха се под клоните и Бърд даде с пръст знак на Рико да мълчи. Съвсем наблизо се чуваха гласове на хора и лай на кучета. Преследваха ги.

Рико погледна умоляващо към Бърд.

— Не е ли по-добре да продължим? — шепнеше той. — Кучетата ще ни надушат.

— Мълчи и ми дай куфара! — срязва го Бърд.

Рико му подаде куфара и той извади от него чантичка с медикаменти за първа помощ. Грижливо изми китката си с речна вода и я превърза. После свали мократа риза от гърба си и изми драскотините по лицето и гърдите си. Подсуши ги и ги намаза с йод. След като свърши, остави чантичката за първа помощ и се зае да почисти оръжието. Изчисти колта и напълни барабана с куршуми, а след това направи същото и с уинчестъра.

— Сега се чувствам вече по-добре — измърмори доволен и остави уинчестъра на дъното на лодката, за да му е подръка. — Пфу! Не бих искал да срещна още някой от тия мръсни песове... А ти —

обърна се към Рико, — внимавай с Хейтър. Като дойде на себе си, може да се опита да обърне лодката. Усетиш ли, че се готви да ни създаде главоболия, удари го с патлака по главата.

Рико колебливо хвана револвера, даже не беше сигурен как точно се употребява, и хвърли страхлив поглед към безжизненото тяло, което лежеше в краката му.

— Ето ги! — прошепна ненадейно Бърд и посочи с ръка.

Рико погледна накъде сочеше ръката му и изтръпна. Видя трима пазачи, наполовина скрити в храстите на отсрещния бряг, които се озъртаха нагоре-надолу по течението на реката. Бяха въоръжени с автомати „Томпсън“ и разговаряха възбудено, а единият от тях сочеше надолу по реката.

Изведнъж съвсем близо до тях прозвуча глас.

Бърд и Рико трепнаха изненадани и се хванаха за оръжията.

— Оттук са дошли — викаше гласът. — Не виждаха човека, защото беше зад тръстиките от тяхната страна на реката — Убили са Бен. Тия типове са въоръжени.

— А знаеш ли дали имат лодка? — дочу се от другия бряг.

— Не, съмнявам се, освен ако някой отвън не им е помогнал. Обзалагам се, че са преплували реката и сега са някъде на вашата страна...

— Сега ще дойдат кучетата — дочу се отново от другия бряг — и ще видим дали ще ги надушат. Проверихте ли старата колиба? Може някой да се е скрил там.

— Джед отиде да провери... Аз оставам край Бен. Ще чакам носилката.

Тримата от отсрещния бряг махнаха с ръце и продължиха надолу край реката.

— Оставаме тук — прошепна Бърд. — Кучетата не могат да минат през тресавището, а докато сме на вода, не могат да надушат и следите ни. Ще отпуснем няколко часа, за да им се охлади ентусиазмът, и чак тогава ще се опитаме да се измъкнем.

Свали панталоните си и ги метна да се сушат на близките храсти. Отвори куфара, откъдето извади хавлия. Грижливо се избърса, прибра я, извади бутилка уиски и отпи няколко глътки.

Рико седеше притаен, а уплашените му очи бяха вперени в отсрещния бряг. В далечината се чуваха подвикванията на охраната и

ляят на кучетата. По протежението на брега се действаше с пълна пара.

— На, подкрепи се — Бърд подаде бутилката.

Рико я вдигна и отпи голяма глътка. Алкохолът изпълни с приятна топлина стомаха му, но не можа да спре треперенето.

— Мислиш ли, че ще успеем да се измъкнем? — попита внезапно той.

— Мисля — отвърна Бърд. — Ония няма да си губят дълго времето тук. Имат още петдесет затворници, които трябва да хванат и да приберат.

Намести се по-удобно в лодката и отново надигна бутилката.

— Ама и ти голяма помощ ми оказа — подхвърли иронично Бърд. — Трябва да съм бил съвсем луд, когато се съгласих да те взема за тая работа. Ако беше хвърлил бомбите така, както ти казах, ония нямаше да знаят къде да ни търсят и сега можехме да сме вече далеч.

Рико не отговори нищо. Седеше и размишляваше върху това, че сигурно и той е бил съвсем луд, когато се е съгласил да участва с Бърд в тази работа.

— Може би ще е по-добре, ако поспим малко — рече Бърд. — Ще се сменяме — той се прозя. — По дяволите! Боли ме китката, а може би ще се наложи цяла нощ да гребем... Ще поспя първо аз, а ти ще внимаваш с Хейтър. Събуди ме, когато дойде в съзнание.

Изтегна се и затвори очи. Рико не можеше да повярва. Как може да спи в такъв момент! Винаги е знаел, че Бърд има железни нерви, и въпреки това сега му се удивляваше: огромният мъж, създаден от едри кости и здрави мускули, вече спеше. Рико изведнъж бе обзет от надежда. Ако изобщо имаше изход от тази каша, единствено Бърд може да го намери. И още нещо: измъкнат ли се от тия мочурища, очакваше ги половин милион.

Измина цял час. От време на време му се струваше, че чува гласове и кучешки лай съвсем наблизко. Веднъж дори съгледа двама от охраната на отсрещния бряг. Те преминаха, оглеждайки се по брега, без дори да хвърлят поглед към тях.

Хейтър не проявяваше никакви признаци на живот и Рико се безпокоеше да не умре. Намести така куфара, че да направи сянка върху лицето му.

Знаеше, че няма да може да заспи, и остави Бърд да си почива, докато той, свит в края на лодката, будуваше. След четири часа

напълно изчезнаха и гласовете, и кучешкият лай. Тишината се нарушаваше само от комарите, които бръмчаха над главата му, и от тихия плясък на водата край лодката.

Една водна змия изплува изпод лодката и се понесе по течението, изплашвайки Рико. Той отпи глътка уиски от бутилката и побутна Бърд.

— Какво има? — подскочи изведнъж той съвсем буден, а ръката му се стрелна към уинчестъра.

— Не е ли време да предприемем нещо? — рече Рико. — Минаха вече четири часа.

Бърд се протегна и се прозя. Опипа превързаната си китка и завъртя глава, правейки неволно болезнена гримаса.

— Мисля, че ще трябва ти да гребеш. Боли ме ръката — погледна към отсрещния бряг. — Нещо да си забелязал?

— Не — отвърна Рико.

Бърд отпи глътка от бутилката и запали цигара.

— Най-добре ще е да останем тук, докато се стъмни съвсем — каза Бърд. — Може да се натъкнем на охраната, когато се връщат. След като сме вече тук, би било глупаво да рискуваме повече, отколкото е необходимо.

Рико повдигна рамене. На него му се искаше да се махнат оттук, но това, което казваше Бърд, не беше лишено от логика.

— Как е Хейтър? — попита Бърд.

И двамата погледнаха неподвижното тяло в дъното на водката. Бяха изненадани, когато видяха, че Хейтър ги гледа с големите си черни очи.

Бърд се приближи и клекна до него.

— Стой спокоен — каза му. — След малко ще се почувстваш по-добре.

Хейтър тихо простена, но не се помръдна. Рико се надвеси над него и го заглежда с любопитство. Това ли беше Пол Хейтър — най-добрият крадец на бижута? Този крехък дребен човек с рунтави вежди и мършаво тяло, с изтормозено бледо лице и безумни черни очи, това ли беше Пол Хейтър?

Бърд свали лепенката от устата на Хейтър и повдигна главата му.

— Искаш ли една глътка, Хейтър? — поднесе той бутилката пред устните му.

— Кой сте вие? — попита със слаб глас Хейтър. — Какво ще правите с мен?

— Спасяваме те — отвърна Бърд. — Навън имаш приятели.

Хейтър облиза напуканите си устни. Погледът му отскочи от безизразното студено лице на Бърд към Рико.

— Нямам аз приятели — каза той.

— Имаш, как да нямаш — уверяваше го Бърд. — Успокой се. Сега няма от какво да се страхуваш.

Хейтър затвори очи и тихо промърмори:

— Знам аз какво искате, ама няма да го получите. Никой няма да го получи!

— Не се разстройвай — каза само Бърд. — Ще говорим за това кой какво ще получи, като се измъкнем оттук.

Хейтър понечи да каже още нещо, но напрежението му дойде твърде много. Лицето му пребледня и той отново припадна.

Бърд го гледа още известно време, а след това се върна на мястото си. Седна и започна да облича маскировъчната си униформа. Като завърши с обличането, каза на Рико да легне да поспи.

— Почини си. Щом настъпи нощта, тръгваме. Ще се наложи ти да гребеш.

Рико все още не сваляше погледа си от Хейтър.

— Чу ли го какво каза? Ако наистина откаже да открие на Кейл къде са бижутата? Как мислиш, че ще го накара да говори?

— Ако Кейл не успее, може би ще се опитам аз — каза сухо Бърд. Погледна за миг към Рико. — Аз бих могъл да го накарам да пропее. За половин милион си струва човек малко да се потруди.

— Защо не го направиш сега? — колебливо попита Рико. — Защо изобщо трябва да го предаваме на Кейл?

— Добре — съгласи се Бърд. — Да допуснем, че узнаем къде са скрити накитите. Това какво ще ни донесе? Ние не можем да вземем пари срещу тях. Млъкни и помисли малко. Кой познава онзи дяволски раджа? Кейл. А ние — не.

Рико се изпъна на дъното на лодката. Краката му докоснаха главата на Хейтър. С жален глас той изхленчи:

— Ако не я довършим тая работа, аз съм фалирал. Не знам какво ще направя... С какво ще се захвана?

— О, я престани! — сряза го Бърд. — Опитай се да спиш! Писна ми от твоето хленчене.

Рико затвори очи, но знаеше, че няма да може да заспи. През полуспуснатите си клепачи наблюдаваше Бърд. Той бе втренчил замислено очи в Хейтър. Мозъкът му работеше, планираше следващия ход на този безумен проект.

IV

Към девет започна бързо да се стъмва. От часове лежах в лодката под палещите лъчи на слънцето и задухът на тропическия ден. Главите им бучаха от зловонните изпарения на гниещите растения и бръмченето на комарите, които налитаха на гъсти облаци.

Хейтър на два пъти се раздвижи, докато чакаха мрака. Явно се бореше да дойде на себе си, но и най-малкото усилие го връщаше отново в онзи безпамятен припадък, който беше опънал като струни нервите на Рико.

Какво ще стане, ако Хейтър случайно умре, преди да проговори — мисълта глождеше съзнанието на Рико. Той не можеше да излезе от този кошмар. Ако не се добере до парите, пред него се очертаваше бъдеще, за което Рико не смееше и да помисли. Постоянно подтикваше Бърд да тръгват, понеже Хейтър се нуждае от лекарска помощ.

Бърд изобщо не го слушаше. Лежеше на носа на лодката и държеше ранената си ръка. Червени петна се бяха появили под бинта от китката му чак до лакътя. Все по-често Бърд потапяше ръката си в хладката вода.

Той знаеше, че ръката му е инфектирана, а усещаше, че го обзема и треска. Главата му пламтеше, докато по гърба му лазеха студени тръпки.

— Сега е вече достатъчно тъмно, почти девет е — проговори Бърд.

Слънцето отдавна се беше скрило, но те все още виждаха ясно отсрещния бряг на реката. Измъчван от безделието и болката, Бърд реши да рискува.

— Да — каза накрая, — тръгваме. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с това корито?

— Нима ръката ти не е вече в ред? — уплашено попита Рико.

— Твърда е. Стои като схваната. Може би по-късно ще се хвана за веслата... Тръгваме надолу по течението. Няма да ти е трудно.

Рико се хвана за веслата. Отблъсна лодката от брега и я насочи към средата на течението. Лодката се люлееше под неговите

неравномерни загребвания.

— Придържай се към брега — посъветва го Бърд — и гребви спокойно.

След няколко минути Рико успя да овладее веслата и лодката тръгна що-годе добре.

— Скоро трябва съвсем да се стъмни — Бърд гледаше към все още светлото небе. — А си мисля, че след час и луната ще ни огрее.

Беше вече съвсем тъмно, когато в далечината се чу шум от хеликоптер.

Бърд дремеше. Лежеше на дъното, прехвърлил през борда ръката си в реката. Хладната вода успокояваше огъня. Отвори очи и леко се надигна. Рико гледаше към небето. Когато по приближаващия звук разбра, че машината се насочва към тях, отчаяно загреба към сянката на дърветата край брега. Бяха само на метър от прикритието на близките дървета, когато хеликоптерът прелетя над тях.

Летеше ниско и въздушната струя ги изплаши. Те се хвърлиха в лодката, забили глави на дъното. Хеликоптерът ги отмина и изчезна също така бързо, както се беше появил.

— По дяволите! — извика Бърд. — Мислиш ли, че нас търсят?

Рико избърса потта от лицето си и целият разтреперан, каза:

— Едва ли са ни видели. Такъв мрак е, пък и при тази скорост...

— По-добре карай надолу — напомни Бърд. — Дръж се близо до брега и се напругни малко.

Рико отново подкара лодката. Беше слаб и неопитен и бързо се изморяваше.

— Няма да мога още дълго с това темпо — дишаше тежко и отново целият плувна в пот. — Не можеш ли поне за малко да ме смениш?

— Гребви, гребви! — отвърна му Бърд. Извади ръката си от водата и я тикна под носа му. — Я виж какво става тук!

Беше достатъчно светло, за да може Рико да види колко е подута и посиняла ръката му. Целият потрепери изплашен:

— Но ръката ти е инфектирана! Не можеш ли да направиш нещо?

— А какво мислиш, че бих могъл да направя, глупако? — изкрещя Бърд разярен. — Гребви бързо и не плямпай!

Рико продължи да гребе. Гледаше разтревожен Бърд. Той изглеждаше зле. Лицето, му беше плувнало в пот, а очите — хлътнали и потъмнели. Със здравата си ръка непрекъснато забърсваше потното си пламнало чело, а от време на време се олюляваше, сякаш всеки миг и ще падне от лодката.

— По-добре легни — разтреперан му говореше Рико. — Изглеждаш много зле.

— О, я си затваряй устата! — изруга го Бърд, но гласът му нямаше обичайната острота и накрая той наистина се отпусна на дъното на лодката.

Сега Рико започна да гребе по-енергично, но и той се чувстваше зле. На раменете му сякаш беше посипана жарава, дланите му се покриха с мехури. Продължаваше да маха с веслата, но напредваха много бавно.

— Колко време ще продължава това изтезание? — попита Рико след дълга пауза.

— При тая скорост още три-четири часа. Не можеш ли по-бързо? Трябва да сме далеч от реката още преди зазоряване. Хайде, напъни се!

Рико се напъна с все сили и успя да ускори темпото. Тихо стенеше от болките в ръцете. Бърд му казваше, че трябва добре да се потруди за всеки долар от онзи половин милион. Тогава не му вярваше, но сега вече разбираше какво е имал предвид.

Изтече още един час. Рико беше толкова уморен, че вече механично замахваше с веслата, воден единствено от мисълта, че трябва да се движат. Лодката лениво се плъзгаше по течението на реката.

Ръцете му бяха толкова изранени, че едва успяваше да стиска веслата. Беше много тъмно, за да може да види Хейтър. Рико си мислеше, че може би отдавна е мъртъв. Чуваше как Бърд мърмори нещо в съня си. Как ще може да се оправи и с Бърд, и с Хейтър, мислеше отчаяно Рико. Ако успееше да се измъкне оттук, предстояха му още пет часа кормуване до ловната хижа на Кейл, а кой щеше да държи волана?

Изведнъж му се стори, че чува някакъв звук, и спря да гребе, за да се послуша по-добре. В далечината се чуваше шум от мотор. Дали хеликоптерът не се връщаше отново? Хвърли поглед към брега и

насочи лодката в тази посока. Трябваше да е готов, ако хеликоптерът се появеше.

— Бърд, събуди се! — стреснато го побутна Рико.

— Какво има сега? — грубо се обади Бърд и се изправи.

— Слушай!

В главата на Бърд сякаш някои удряше с огромен чук. Цялата му ръка гореше в трескав огън. Той тихо изпсува и се наведе през борда на лодката. Сега вече чуваше звука, който беше изплашил Рико.

— Това е катер — рече и изведнъж се изправи. — Онзи хеликоптер все пак ни е засякъл.

Рико замръзна от страх. После започна така трескаво да гребе, че Бърд трябваше да му изкрещи:

— Глупако, нима мислиш, че имаме шанс да им се измъкнем с тази черупка? Карай към брега!

Рико веднага насочи лодката към брега и попита:

— Ще слизаме ли?

— Слизаме — отвърна Бърд. — Тия типове сигурно са въоръжени с картечница.

Тежко се измъкна от лодката и с изненада констатира колко са отслабнали краката му.

— Донеси тук Хейтър!

Рико се олюля под тежестта на Хейтър, но преплитайки крака, успя някак си да измъкне тялото на брега. За малко да прекатури лодката и Бърд се видя принуден да му помогне да го издърпат на сушата.

— Извади сега уинчестъра и томпсъна — продължаваше да нарежда той. — Можеш да вземеш и куфара.

Рико успя някак си да пренесе всичко това на брега и се присъедини към Бърд. Бърд взе в ръка томпсъна. Беше чудесно оръжие. Хладният допир до стоманата му действаше успокояващо. Макар и да го мъкнеха през цялото време, не бяха го използвали досега. Бърд смяташе, че автоматът трябва да се използва при поспециални случаи, но този сега, изглежда, беше такъв.

Двамата оглеждаха брега в двете посоки.

— Единственият ни шанс е да не видят лодката в тъмното — успокояваше се Бърд. — Но ако ни намерят, ще трябва на всяка цена де

ги умирим... А ако на катера има и радиопредавател... — замълча, когато над реката се появи ярък сноп светлина.

Изад близкия завой се появи бял катер на речната полиция. На командния мостик беше монтиран мощен прожектор. На мостика се виждаха трима души. Други двама клечаха на носа, а помежду им имаше картечница. Яркият сноп светлина се плъзгаше по бреговете, опипвайки храстите, и на Бърд му беше ясно, че неминуемо ще открият лодката им.

— Ще се разделим! — тихо прошепна Бърд. — Ти върви наляво, бързо! Ако започнат да стрелят, стреляй и ти.

Бърд се сниши и притича, отдалечавайки се от мястото, където беше оставена лодката им. Намери прикритие зад едно дърво и се притаи. Рико беше достатъчно уплашен, за да може да се движи. Легна във високата трева и се притисна към земята неподвижен. По навик покри с ръце главата си.

Ярката светлина на прожектора шеташе безспирно по двата бряга и премина през лодката. За миг само Бърд помисли, че може би не са успели да я видят. Но после изведнъж до слуха му достигнаха острите заповеди от командния мостик — прожекторът се върна и заля с ярката си светлина лодката.

Прозвучаха нови заповеди и катерът се насочи към брега.

Бърд не чака повече. Не можеше да позволи полицията да вземе инициативата.

Откри огън с томпсъна. Видя как се разхвърчаха трески по палубата и се прицели по-високо. Двете ченгета, които бяха до картечницата, се преметнаха в реката. В следващия миг прожекторът се пръсна и угасна. Откъм мостика отвърнаха на изстрелите му. Бърд отново се прицели, но тримата вече се бяха скрили, а катерът с пълна пара се движеше по течението на реката. Бърд стана и се огледа. Беше сигурен, че ще се върнат, и действително след малко катерът обърна нос и заплува обратно. Бърд знаеше как се постъпва в такива случаи. Понеже прожекторът им беше строшен, сега ченгетата щяха да обърнат картечницата и да обсипят брега с куршуми.

Отново се прикри зад дървото и зачака. Сега случаят му даваше известни шансове и той трябваше да ги използва.

Катерът се появи отново. Ченгетата бяха сложили картечницата на командния мостик и като я насочиха към мястото, където беше

лодката им, откриха огън. Дъжд от куршуми заваля по брега между дърветата. Трески летяха на всички страни като шрапнели, а лодката им се превърна в купчина непотребни дървени отпадъци.

Бърд лежеше плътно притиснат към дървото и чакаше да дойде неговото време.

Рико чуваше как куршумите от картечницата съскат в тръстиката над главата му и се притискаше още повече към меката почва. Катерът се движеше бавно, а картечницата систематично обсипваше с куршуми брега и изведнъж Рико попадна под директния ѝ обстрел. Дъжд от олово се изсипа над главата му. Куршумите падаха навсякъде около него. Кал и водни пръски хвърчаха на всички страни. Адът, който се стовари отгоре му, предизвика у него буквално пристъп на лудост. Без да знае какво прави, той скочи и хукна с все сили да потърси прикритие зад близките дървета. Не успя да направи и няколко крачки, когато нещо го удари в крака и той падна ничком в блатото.

Бърд видя какво се случи и започна тихо да псува. Никой не би могъл да се измъкне жив от този куршумен дъжд.

Бавно вдигна томпсъна. Катерът се обръщаше, за да се върне отново, и за момент картечницата бездействаше. Той откри огън по командния мостик. Дочу се трясък от разбити стъкла и катерът изведнъж се завъртя. Бърд съгледа мъжа на кърмата, който се бореше да овладее руля, и пусна един откос.

Кормчията метна нагоре ръце и рухна. Останал без контрол, катерът се насочи бързо към брега, точно към мястото, на което беше скрит Бърд. Носът му застърга по меката тинеста почва и той леко се наклони на една страна, докато винтът продължаваше да разпенва водата.

От своето прикритие Бърд виждаше командния мостик. Двама полицаи лежаха по очи върху палубата, а трети с клюмнала глава беше подпрян на дървената стена на кабината.

Нямаше време за губене и Бърд не се поколеба нито за миг. Остави томпсъна на земята, измъкна колта и скочи от брега върху палубата.

Пристъпваше внимателно, готов всеки миг за стрелба. Изведнъж дочу стонове, а полицаят, който беше подпрян на стената до кабината, вдигна глава. Кръвта се стичаше по лицето му. Той опули очи към Бърд и се опита да вдигне автомата, който лежеше на коленете му.

Бърд стреля в главата му, преди онзи да успее да направи каквото и да било. После побърза до командния пулт и намали двигателя. Завъртя руля и леко отпусна газта. Катерът бавно се измъкна от калта и нагази в по-дълбоки води. Бърд затвори наполовина вентила и успя да обърне катера по дължината на брега. Сега вече носът сочеше надолу по течението. После изхвърли един по един труповете в реката.

Всичко това му костваше много усилия и той успяваше да се движи само благодарение на силната си воля. Главата му бучеше, а пулса си усещаше като удари от чук. От време на време болката толкова се усилваше, сякаш някой стягаше главата му в менгеме. Залиташе и едва се държеше изправен, но разбираше, че това е рядък шанс за бягство и спасение. Сега само да можеше да довлече Хейтър на катера и всичките му проблеми свършваха.

Слезе от палубата в топлата блатиста вода, изкачи се на брега и тръгна да търси Хейтър. Намери го неподвижен, лежеше там, където го беше оставил. Първо го огледа и опипа, за да разбере дали е още жив, а след това започна да го влачи през храстите към брега.

Много време му беше необходимо, докато го натовари на катера. Толкова беше изнемощял, че след като намести Хейтър на палубата, седна на ръба, провесил крака към водата, и отпусна пламналата си размътена глава в ръцете си. Остана така няколко минути. Съзнаваше, че губи ценно време, но накрая успя да събере сили и се надигна. Върна се на брега, защото искаше да прибере оръжието и да потърси куфара. Доста се измъчи, докато ги открие, но успя. Вече тръгваше към катера, когато дочу гласа на Рико.

Спря и се загледа в посоката, от която идваше гласът, изненадан, че Рико е още жив. Остави всичко на земята и тръгна да го търси в храстите. Откри го скоро. Рико лежеше по гръб под призрачната лунна светлина, облян в пот от страх и болка.

— Реших, че си ме забравил — простена през сълзи той. — Вече мислех, че ще ме оставиш да умра тук сам.

— Ставай, кучи сине! — изкрещя отгоре му Бърд. — Докога ще ми се излежаваш?

— Кракът ми — проплака Рико. — Счупен е и кърви. Помогни ми, Бърд! Моля те...

Бърд едва се държеше на краката си. Олюляваше се и гледаше Рико със студените си безмилостни очи.

— Търсеше го и си го получи — каза с безизразния си глас, като тежко поемаше въздух. — Защо не остана да лежиш на земята, защо скочи да бягаш?

— Помогни ми! — молеше Рико и протягаше към него треперещите си ръце. — Не ме оставяй да умра тук.

А защо пък да не го оставя, мислеше си Бърд. През цялото време нямаше никаква полза от него. А сега с тоя счупен крак ще бъде дори още по-зле. Бърд беше изчерпал и последните си сили, докато пренесе Хейтър на катера. Самата мисъл, че всичко това трябва да се повтори отново, го накара да вземе решение.

— Успокой се — рече той, стараейки се да бъде убедителен, — ще се върна. Първо трябва да намеря Хейтър.

Рико знаеше, че Бърд лъже.

— Не можеш да ме оставиш така — стенеше той. — Целият съм в кръв — повдигна се на лакът... — Бърд, не ме изоставяй!

— Млъквай! — изкрещя отново Бърд, после се обърна и тръгна към мястото, където беше оставил куфара и оръжията.

Рико викаше след него, но Бърд изобщо не се обърна. Сега, вече убеден, че Бърд го изоставя, Рико започна да пълзи след него, влачейки счупения си крак. Цялото тяло страшно го болеше, но успяваше някак да пълзи, като забиваше пръсти в меката почва и се влачеше бавно. Приличаше на огромен паяк, който едва се тътри, оставяйки кървава следа след себе си.

— Бърд! — крещеше. — Чакай ме!

Бърд погледна през рамо и видя, че Рико пълзи след него. За миг се изкуши от мисълта да прекрати мъките му. Ще му пусне един куршум в черепа и всичко ще е наред. Но после се отказа. Не искаше да рискува някой да чуе изстрела. Може наблизко да има още някой от охраната на затвора. Защо трябваше да рискува, след като Рико и без друго щеше да умре.

Спусна се по брега до водата и прехвърли куфара и оръжията на палубата. Накрая успя и сам да се качи.

В това време, отчаян от страх, Рико бързаше колкото му държаха силите. Не беше на себе си от болка, а ужасът от мисълта, че ще остане сам, смразяваше съзнанието му.

— Върни се! Върни се, Бърд, не ме оставяй! — крещеше той, обезумял от отчаяние.

Бърд се добра до командния пулт и отвори вентила.

Катерът започна бавно да се отдалечава от брега.

В този момент Рико се досети, че носи револвер. Никога досега не беше го използвал. Беше малък калибър и с чудесно инкрустирана със седеф дръжка. Обикновено стоеше в касата му, при парите, но в суматохата, когато напускаше клуба, Рико го беше мушнал механично във вътрешния джоб на сакото си. И сега с трепереща ръка измъкна револвера и размахвайки го, изкрещя:

— Върни се, Бърд! Мръсен кучи син! Ще те убия, ако не се върнеш!

Отчаянието му достигна своя връх, когато Бърд завъртя руля и катерът се насочи към средата на реката. Беше вече на около двайсетина метра от брега, когато до него отново достигнаха виковете на обезумелия от страх и отчаяние Рико, но той не им обърна никакво внимание.

Рико насочи револвера и натисна спусъка, но нищо не се получи. Опита се с треперещи ръце да освободи предпазителя, но револверът се изплъзна от ръцете му и цопна в реката. Наведе се и трескаво започна да го търси, но изгуби равновесие и се прекатури в гъстата лепкава тиня.

При падането счупеният крак се оказа под него и от ужасната болка Рико изгуби съзнание. Когато водата покри главата му, той изведнъж се свести и замаха с ръце, улавяйки се за тръстиките наоколо. Успя да се измъкне от водата, но само наполовина.

С ужас гледаше как катерът набира скорост и изчезва в мрака надолу по реката. Падна отчаян по очи и заплака с горчиви сълзи. Усети, че кръвта все по-силно тече от раната му. На лунната светлина виждаше даже как водата около него почервенява.

Дори и тогава все още не можеше да повярва, че ще умре. „Ще ме намери полицията“ — говореше си той и това наистина му даваше надежда. Нямахше начин да не изпратят още един катер, за да потърсят онзи, първия, тогава щяха да го намерят и да го спасят.

Затвори очи и започна да се моли. Не че знаеше някаква молитва, не, просто от устата му излизаха думи без всякакво значение, докато той си мислеше, че се моли.

Не видя как от отсрещния бряг на реката се отдели някаква тъмна сянка с формата на дебело стъбло и заплува към него. Вкусът на

кръвта му, носен от водата, бе стигнал дотам, а това беше непреодолимо изкушение, на което никой алигатор не можеше да устои.

Мрачната тиха сянка плуваше напреко на течението с изненадваща бързина и само грозната люспеста муцуна едва се подаваше отгоре, заплашителна като перископ на подводница.

Рико усети движението на водата с лицето си и отвори очи. Недалече от него плуваше нещо, което му заприлича на отломък от скала с остър назъбен гребен. Беше озадачен само какво ли е.

Сети се едва когато беше много късно, когато вече нямаше СМИСЪЛ...

ПЕТА ЧАСТ

I

Дъждът монотонно се изливаше върху къщите по булевард „Рузвелт“. Капеше от дърветата, стичаше се по улиците и образуваше големи блестящи локви под светлината на уличните лампи.

Адам Джилис стоеше мрачно усмихнат под едно дърво с ръце, дълбоко напъхани в джобовете на износеното си пардесю, и влажна шапка, нахлупена над очите.

Изглежда, не усещаше силния дъжд, нито го беше грижа, че е подгизнал до кости. Цялото му внимание беше съсредоточено върху къщата на Кейл, чиито долни прозорци бяха ярко осветени.

Няма да продължи много дълго, мислеше си той... Малко време беше минало, откакто се обади от уличния телефон, и едва беше успял да се подслони в някакъв тъмен вход, когато се появи първата патрулна кола. Лейтенант Олин си знаеше работата. Упорито се опитваше да го задържи на телефона, разпитвайки за подробностите, за да могат хората му да го заловят още в кабината. Но и Джилис не беше вчерашен.

Щом патрулната кола се отдалечи от телефонната кабина и ченгетата си тръгнаха с празни ръце, той излезе от тъмния вход и взе такси до булевард „Рузвелт“. Надяваше се, че ще стигне навреме, за да види резултата от анонимното си обаждане до Олин.

Наложи се да чака повече, отколкото се беше надявал. Разбира се, той не знаеше, че Олин първо трябва да намери съдия, който да подпише заповедта за обиск, още повече в този час на нощта...

Джилис трябваше да изчака повече от двацет минути, докато съгледа фаровете на полицейската кола, която препускаше по булеварда. Скри се в тъмнината под близкото дърво, преди колата да спре пред къщата на Кейл, и зачака. Видя как Олин с други две ченгета се качи по стъпалата пред входа и позвъни. Вратата се отвори, ченгетата влязоха и тя се затвори след тях.

Шофьорът на полицейската кола остана зад волана и така попречи на Джилис да се приближи до къщата и евентуално да

погледне през някой от прозорците с надеждата да види какво става вътре. Трябваше да се задоволи с чакането под дъжда.

Изведнъж вратата се отвори. На прага се появи Олин, след него Кейл, а накрая и двамата полицаи. Кейл беше облечен с палто и шапка и крачеше неуверено с наведена глава. Наложиха се единият от полицаите да му помогне, докато влизаше в колата. Олин се настани на задната седалка до Кейл, а ченгето седна отпред до шофьора. Колата потегли, а другият полицай се върна в къщата.

Джилис добре огледа лицето на Кейл, докато той влизаше в колата. Беше блед, с неподвижно вперени в гърба на шофьора очи. Изведнъж беше заприличал на старец.

Джилис беше изхарчил и последните си пари за такси, но не му пукаше. Знаеше, че Ийв има пари в себе си, а за него не беше трудно да ги измъкне от нея. И макар че пътят до нейния апартамент на „Роксбърг хаус“ беше дълъг, той закрачи бодро. Беше в добро настроение и дъждът не го притесняваше. А може би това е последният път, когато трябва да ходи пеша?

Влезе в сградата, където живееше Ийв, изкачи се с асансьора и позвъни на вратата. Водата се стичаше на тънки вадички от палтото и шапката в обувките му и скоро пред вратата се образува цяла локва, но на Джилис не му пукаше. Ийв отвори и уплашено се дръпна назад.

— За бога, Адам! Какво правиш тук по това време? — извика тя. — Целият си мокър!

— Вали като из ведро — каза той. — Не можах да хвана такси.

Влезе в красиво наредената дневна и свали шапката и мантото си.

— О, страхувам се, че направих голяма свинщина — започна да се извинява. — Да отнеса ли всичко това в банята?

— По-добре недей, Адам. Очаквам Престън — заяви с неудобство Ийв. — Обади ми се по телефона и каза, че ще дойде. Когато позвъни, помислих, че е той...

— Не се тревожи за Престън — ухили се Джилис. — Той няма да дойде, има много важна среща — после пристъпи до вратата на банята и добави:

— Ще си взема един горещ душ. Не искам да пипна някоя настилка.

— Откъде знаеш, че Престън няма да дойде? — попита остро Ийв, като го гледаше с подозрение.

— Ще ти разкажа всичко след душа. Имаме много време.

Влезе в банята и се заключи. Стоя дълго време под топлите струи и се наслаждаваше на лукса, който го заобикаляше. След това се избърсна със самобърсначката на Кейл, облече тъмносиния му халат и се върна в дневната.

— Така вече е по-добре — каза доволен, пристъпи към радиатора, който Ийв беше включила, и се настани във фотьойла край него.

Ийв му донесе чаша с уиски и седна срещу него. Лицето ѝ беше бледо, ясно се виждаше напрежението, което я измъчваше. Тя го погледна с подозрение и попита:

— Какво се е случило с Престън?

— Страхувам се, че има неприятности — отвърна Джилис и отпи голяма глътка.

Гледаше я и се хилеше.

— Полицията узна за гривната — добави и повдигна нехайно рамене. — Преди половин час го арестувах.

— Ти си направил това, Адам! Ти си им се обадил!

— Всъщност не съм — излъга спокойно той. — Трябва да ти призная, че често ме е изкушавала тази мисъл, но сега се радвам, че не го направих.

— О, Адам, какво ще му направят сега?

— Мисля, че ще му лепнат десет години... А на теб какво ти пука? Няма да ти досажда повече — отвърна Джилис и подаде празната чаша. — Налей още едно. Да имаш случайно цигари?

Тя напълни отново чашата му и остави пред него кутия с цигари. Джилис запали една, изпъна доволно краката си и въздъхна.

— Каза ли ти Престън какво се случи в ловната хижа? — попита той след дълга пауза.

— Без да навлиза в подробности — отвърна Ийв, гледайки ръцете си. — Каза само, че всичко било безуспешно.

— Държиш се така, сякаш тази работа не те засяга — продължи Джилис. — Не забравяй, че изпуснахме половин милион.

— Мислиш ли? — погледна го накрая тя. — Никога не съм смятала, че ще го имаме, Адам. Но на теб, изглежда, много не ти пука.

— Нямах да говориш така, ако ме беше видяла миналата нощ — рече Адам и се засмя. — Не знам друг път в живота си да съм бил толкова бесен. Толкова хубав беше целият ми план. Престън се щураше пред ловната хижа като трескав, а аз, скрит в храстите, едва не припаднах от напрежение. Чакахме така с часове и нищо не се случи. Тогава Престън включи радиото в колата и успях да чуя някои подробности за бягството. Казаха, че Хейтър е откраднал полицейския катер. Чакахме, но никакъв Бърд не се появи. Едва не си оскубах косите, толкова ме беше яд.

Ийв стана и започна да се движи безцелно из стаята. Нейното държане нервираше Джилис.

— Ти си интересна жена — рече накрая той. — Държиш се така, сякаш не разбираш какво си изгубила.

— Мисля, че те разбирам, но, от друга страна, спечелих много повече.

— О, престани с тая глупава философия. Не виждаш ли, че не се излъгах за Бърд? Казах ти, че той може да направи всичко, стига да поиска.

— Е, да, осем души е убил. Това означава ли нещо за теб?

— На тях за това са им плащали — продължи бързо Джилис с примитивната си философия. — Щом си се съгласил да бъдеш пазач в затвор, значи трябва да поемеш и съответните рискове. Няма сега да мисля и за тях...

— А какво мислиш, че се е случило с Хейтър? — попита Ийв и обърна гръб към Джилис, за да не види израза на лицето ѝ. Гадеше ѝ се от него.

— Мисля, че Бърд го е пипнал — намръщи се Джилис. — Винаги е съществувала възможността Бърд да влезе в директен контакт и да преговаря с раджата. Той сигурно това и ще направи. Няма да му е много лесно, защото полицията го търси за убийството на Зоя Нортън. Ако обаче успее да се добере до раджата, двамата сигурно ще се спогодят.

— Когато си разбрал, че Бърд ви е изиграл всичките — спокойно отбеляза Ийв, — сигурно си решил, че Престън Кейл повече не ти е необходим, и си го издал на полицията, така ли?

Джилис я погледна и се усмихна цинично.

— Искаш ли наистина да знаеш, малката? Нима с твоята смешна съвест няма да си по-щастлива, ако не знаеш?

— Не, искам да знам.

— Е, добре, права си. Постоянно ми говореше, че искаш да се освободиш от Кейл, така ли беше? Е, телефонирах на Олин и му казах, че ще намери гривната на Джейн Брюс в сейфа на Кейл. Той отиде и я намери. Сега вече можеш да не се безпокоиш за Кейл.

— Направил си всичко това, защото Бърд те измами! И за да изкараш яда си на някого, си натопил Кейл.

Само за миг очите на Джилис гневно блеснаха, а лицето му придоби твърд израз, но той успя да се овладее и избухна в пресилен смях.

— Ти наистина ме разбираш, Ийв. Съвсем си права, по дяволите! Наистина подцених този Бърд. Мислех си, че и той е обикновен гангстер, с патлак в ръката и без много мозък в главата, но съм се лъгал. Изигра ме, признавам. Даже му беше платено да извади тоя Хейтър от тресавищата и той спокойно си го отмъкна. А сега вероятно планира как да се спогоди с раджата и да пипне паричките. Ще сложи в джоба си половин милион... Но това вече съм го преживял. Сега имам друга идея. Не толкова доходна, но значително по-сигурна.

Винаги едно и също, с горчивина помисли Ийв.

— Бих искала да си легна. Чувствам се много уморена — каза тя изведнъж. — Ако искаш, можеш да преспиш тук.

— Точно това исках и аз да ти предложа — ухили се нагло той. — Но не бягай още. Искам да поговорим за новия ми план. А междувременно да те попитам как си с парите, малката?

— Колко ти трябват?

Той се изправи рязко и лицето му изведнъж погрозня от зле прикрита ярост.

— Докога смяташ да ми подхвърляш трохи? Стига вече! Питам се докога ще можеш да задържиш този апартамент, след като Кейл го няма вече да плаща сметките?

— Ще се върна във „Фоли“ — отвърна тя. — Не мисля да оставам тук. Ако ти трябват пари, мога да ти дам петдесет долара.

— Не ми трябват твоите пари — срязва я той. — Нека да говорим разумно. Няма смисъл да се връщаш във „Фоли“, а дори не знаеш дали ще те приемат отново — той стана и пак напълни чашата си. После

добави с по-мек тон: — Освен всичко друго трябва да знаеш, че раджата много те харесва...

Ийв се стъписа.

— Какво каза?

— Раджата те харесва — повтори той. — Искане му се да заминеш с него в Читабад, когато реши да се връща. Обещах му, че ще поговоря с теб за това.

Ийв за миг пребледня.

— Не разбирам. Нима ти го познаваш? Как си се добрал до него?

— Разбира се, че го познавам — махна с ръка Джилис. — Срегнахме се в Индия. Направих му две-три малки услуги, не бяха нещо особено, но той беше много впечатлен от уменията ми.

— Може би си намирал жени, подходящи за харема му?...

— Не е необходимо да си толкова саркастична — каза той сухо, а наглата усмивка изчезна от лицето му. — Забравил съм вече с какво му услужих, но той беше доволен. Така се сприятелихме и тогава той ми разказа за своята колекция от накити. Заедно разработихме този план да се докопаме до Хейтър.

— Аха... разбирам. Защо тогава въвлече мен и Престън във всичко това? Винаги съм се питала защо раджата ни прие така охотно. А е било заради теб. Ти си нагласил всичко предварително, още преди да ми кажеш да се срещнем с него.

— Естествено — Джилис отново напълни чашата си. — Решихме, че трябва да имаме дубльори, в случай че цялата работа се провали. Затова избрахме Кейл, един вид осигуровка. Това е...

— Разбирам всичко — Ийв започна отново да ходи напред-назад из стаята. — И въобще не ти пукаше какво ще стане с мен, ако цялата работа се провали, така ли?

— О, стига глупости! На теб нищо не можеше да ти се случи, това се знаеше. Полицията изобщо не се интересуваше от теб... Остави! И без друго всичко вече е отдавна свършило. Трябва сега да помислиш за своето бъдеще. Раджата все ще ти предложи нещо.

Тя не отговори. Стоеше неподвижно до прозореца и гледаше в дъждовната нощ.

— Чуваш ли какво ти говоря? — повиши глас Джилис.

— Да.

— Там животът ще ти хареса — продължи той. — Естествено, жените нямат толкова свобода, както при нас, но в замяна пък имат други придобивки. Той има огромен палат, а също и достатъчно много други накити с диаманти и каквито щещ камъни. И, естествено, ще иска да ги носиш.

— Останах с впечатлението, че е женен — проговори Ийв все още с гръб към него.

— Е, ти знаеш какви са раджите — засмя се пресилено Джилис. — Това не бива да те смущава. Там по друг начин гледат на тези неща... И без друго сегашната му жена не може да стъпи на малкия ти пръст.

Ийв не отговори нищо.

— Той ще остане тук още една седмица, като се надява, че Бърд ще се опита да влезе в контакт с него. Ако Бърд не се появи, ще пътуваме заедно.

— Адам, това означава ли, че той ще ти даде някаква работа?

— Разбира се. Ще бъда негов личен секретар. Заплатата ще е добра. Само че, естествено, това няма да трае вечно. Не вярвам, че раджата ще издържи повече от пет-шест години, като го гледам как хвърля пари наляво и надясно. Но ние дотогава ще успеем да си свием гнездо... Нали така?

— Радвам се, Адам, че си си намерил работа. Надявам се, че всичко ще тръгне добре и ще получаваш добри пари.

— Ще се погрижа за това — отбеляза доволен той. — Ще се погрижа всичко да е наред. Но ти не се безпокой за мен — продължи делово. — Обещах му, че ще го посетиш утре в хотела и ще обядваш с него. Съвсем естествено е да иска колкото може по-бързо да се опознаете.

— Съжالياвам, че ще го разочаровам, но утре няма да мога да отида — отвърна Ийв, все още обърната с гръб към него.

— Как така? Че ти нямаш по-важна работа от срещата с него — остро заяви Джилис. — Трябва да отидеш!

Тогава тя се обърна, а Джилис се отдръпна стреснат при вида на пламтящите трескави очи върху пребледнялото ѝ лице.

— ТИ чуваш ли се какво ми предлагаш? — попита го ледено през стиснатите си зъби.

— Чакай, за бога! Не ставай смешна — упорито продължи да я уговаря Джилис. — Раджата е джентълмен, от царски род, учил е в Итън и Кеймбридж.

— Това за мен не означава нищо, връщам се във „Фоли“! Писна ми от този начин на живот!

— Слушай, мила, много се съмнявам, че във „Фоли“ ще те приемат отново. Ще се вдигне страшен скандал, когато от вестниците се разчуе, че Кейл е арестуван. Не вярвам, че ония във „Фоли“ ще допуснат приятелката на един затворник да краси сцената им...

Тя отвърна поглед от него и прехапа устни, стиснала ръцете си в юмруци.

— Бъди разумна, Ийв — продължаваше Джилис да я обработва, използвайки ситуацията. — Защо да не се срещнем утре с раджата? Той е много симпатичен. Няма да се нахвърли веднага върху теб. Е... може би на кораба, като тръгнем... тогава от теб ще се иска да си изпълняваш задълженията, но преди това в никакъв случай.

— Не искам да те видя повече! — изкрещя Ийв. — Опитвам се вече месеци да прекратя нашата мръсна връзка, но все не ми достигаше кураж. Сега обаче имам! Някога много те обичах, Адам. Бях готова да направя всичко за теб, но ти уби любовта ми, уби всичко в мен. Гледам те сега и се питам как съм могла да бъда такава глупачка! Радвам се, че най-накрая си намерил подходяща работа, радвам се, че заминаваш в Индия. Няма да се виждаме повече, искрено се надявам. Сега си върви! Чуваш ли? Махай се!

Имаше нещо в гласа ѝ, което му подсказа, че тя говори това, което мисли. Адам усети, че го обхваща ярост.

— Слушай, Ийв — започна той и гласът му звучеше твърдо, — чашата преля. Ще правиш това, което аз ти кажа. Няма да получа тази работа, ако ти не си съгласна. Раджата иска теб и само затова ще ме вземе, нима не разбираш? Беше побеснял, че позволих на Бърд да ме изиграе. Не иска да повярва, че не е моя грешка. Ако не се бях сетил за теб, досега да ме е изгонил. Подписах два-три негови чека, а той разбра. Би могъл и в затвора да ме изпрати за това, Ийв. Нима не разбираш? Оттегли обвинението си само защото му обещах, че ще бъдеш любезна с него... Ти трябва да го направиш...

— Вън! — изкрещя Ийв и му обърна гръб. — Не искам да те видя никога повече!

— А, не! — лицето на Джилис пламна. — Не можеш да се държиш така с мен! Ще си отида тогава, когато аз поискам. А ти ще ми се подчиняваш, иначе ще съжаляваш.

— Ако не си тръгнеш веднага, ще извикам домоуправителя!

— Няма да го направиш — лицето на Джилис пребледня. — Повтарям ти, трябва да ми се подчиняваш и да изпълняваш това, което ти кажа, иначе ще съжаляваш.

— Знаеш ли как наричат хората като теб, Адам? — спокойно каза Ийв. — Не, това е грозна дума — приближи се до телефона. — Ще се махнеш ли?

— Дори и не мисля! — отвърна Джилис, заобиколи масата и тръгна към нея. — Предупредих те да не правиш глупости. Остави телефона или ще съжаляваш!

Ийв започна бързо да набира. Джилис изтръгна от ръцете ѝ слушалката, а тя се извъртя и с все сила му удари плесница.

Без да знае какво прави, достатъчно побеснял, за да може да се контролира, Джилис грабна бутилката с уиски от масата и с все сила я стовари върху главата ѝ.

II

Бърд седеше зад волана на пакарда и караше с една ръка. Другата висеше напълно ненужна. Беше отекла и двойно по-дебела, а от лакътя надолу тъмнозелените петна бяха почернели. Лицето му се къпеше в обилна пот, сякаш някой непрекъснато изстискваше сюнгер, напоен с вода, отгоре му. Изпитваше ужасни болки навсякъде по тялото и все по-често трепереше от неконтролируемите спазми на треската.

Шофираше автоматично по широкия главен път. Стоеше изправен единствено благодарение на страшната сила на волята си.

Беше три часът на разсъмване и по пътя почти нямаше движение. Това му даваше възможност да поддържа висока скорост, без излишни превключвания и манипулации.

Беше успял някак си да примъкне Хейтър от полицейския катер до мястото, където беше скрита колата на Рико. Хвърли го на пода зад седалката и го покри с одеяло. След това свали мокрите дрехи, а от куфара извади и облече сухи. Разбра, че не е в състояние да облече сакото на отеклата си ръка, и го преметна през рамо.

Потегли по дългия път към ловната хижа. Усещаше, че треската го обхваща все повече. Ту му беше леденостудено, ту ужасно горещо. Започна все по-силно да трепери. Когато стигна до кръстовището, където от главното шосе се отделяше пътят за ловната хижа, размътеният му мозък не можа да схване промяната в посоките. Широкият главен път от Луизиана беше прав като стрела и толкова лесно се караше по него, че той продължи. Забрави да се отклони към ловната хижа.

После изведнъж му стана ясно, че бавно умира. Не се уплаши. Обзе го единствено и натрапчиво мисълта да види за последен път Анита Джексън.

Час след час времето изтичаше. Спираше само да зареди с гориво, и то на малки изолирани бензиностанции. Изобщо не слизаше от колата, а потегляше веднага, щом напълнеха резервоара.

След седемнайсет часа непрекъснато каране стигна до предградията на Есекс сити. Сега вече караше по-бавно, защото трудно

задържаше очите си отворени.

Намали скоростта дотолкова, че едва се движеше. Потта се стичаше по лицето му и смъдеше в очите. Изведнъж усети ужасната смрад, която се носеше от ръката му, и това го уплаши.

После някъде зад себе си дочу протяжния вой на полицейска сирена. За миг настръхна, а помътнялото му съзнание инстинктивно се пробуди. Това беше единственият звук, който бе в състояние да го изкара от вцепенението му и да го принуди да мисли по-разумно. Светкавично хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Зад него бързо приближаваше мощният мотоциклет на пътен патрул, а яркият му фар болезнено блесна в очите на Бърд. Патрулното ченге го задмина и му направи знак да спре.

Бърд докара колата до банкета. Натисна спирачките, но забрави да изключи съединителя, моторът се задави и угасна. Колата се заклатушка, премина банкета и спря в тревата.

Полицаят се приближи.

— Какво ви става? — попита той строго. — Да не сте пиян?

Бърд мушна здравата си дясна ръка под сакото и стисна дръжката на колта. Беше се облегал на вратата на автомобила, вперил безизразните си очи в пламналото от гняв лице на полицаия. Ярък сноп светлина от джобно фенерче заля лицето на Бърд и полицаят се отдръпна изплашен.

— По дяволите! Какво става с вас, да не сте болен?!

— Болен съм — просъска Бърд. — Но всичко ще се оправи, само ме оставете на мира... Отивам при приятели... те ще се погрижат за мен.

— Но вие не сте в състояние да шофирате — отбеляза полицаят. — Какво се е случило с вас, та сте в такова състояние?

— Отравяне на кръвта... в ръката — едва отвърна Бърд. — Ще се оправя... само ме оставете на мира.

— Не, няма да карате повече нито метър. Отстранете се! Ще ви откарам в болница — нареди полицаят и отвори вратата на пакарда.

Бърд, който беше облегал на нея, за малко не се строполи на пътя, но полицаят го прихвана и го изправи на седалката. Бърд ръгна колта в корема му и натисна спусъка. Усети рикошета от изстрела като физическа болка в цялото си тяло и трябваше здраво да се хване за дръжката на вратата, за да не рухне на пътя.

Полицаят се дръпна назад, олюлявайки се, и се хвана с две ръце за корема. Краката му бавно се подкосиха, после тялото му се прекърши и той се просна по гръб на шосето.

Докато Бърд се мъчеше да не падне от колата, револверът се изплъзна от ръката му и тупна в тревата. С размътеното си съзнание само констатира, че нещо е изгубил, но какво беше то, не можа да се досети. С огромно усилие успя да затвори вратата и включи отново двигателя. Скоростният лост изхърка, пакардът подскочи и потегли.

След няколко минути вече забрави за полицая, сякаш нищо не се беше случило, и отново се върна в трескавите си мисли за Анита.

Сега караше малко по-добре, макар че на два пъти, без да разбере, премина на червено. За щастие, по това време почти нямаше движение. Намали скоростта, когато стигна до мрачната и мръсна улица, където живееше Анита.

Седя известно време с празен поглед, вперен в тъмната сграда. Беше девет без двацет. Прозорецът на Анита беше тъмен. Трябваше да чака още час и половина, докато тя се върне от работа. Дали щеше да издържи?...

Облегна пламналото си чело на прозореца. Знаеше, че ако сега се отпусне, ще изпадне в безсъзнание и едва ли повече ще се свести. Реши да се качи горе и да я чака пред вратата. Така щеше да бъде по-добре, отколкото да седи в колата. Струваше му се, че е прекарал в нея цял един живот.

Отвори и едва не се срути, когато краката му докоснаха земята. Бързо се улови за вратата, точно навреме, за да не падне.

Когато някак си се изправи и искаше вече да затвори колата, забеляза томпсъна на седалката. Инстинктът го накара да вземе автомата и той го мушна под мишница. Обърна се, остави вратата отворена и се заклати през улицата.

Бавно и болезнено беше изкачването по стъпалата. Цялото тяло го болеше и гореше, сякаш бе пълно с жарава. Той блъсна вратата и влезе в слабо осветеното преддверие.

Изкачи се до първата площадка и спря. Облегна се с гръб на парапета, а потта се стичаше по лицето му, сякаш току-що беше излязъл изпод душа. Но волята му го караше да продължи и той се заизкачва отново по стълбището.

Последният етаж стигна на колене и лакти, мъкнейки след себе си автомата. Пльосна се по очи на площадката, едва поемайки дъх с широко отворена уста.

Успя. Още само един час чакане — помисли си и се чу да простенва жалостно от болка, като ранено животно в предсмъртния си час. С огромно усилие се извърна на една страна и впери поглед във вратата, отдалечена само на няколко крачки.

Притъмня му. И докато потъваше в мрака на безсъзнанието, през ума му мина нелепата мисъл: „Ще я видя отново дори ако трябва да умра за това.“

III

Лейтенант Олин говореше по телефона, когато Далас надникна през вратата.

— Сега имам работа — изръмжа Олин. — Иди да досаждаш на някой друг.

Далас влезе в малката канцелария, примъкна си един стол и го възседна. Изглеждаше много уморен в ярката светлина на настолната лампа.

— Е, добре — говореше Олин, — вземете отпечатъци и ми се обадете отново — остави слушалката и намръщено погледна Далас.

— Какво искаш? Не виждаш ли, че имам работа?

— Това го чух още първия път — отвърна Далас. — Намери ли Хейтър?

— Изобщо не го търся — отговори Олин. — А защо смяташ, че е там, където бих могъл да го намеря?

— Обзалагам се, че Бърд е разработил неговото бягство.

— Бърд ли? — Олин взе пура, отхапа върха ѝ и се изплю в кошчето за отпадъци. — Дай сега да се разберем. Това само предположения ли са, или знаеш нещо?

— Знам нещо — отвърна Далас, запали цигара и продължи: — Кейл е наел Бърд да измъкне Хейтър от затвора. Искал е да научи от него къде са скрити бижутата. Този план не е на Кейл. Изработил му го е един хубавец на име Адам Джилис, брат на Ийв Джилис. Той и Кейл са възнамерявали да отнесат плячката на раджата от Читабад, а насреща да получат половин милион.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Олин развълнуван.

— От няколко седмици Първис подозираше, че има такъв план, но нямаше факти. Когато успя да събере достатъчно доказателства, веднага ме изпрати да ти разкажа всичко това.

— Можеш ли да докажеш, че Бърд е измъкнал Хейтър?

— Мога. Успяхме да арестуваме Джилис за опит за убийство. Той ще изпее всичко.

Олин остави още незапалената си пура и зяпна изненадан.

— Чакай сега. Това пък какво е? Откъде знаеш, че този Джилис е арестуван? И после — не разбирам кой командва полицията в този град — запени се Олин.

— Успокой се, Джордж — опита се да го умири Далас. — Следя Джилис отдавна. Проследих го и когато отиде при сестра си. Мисля, че щеше да я убие, ако не бях се вмъкнал насила в апартамента ѝ, за да я спася. Между другото, откараха я с фрактура на черепа и има вероятност да изгуби едното си око. Този мръсник я удари с бутилка по главата.

— Слушай, сега съм зает — въздъхна дълбоко Олин. — Трябва да разследвам убийството на един полицай. Всичко това може да почака. Сигурен ли си, че Джилис е арестуван?

— Поне онова, което остана от него — кимна Далас и погледна издраните си юмруци. — Опита се да бъде груб и с мен, та се наложи да го усмиря.

— Знаеш ли, че арестувахме и Кейл?

— Да, видях как го изведохте. Нали Джилис ви се обади. Бях близо до него, когато телефонираше. Цяла нощ съм препускал като хрътка подире му, а от това най-много спечели сестра му.

Телефонът иззвъня и Олин вдигна слушалката.

— Да... — послуша известно време, а после ококори очи и извика: — Какво? — и така рязко скочи от стола, че го преобърна. — Сигурен ли си?... Тъмносин пакард? Веднага ще предприема нещо... благодаря ти, Бил — и прекъсна връзката. — Моят човек е убит с колт 45, с отпечатъците на Бърд — обърна се Олин към Далас. — Засечен е тъмносин пакард. Избягал е от местопрестъплението и се е насочил насам.

— Може и Хейтър да е с него — предположи Далас и стана.

— Той не ме интересува толкова. Искам Бърд! — Олин излезе от канцеларията и Далас чу отвън силния му глас, който даваше нареждания. После се върна.

— Нищо не може да се предприеме, докато не се организират нещата — каза той. — Моите хора ще намерят бързо пакарда, стига да е в града. Може би ще е най-добре да хвърлим едно око на тоя Джилис.

— Точно за това мислех и аз — отбеляза Далас. — Цялата работа е малко деликатна. Няма да сгрешиш, ако го разпиташ тази вечер. Защото той ще проговори. Ще ти каже, че целият план за бягството на

Хейтър е финансиран с парите на раджата. Тук вече сме с двата крака в неприятностите. Много е деликатно да се арестува един раджа, той се ползва с голямо уважение не само в собствената си страна. Дааа... — замислено продължи Далас. — Струва ми се, че много от тези усложнения биха могли да се избегнат, ако някой тайно предупреди раджата, че разследването се насочва към него. Тогава той вероятно ще събере куфарите си и ще се върне вкъщи. Ако го направи, ти ще се измъкнеш от тази деликатна ситуация.

— Може би и ти работиш за този проклет индиец? — нахвърли се Олин върху него.

— Аз просто гледам на нещата от твоята гледна точка, Джордж — поклати глава Далас. — Не бих искал да се счепкате с Държавния департамент.

Олин се загледа умислено в Далас, а после изведнъж се озъби:

— Сега отивам долу, на партера — и след миг добави: — Може би ти ще искаш да поговориш с твоя приятел раджата?

— Да... бих могъл — съгласи се Далас и взе телефона. Олин се спусна в залата за информация.

— Лейтенант — обърна се към него шефът на информацията, — току-що получихме съобщение. На Двайсет и пета улица е намерен тъмносин пакард, в него има труп.

— Кой го откри? — попита Олин и очите му заблестяха.

— О'Брайън, сър. Това е неговият район. Обади ми се преди минута.

— Тръгвам веднага. Кажете на Морис да дойде с мен. Ще ми трябват и десет униформени полицаи. Разпоредете се колкото може по-бързо!

Олин се втурна надолу по стъпалата, притича бързо до колата си, скочи в нея и като пусна сирената, полетя по улиците на притъмнелия град. Три минути по-късно още една полицейска кола полетя след първата, като раздираше тишината с воя на сирената си. След тях препускаше и полицейската линейка.

Олин си проправи с лакти път през тълпата и се приближи до пакарда. О'Брайън, огромен мъж с посивели коси и живи сини очи, стоеше край колата и щом видя лейтенанта, го поздрави.

— Какво става тук, Тим? Какво си намерил? — попита Олин и застана до пакарда.

— Може и да греша, лейтенант — отвърна О'Брайън, — но бих се обзаложил, че това е Хейтър.

Олин се приближи и надникна в колата. И двамата с О'Брайън се загледаха в изтормозеното, полуголо и покрито със засъхнала кал тяло, в бледото посиняло лице. Лейкопластът върху устата се беше врязал дълбоко в подпухналата плът.

— Защо мислиш, че е Хейтър? — попита го лейтенантът.

— Преди години работех в затвора в Белмор, сър — обясни О'Брайън, — това е униформата на затворниците. — Той посочи изкаляните панталони.

Пристигна и Морис.

— Ето го Хейтър — кимна му Олин. После се извърна и погледна надолу по улицата. — Това не е ли същата улица, на която веднъж бяхме сгазили Бърд?

— Да, мисля, че е същата — кимна Морис.

— Може би още се крие тук някъде — предположи Олин и погледна с надежда нагоре към покривите. — Изпрати четирима горе — нареди той, — а останалите да се разделят и да тръгнат да разпитват от къща в къща някой не е ли видял Бърд.

Морис отиде да даде нарежданията си, пристигна и линейката. Двама санитарии отнесоха Хейтър с носилка до тротоара. Единият от тях внимателно свали лейкопласта от лицето му.

— От какво е умрял, как мислите? — попита Олин, обръщайки се към съдебния лекар.

— Съдейки по всичко, от сърдечен удар — отвърна му лекарят. — Струва ми се, че е мъртъв от два-три дни.

— А каква е тази гадна смрад в колата, за бога? От трупа ли е?

— Не... намирисва ми на гангрена — отвърна, душейки, лекарят. — Не е от мъртвеца.

Към Олин се приближи униформен полицаи и кимна за поздрав.

— Лейтенант, тук има някакъв мъж, който иска да разговаря с вас. Името му е Далас. Да го пусна ли?

Олин се поколеба за миг, после повдигна рамене и каза:

— Пусни го.

— Какво откри? — приближи се към него Далас.

— Хейтър — отвърна Олин. — Няма никакво съмнение. О'Брайън го разпозна, сравнихме и със снимката му.

— Охо, това вече е добре! — възкликна Далас и изду бузи. — Единственият човек в света, който знае къде се намират бижутата от Читабад, и точно той да умре... Каква ирония! Как мислиш, дали е казал на Бърд скривалището, преди да хвърли топа?

— Виж, това не знам. По всичко изглежда, че Бърд е ранен зле — обясняваше Олин. — Някой, който е седял в тази кола, има гангрена — после повдигна с безразличие рамене и добави, — едва ли е отишъл много далеч. Ще го хванем.

— Мисля, че се сещам къде може да е Бърд — рече Далас. — Виждаш ли онази млада жена в тълпата? На първия ред, с шал на главата...

Олин погледна в тази посока.

— Това е момичето на Бърд — продължи Далас. — Живее отсреща на номер 30, на последния етаж. Обзалагам се, че той е горе.

Олин се обърна към О'Брайън и каза:

— Доведи ми онази жена, ей там на първия ред, с шала на главата.

— Мис Джексън? — О'Брайън го изгледа с недоверие и изненада. — Извинете, лейтенант, сигурен ли сте, че точно нея искате?

Сега беше ред на Олин да зяпне от изненада.

— Ти не чу ли какво казах? Каква е тая Джексън, табу... или какво?

— Извинете, сър — запристъпя неловко О'Брайън. — Но аз познавам повечето от живеещите в моя район, а за нея мога да ви кажа, че е добро момиче. Никога досега не се е забърквала в неприятности. Не мога да кажа същото за останалите, а това означава твърде много за тази улица...

— Е, добре! — кресна Олин. — Сега обаче е вътре с двата крака. Доведи ми я!

О'Брайън се подчини и тръгна сковано през улицата. Приближи до Анита, каза ѝ тихо нещо, а след това я хвана за ръката и я поведе към Олин.

Тъмните ѝ хлътнали очи гледаха уплашено, но издържаха студения пронизващ поглед на Олин.

— Познавате ли Върн Бърд? — попита я остро той.

— Запознах се с него — отвърна тя тихо.

— Така ли? А преди около месец във вашата стая ли се криеше той? — продължи да напада Олин. — По-добре не лъжете! Имам свидетели.

Тя бързо извърна глава от него и погледна към носилката. Точно в този момент един от санитарите покриваше тялото. Успя само за миг да види подпухналото гротескно лице.

— Кой... кой е този? — попита тя.

— Мъж на име Хейтър — отвърна ѝ О'Брайън. — Но вие по-добре отговорете на това, което ви пита лейтенантът.

— Хейтър ли казахте?... Мъртъв ли е?

Имаше нещо в поведението ѝ, в широко разтворените ѝ от страх очи, което възпря Олин да я раздруса грубо.

— Да, мъртъв е — отговори О'Брайън. — Не виждам защо се тревожите за него. По-добре разкажете на лейтенанта нещо за Бърд.

Бавно, като хипнотизирана. Анита се приближи до носилката. Младият санитар я погледна обезпокоен.

— Може ли да го видя, моля ви? — попита тя тихо.

Санитарят изненадан погледна Олин, той кимна.

— Трябва да ви предупредя, че гледката никак не е красива — мрачно каза младият човек. Той сякаш се колебаеше да разкрие пред очите на жената грозната картина, но вдигна покривалото.

Анита се загледа в подпухналото лице, върху което смъртта бе оставила своя отпечатък. Гледаше прехласната, с нетрепващи очи. После се олюля, О'Брайън скочи и я прихвана, за да не падне.

— Какво му се е случило? — попита тя с треперещи устни, вкопчила се здраво в ръката на О'Брайън. — Той трябваше да излежи по-малко от две години. Никога не би избягал...

— Това пък какво означава? — изненада се Олин.

Той понечи да се приближи до Анита, но Далас го дръпна встрани и бързо заговори:

— Остави ме аз да поговоря с нея — и преди Олин да може му попречи, се приближи до младата жена.

— Отвлекли са го от затвора — каза ѝ той. — Искали са да им разкрие къде са накитите от Читабад. Върн Бърд е бил нает да го измъкне. И най-вероятно той го е убил.

Тя за миг застина на мястото си. После пусна ръката на О'Брайън.

— Бърд ли го е извършил?

— Да. А вие познавате ли Хейтър?

— Естествено, че го познавам. Пол Хейтър беше мой баща!

Преди Далас да осъзнае думите и, един униформен полицаи, придружен от възрастна жена, прекоси улицата и се спря пред Олин.

— Лейтенант — обърна се униформеният, — тази жена твърди, че е видяла Бърд.

— Къде? — обърна се Олин към жената.

— Изкачи се на последния етаж на нашата сграда — възбудено заекваше жената. — Едър мъж, изглежда, че е болен... имаше и пушка.

— Къде живеете вие?

— Номер 30. Ей там, отсреща — и посочи с ръка.

— Добре — каза Олин и отпрати с ръка жената и полицаия. — Хайде, момчета!

— Почакай за минутка — Далас хвана Олин за ръката. — Нали не си мислиш, че ще го хванеш жив?

— Хич не ми пука дали ще е жив, или мъртъв!

— Може би той знае къде е колекцията, трябва да го хванеш жив. Олин го изгледа учудено.

— Не ме интересува никаква колекция. Искам да го пипна жив или мъртъв!

— Мога ли да ти кажа само още нещо? — продължи да настоява Далас. — Застрахователната компания ще иска да научи името на полицаия, който ги е оцетил с четири милиона... Как ти се струва това?

Олин стъпка гневно цигарата си и кресна:

— Я ми се махай от главата! Писна ми от тебе!

— Без оръжие би могъл да го хванеш жив — продължаваше да говори Далас. — Пусни ме да се кача горе и да му взема автомата. Ще му кажа, че ме изпраца мис Джексън. Може пък да ме послуша...

— Аз ще му отнема оръжието — спокойно се намеси в препирнята им Анита. — По мен няма да стреля. А след това вие ще можете да се качите и да го отведете.

IV

Бърд лежеше на една страна, опрял гръб върху стената, и подпираше с ръка отпуснатата си глава. Изведнъж трепна стреснато, размътеният му мозък се пробуди и той изплува от мрака на поредния припадък. Напоследък все по-често губеше съзнание, но сега далечният вой на полицейската сирена го извади от вцепенението му. Повдигна глава и се послуша. Воят изпълваше стълбището и се изкачваше нагоре като предизвестие. Бърд знаеше, че след този вой идва смъртта. С голямо усилие успя да седне. Протегна дясната си ръка и примъкна томпсъна. Опря приклада на гърдите си, а цевта насочи към стълбището.

Погледна през рамо в малкото коридорче. Бледа лунна светлина едва се процеждаше през мръсната капандура. Ако останеше в коридора, можеха да го нападнат от две страни, през покрива и по стълбите. Бавно се довлече до вратата на Анита. Протегна ръка и натисна бравата, но беше заключено и той се отпусна изтощен. Притъмня му и въпреки огромните усилия почувства, че отново потъва в дълбокия безпамятен мрак...

И пак старият вой на сирена го пробуди от безсъзнанието. С нови сили се хвана за бравата и бавно се издърпа нагоре, докато се изправи на крака. Облегна се с гръб на вратата. От това положение вече можеше да наблюдава и капандурата, и стълбището. Държеше автомата под мишница, опрял приклада на вратата, с пръст върху спусъка.

Мина много време, преди да чуе шум от стъпки по стъпалата. Насочи дулото и зачака.

Изведнъж я видя. Изкачваше се по стълбището с ръка върху дървените перила. На главата си имаше шал на червени и бели квадрати, а мантилото ѝ беше потъмняло от дъжда. Гледаше го с големите си, замъглени от страх очи, а лицето ѝ беше бледо като платно.

— Здравейте! — поздрави я с дрезгав колеблив глас. — Връщате ли се вече?

Тя не му отговори. Видя как погледът ѝ премина от лицето му към автоматата. Едва сега осъзна, че беше насочен към нея, и бързо свали цевта.

— Какво правите тук? — попита го тя, без да помръдне.

— Ръката ми е зле. Болен съм — отвърна. И се учуди как само присъствието ѝ му вля нови сили за живот. Само я беше видял, а сякаш страшната треска, която го измъчваше, бе отслабнала.

— Има ли отвън ченгета?

— Нещастен случай — каза тя. — Някакъв човек е умрял.

— Не търсят ли мен?

— Заради нещастния случай ли? — тя започна бавно и уморено да се качва по стъпалата. — Искате ли да прегледам ръката ви?

— Срокът за преглед мина отдавна — опита се да се засмее той.

— Може би все пак ще мога да ви помогна с нещо — беше приближила на крачка от него и отново се загледа в автоматата.

— Опитах се да вляза, но вратата ви е заключена.

— Винаги заключвам. Искате ли да ви сложа в леглото?

— Може би ще е по-добре да не влизаме. Не искам да ви навлека неприятности. Мога да си умра и тук — затвори за момент очи. — Сигурна ли сте, че полицията не ме търси?

— Станал е някакъв нещастен случай. Намерили са мъртъв човек в една кола.

— Мъртъв човек? Сигурна ли сте, че е мъртъв?

— Да.

— Но това е Хейтър — каза той. — Едва сега се сещам. Значи е мъртъв?

Тя не отговори нищо.

— Ами да, така е — продължи той, ровейки се мъчително в изминалите дни. — Съвсем бях забравил за него. Вързахме го и го скрихме под одеялото, а после ръката ми тръгна зле и забравих за всичко останало... Всичко забравих, но не и вас. Изминах с колата петстотин мили, за да ви видя отново...

Тя все още мълчеше.

— Ама и Хейтър е бил опасен тип — говореше той сякаш на себе си. — Няма да повярвате, като го видите. Скрил е някъде накити на стойност четири милиона. Можете ли да си го представите? Сега е мъртъв и никой никога няма да научи къде са.

— Вие сте го убил — каза едва сега тя с леден глас.

— Не, не съм. Ако е мъртъв, то е, защото му е дошло времето. Забравих го и това е всичко. Не може да се нарече убийство — сложи ръка върху дръжката на вратата. — Ще отворите ли?

— Ще отключи — отвърна тя и се приближи съвсем до него. Докосна автомата и попита: — Да взема ли това? На вас не ви трябва.

Пръстите му се стегнаха около оръжието.

— Може би — отвърна той. — И все пак мисля, че ще мога да го държа. Хайде, ще отворите ли вратата?

Тя вкара ключа в бравата, отключи и отвори.

— Спомняте ли си предишния път? — той огледа неосветената стая. — Вземете го! — бутна в ръката ѝ томпсъна. — Когато се събудих, бяхте оставили револвера до главата ми. Никога няма да го забравя. Вие сте единственият човек на този свят, на когото мога да се доверя — дотътри се и падна на леглото като покосен. — Често мисля за вас и за всичко, което направихте за мен. Никога няма да забравя думите ви, че човештината не се купува. Мисля, че сте права. Вие сте човечна и благородна.

Тя стискаше преbledняла насочения към пода автомат.

— Пол Хейтър беше мой баща! — заяви със студен глас.

Бърд разтърка с ръка лицето си.

— Какво казахте?

— Казах, че Пол Хейтър беше мой баща!

Той погледна първо нея, после автомата.

— Ако не бях ви дал автомата, щяхте ли да ми кажете това?

— Не — поклати глава тя.

— Но той едва ли означава нещо за вас. Не сте го виждали повече от петнайсет години. Трябва да сте били най-много на пет, когато са го вкарали в затвора.

— Майка ми е говорила за него — спокойно, с мирен тон каза тя. — Разказваше ми как са го мъчили. Единственото, което го караше да живее, беше надеждата, че ще го чакам да излезе от затвора.

— Единственото нещо, което го е крепяло, за да живее — отвърна Бърд, — е било онова съкровище, за него е живял.

— Не, макар че всички мислят така — тя пристъпи по-близо до леглото и впери поглед в Бърд. — Когато го арестуваха, майка ми взе колекцията от бижута. Никой не знаеше, че е женен. За нея не беше

трудно да напусне страната. Корабът, с който пътуваше, потъна. Само тя и още пет души се спасиха. Бижутата отидоха на дъното на океана заедно с кораба. Баща ми продължи да излежава присъдата си повече от петнайсет години, а майка ми беше свободна. Никога не му казах, че избяга с друг. А после се намерихте вие да дойдете и да го убиеете, когато вече идваше краят на мъките му.

— Ако знаех, никога не бих го направил. Бих искал да ми повярвате. Все още съм ви много задължен. Ако знаех всичко това, можех някак си да ви се отплатя.

— Има ли смисъл? Вече е късно за разкаяние. Вие сте го направили и той е мъртъв. Аз не обвинявам вас, а себе си.

Гледаше отчаяно, когато тя излезе от стаята, без да го погледне. За пръв път в живота си почувства страх.

В стаята влязоха Олин и още двама полицаи с револвери в ръка. След тях влезе и Далас.

Бърд лежеше по гръб със затворени очи. Дишаше много тежко. Едри капки пот се стичаха по посивялото му лице и мокреха възглавницата.

— Нека някой извика онзи лекар горе — гласът на Олин звучеше дрезгаво. — И му кажете да побърза.

Далас хвана Бърд за рамото и го раздруса.

— Хей, ти! Събуди се!

— Каза ли ти Хейтър къде е плячката? — попита го, когато Бърд едва отвори очи. — Хайде, казвай! Сега вече за теб нищо няма значение.

— Забравих да го питам — едва отрони със слаб глас Бърд. — Кофти работа, нали, гадни ченгета — погледът му премина от Далас към Олин.

— Скрих се в тази стая след убийството на ония двамата в дрогерията — Бърд с голяма мъка произнасяше думите. — Заплаших я, че Рико ще я убие, ако не ми помогне. Тя не искаше. Чувате ли? Принудих я. Няма да използвате това като доказателство срещу нея, нали?

— Аха, значи омекваш, така ли? — беснееше насреща му Олин. — Знаеш много добре, както и аз, че тя те е укривала, а това е съучастие в убийство.

— Не... тя вярваше, че Рико ще я унищожи, ако не ми помогне...
— Бърд се мъчеше да седне в леглото, но все не успяваше.

— Престани да лъжеш! — крещеше Олин. — Защо я защитаваш? Тя ти взе автомата. Ако не беше тя, ние нямаше да те намерим... А сега признай всичко! Тя те укриваше доброволно, нали?

Бърд се загледа в Далас.

— Помогнете й — едва дишаше той. — Тя е добро момиче... Аз я принудих да постъпи така... Запишете това... аз ще подпиша.

Бърд се отпусна изтощен на възглавницата. Главата му клюмна и той затвори очи.

— Мога ли да кажа на твоя човек да я пусне? — попита Далас.

— Естествено, при тия самопризнания — после Олин махна нетърпеливо с ръка. — Прави каквото знаеш.

Далас се втурна надолу по стълбището.

Анита чакаше в преддверието с един от полицаите. Далас профуча край тях и влезе в телефонната кабина близо до входа на сградата. Обади се на Първис и му докладва всичко, което се беше случило.

— По всичко изглежда, че сме пред фалит — завърши той. — Със смъртта на Хейтър изчезна и последният ни шанс да намерим бижутата.

— А какво става с момичето? — попита Първис. — Може би тя знае нещо?

— Искате ли да я попитам?

— Естествено — отвърна Първис. — Кажи й, че ще й дам десет хиляди, ако ми каже къде са скрити тия накити.

— Чакайте за минута. Ако тя знае и ни каже къде са скрити бижутата, Олин може да научи и ще я арестува като съучастник.

— А мен какво ме интересува това? — разбесня се Първис. — Нека тя да му мисли. Ти само не я предупреждавай. Тя може да не се досети за това. Десет бона са много пари.

— Ще я защитавате ли, ако Олин вземе да я разпитва?

— Не ме мисли за такъв глупак — провикна се Първис. — Ти само не споменавай нищо за съучастие, тя може изобщо да не се сети.

— Почакайте малко така — рече му Далас, — ще я попитам.

Остави слушалката, излезе от кабината и отиде в преддверието, където стояха Анита и полицаят.

— Лейтенантът каза, че тази жена е свободна и може да си върви — каза той на униформеното ченге. — А вие се качете при него.

— Добре — отвърна ченгето, после се обърна към Анита: — Ами вие сте свободна... най-добре ще е да се поразтъпчете, докато освободим стаята ви.

— Само за минутка, мис Джексън — обърна се към нея Далас, когато тя тръгваше навън. — Аз съм Ед Далас от Международната детективска агенция. Ние се опитваме да открием колекцията от Читабад. Аз съм упълномощен да ви заплатя десет хиляди долара, ако сте в състояние да ни дадете някаква информация, която ще ни помогне да открием накитите.

Тя го погледна, но лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Нямам никаква информация за вас — поклати глава.

— Сигурна ли сте?

— Да, съвсем сигурна.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Не, благодаря ви. Ще се оправя и сама.

Тя премина край него и излезе навън. Далас гледаше след нея, докато се изгуби в тълпата. Мислеше си дали някога ще я види пак. Надяваше се.

Върна се отново в телефонната кабина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.